

B. H.

Evangelisk kristileg

Sálma-bók,

til brúkunar í

kirkjum og heima-húsum.

XII. útgáfa.

Kostar óinnbundin 72 sk.

Reykjavík, 1859.
Prentuð í prentsmiðju Íslands, á kostnað hennar, hjá E. Þórðarsyni.

Til adgæzlu

vid

Messu-gjörd.

Eptir ad sambringt er til messu, eiga prestar ad láta í kór-dyrum lesa á öllum messudögum þessa bæn og Fadir vor á eptir:

Drottinn, eg er inn kominn í þetta þitt heilaga hús, ad heyra, hvad þú, gud fadir, minn skapari, þú drottinn Jesú, minn frelsari, þú verdugi heilagi andi, minn huggari, í þínu ordi vilt vid mig tala. Drottinn, opna þú svo med þínum heilaga anda, fyrir Jesú Krists skuld, mitt hjarta, ad

eg kunni af prèdikuninni læra, ad bera ángur fyrir mínar syndir, í lífi og dauda trúa á Jesúm, og daglega betra mig í dyggdugu líferni og framferdi. Þad heyri og bænheyri gud, fyrir Jesúm Krist, amen.

Fadir vor, o. s. frv.

Strax ad því búnu byrjar saungurinn, og framhelzt tvo fyrstu sálmana út. Þegar þeir eru á enda, snýr presturinn sér ad fólkinu og tónar:

Drottinn sé med ydur.

Forsaungvarinn og fólkid annsar:

Og med þínum anda.

Presturinn snýr sér aptur ad altarinu og tónar:

Látum oss bidja,

og sídan þá kollektu, sem í hvert skipti á vid, eptir handbókinni. Forsaungvarinn og fólkid annsar: **amen.**

Þá snýr presturinn sér fram ad fólkinu og tónar: **Pistilinn skrifadi postulinn** (sá

sem handbókin sýnir). En sé lektian annarstadar ad finna, en í pistlum postulanna, hagar presturinn sér þar eptir og segir: **Þessi heilaga lektía stendur skrifud í N. N. spádómsbók, (eda) postulanna gjørníngum, (eda) opinb.bókinni,** eda eptir sem vel hlýdir, þessu ad umbreyta; tónar hann svo pistilinn skýrt og seint.

Eptir pistilinn skal sýngja þann sálm, sem presturinn hefur þar til valid í bókinni, en ad honum búnum snýr presturinn sér fram og tónar:

Drottinn sé med ydur.

Forsaungvarinn og fólkid annsar:

Og med þínum anda.

Presturinn tónar svo:

Eptirfylgjandi heilagt gudspjall skrifadi gudspjallamadurinn N. N.

Forsaungvarinn og fólkid annsar:

Gudi sé lof og dýrd fyrir sinn gledilegan bodskap.

Sídan tónar presturinn gudspjallid seint og greinilega til enda. Ad því búnu er súnginn sá sálmur, sem presturinn hefur valid til,

og fundid ad hlýda upp á sitt ræduefni; vid hans lok stigur presturinn í stól og heldur þar rædu sína. Á hátídum er súngid þad vers, eda sá sálmur, ádur en gudspjall er lesid í prédikunarstól, sem presturinn hefur þar til valid samkvæmt efni hans og tímunum, en ella ekkert. Eptir prédikun syngist þad vers, eda sá sálmur, er presturinn hefur þar til ætlad; en eigi børn ad skíra, eda konfirmera, byrjast þá strax, sem prestur stígur úr stól, þeir sálmar, eda þau vers, sem þar eiga vid eptir þessari sálmabók og fyrirmælum prestsins, og afslýkur hann þar eptir sérhverju af þessu. Séu nokkrir til altaris þann dag, er súngid versid No. 212; sídan snýr presturinn sér fram og les eptirfylgjandi áminníngu til þeirra, er gánga til altaris:

Sakir þess, mínir kærustu Krists vinir, ad þèr rèttilega og maklega mættud medtaka þad háleita sakrament kvøldmáltídar vors drottins, þá ber ydur einkum þessa tvo hluti ad vita og skilja, sem er: hvad þèr skul-

ud trúa og gjøra; því þessum ordum, sem Kristur sagdi: **þad er minn líkami, sem fyrir ydur verdur gefinn, og þad er mitt blód, sem fyrir ydur úthellist til fyrirgefníngar syndanna,** skulud þèr fullkomlega trúa, ad svo í sannleika er; því Jesús Kristur er þar sannarlega sjálfur hjá, med sínum líkama og blódi í sakramentinu, eptir ordanna hljódun. Þar næst skulud þèr og svo trúa Krists ordum: **til syndanna fyrirgefníngar,** þad: ad Jesús Kristur skeinkti ydur sinn líkama og blód til innsiglis og stadfestíngar upp á allra ydar synda fyrirgefníngu. Ad sídustu skulud þèr fyllilega gjøra Krists skipun, þar hann svo býdur ydur segjandi: **medtakid og etid,** sömuleidis: **drekkid hèr af allir,** og: **gjørid þad í mína minníngu;** því hann hefur gefid oss sinn líkama og blód ad eta og drekka til

fyrirgefníngar syndanna, og þar með ad minnast hans heilaga dauda og pínu. Þar fyrir, þegar þèr svo trúid þessum Krists ordum, og breytid eptir hans skipun, þá erud þèr rèttprófadir og reyndir, sem postulinn Páll segir, og megid svo maklega eta Krists líkama og drekka hans blód til fyrirgefníngar syndanna. Þar til gefi ydur gud himneskur fadir síns heilaga anda nád, fyrir þann sama Jesúm Krist vorn herra; og þar um viljum vèr allir gud bidja af hjarta og segja:

Þegar sú áminning er útlesin, snýr prestúrinn sér ad altarinu og tónar skýrt og seint eptirfylgjandi bæn:

Látum oss bidja.

Fadir vor, þú, sem ert á himnum. Helgist þitt nafn. Tilkomi þitt ríki. Verdi þinn vilji, svo á jördu sem

á himni. Gef oss í dag vort dag-legt brauð. Og fyrirgef oss vorar skuldir, svo sem vér og fyrirgefum vorum skuldunautum. Og eigi leið þú oss í freistni. Heldur frelsa oss frá illu.

Forsaungvarinn og fólkið annsar: *amen.*

Svo tekur presturinn patinuna með brauðinu sér í hønd, á meðan hann tónar eptirfylgjandi innsetningar-orð:

Vor herra Jesús Kristur, á þeirri nátt, sem hann svikinn var, tók hann brauðið, gjørði þakkir og braut það, og gaf sínum lærisveinum og sagði: takið og etið; það er minn líkami, sem fyrir yður verður gefinn. Gjørið það í mína minningu.

Því næst tekur presturinn kaleikinn sér í hönd, og tónar hin testamentisorðin, segjandi:

Sömuleiðis eptir kvöldmáltíðina, tók hann kaleikinn, gjörði þakkir, gaf þeim hann og sagði: drekkið allir hér af; það er kaleikur hins nýja testamentis í mínu blóði, sem fyrir yður úthellist til fyrirgefningar syndanna. Gjörið þetta, svo opt sem þér það drekkið, í mína minningu.

Séu fleiri til altaris í einu, en að kaleikurinn ásteinktur endist þeim, leggur hann höndina, á meðan hann þetta tónar, til skiptis á kaleikinn og á þær vínflöskur, sem á altarinu standa, ellegar les sömu orð lágt upp aptur, í hvert sinn brauð eða vín þrýtur á patínu eða kaleik, með sömu aðferð.

Á medan presturinn þar eptir útdeilir, segir hann vid sérhvern, sem sakramentid medtekur: **Þetta er Jesú sannur líkami; þetta er Jesú sannarlegt blód.** Um útdeilinguna sýngur sofnudurinn þá altarisgaungusálma, sem presturinn hefur fyrirlagt, þó ekki leingra af þeim, en versid, sem á stendur, þegar útdeilingin er búin. Þar eptir skal sýngja versid No. 218; ad því endudu snýr presturinn sér fram og tónar:

Drottinn sé med ydur.

Forsaungvarinn og fólkid annsa::

Og med þínum anda.

Því næst snýr hann sér ad altarinu og tónar eptirfylgjandi bæn:

Látum oss bidja.

Vèr þøkkum þèr, drottinn, almáttugi og eilífi gud, ad þú med þessari heilsusamlegri gjøf hefur oss alla nært; vèr bidjum þína miskunsemi, ad þú látir nú þessa þína gáfu koma oss til alls gagns og góda, og til vorr-

ar sannrar trúarstyrkingar á þèr, og til brennandi kærleika og elsku á medal vor innbyrdis, fyrir sakir nafns þíns elskulegasta sonar, Jesú Krists, vors drottins og herra.

Forsaungvarinn og fólkid annsar: amen.

Þegar einginn er til altaris, tónar presturinn í stad þeirrar bænar eptirfylgjandi bæn:

Látum oss bidja.

Ó herra gud, himneski fadir, vèr þøkkum þèr fyrir þenna þinn fødurlegan velgjørníng, ad þú af þinni miklu nád og miskunsemi hefur gefid oss þitt heilaga og sáluhjálplega ord, med hverju þú einnig hèr hjá oss safnar þinni kristilegri kirkju. Vèr bidjum þig audmjúklega: gef oss þinn heilaga anda, ad vèr med þakklátu hjarta mættum taka vid því, og hegda oss þar eptir, og ætíd og iduglega

fara vaxandi í kristilegri trú og kærleikanum, og svo loksins sáluhólpnir verda, fyrir þinn elskulegan son, Jesúm Krist, vorn drottinn, sem med þèr lifir og ríkir í einíngu heilags anda, sannur gud, frá eilífd til eilífdar.

Forsaungvarinn og fólkid annsar: **amen.**

En um alla lángaföstu skal í þessarar bænar stad á sunnu- og bæna-døgum tóna þessa bæn:

Látum oss bidja.

Vèr þøkkum þèr, gud fadir, ad þú hefur gefid oss þinn eingetinn son, Jesúm Krist, upp á þad ad allir þeir, sem á hann trúa, ekki fyrirfarist, heldur hafi eilíft líf. Vèr þøkkum þèr, Jesú Kristi, ad þú hefur borid vorar syndir á þínum líkama, og med þinni pínu afmád vorar yfirtrodslur. Vèr

þøkkum þèr, þú verdugi heilagi andi, ad þú hefur gefid oss þá trú í vor hjørtu, ad vèr ekkert vitum annad til sáluhjálpar, en þann krossfesta Jesúm Krist. Gef oss, ó gud, þína nád, ad vèr fullkomlega trúum, ad allar vorar syndir sèu, fyrir Jesú pínu og dauda krapt, oss fyrirgefnar. Upplýs oss med þínum heilaga anda, ad vèr fyrir Jesú dauda daglega afleggjum syndina, og aldrei sleppum Jesú úr vorum hjørtum, þángad til vèr sjáum hann berlega í eilífu lífi. Þessa bidjum vèr þig allir í nafni Jesú Krists, vors herra.

Forsaungvarinn og fólkid annsar: amen.

Þá snýr presturinn sér fram og tónar:

Drottinn sé med ydur.

Forsaungvarinn og fólkid annsar:

Og med þínum anda.

Sídan blessar hann yfir fólkid og tónar:

Drottinn blessi þig, og varðveiti þig, Drottinn láti sína ásjónu lýsa yfir þig og sé þér náðugur, Drottinn upplypti sínu augliti yfir þig, og gefi þér frið.

Forsaungvarinn og fólkið annsar: amen.

Þegar konfirmerað er, tónar presturinn ekki þessi blessunarorð, fyr en konfirmatiónin er búin.

Sídan er sá útgaunguſálmur súnginn, sem presturinn hefur valid, hljóðandi upp á ræðuefni hans. Á undan katekisatión er súngið No. 312, eða 313, og eptir katekisatión No. 130, eða 314. Endast svo embættisgjörðin með eptirfylgjandi bæn, sem lesin er í kórdyrum, og Faðir vor:

Drottinn, eg þakka þèr af öllu minu hjarta, ad þú hefur nú kennt mèr, hvad þú vilt ad eg skuli gjöra. Hjálpa mèr nú, minn gud, med þínum heilaga anda, fyrir sakir Jesú Krists, ad eg megi vardveita þitt ord í hreinu hjarta, þar af styrkjast í trúnni, í gudrækilegu framferdi betrast, og mig þar vid í lífi og dauda hugga, amen.

Fadir vor, o. s. frv.

Efni sálmanna.

I. Lofgjörðar og þakklætis sálmar.

II. Bænarsálmar.

III. Sálmar til vissra tíma.

I. Lofgjørdar og þakklætis sálmar.

1. Guds vera og eiginlegleikar.

Lagid: Vèr trúum allir á einn gud, skapara.

Vèr trúum allir á einn gud; Er hans verk himinn og jørdin; Ástríkur fadir er vor gud; Ætt hans mannesskjan er ordin. Hann vill oss vort uppheldi veita, Vel ad sál' og lífi gæta; Ei lætur ólukku rata, Eingum voda megum því mæta. Á hann vèr setjum von og traust, Því vis hann er, máttugur, gódur endalaust.

2. Vèr trúum og á Jesúm Krist, Eingetinn guds son, vorn herra; Á heims-frelsarann herrann Krist, Hvers

dýrd aldrei kann ad þverra. Madur ordinn hann er, hafinn Hart á kross-trè, daudur grafinn. En hann ríkir æ lifandi Upp hjá drottins hægri hendi; Þadan med krapti kemur hann, Kemur ad dæma jardríkid og sèrhvern mann.

3. Vèr trúum á anda heilagan, Af fødur og syni sendan. Oss frædir, styrkir, huggar hann, Helga bæn til guds sær kennda; Krists um heim-inn kenníng' breidir, Kær til aptur-hvarfs menn leidir; Einnig trúna eflir rètta, Og von betra lífs en þetta, Hvar ødlast munum føgnud, frid Og fullsælu þá, er um eilífd varir vid.

No. 2.

Te Deum.

Lagid: Kom skapari heilagi andi.

Vèr, mikli gud, sè mesti prís, Vor mildi gud! vèr þøkkum þèr; Hver er

svo sem þú hár og vís? Hver svo sem þú frá eilífð er?

2. Kerúbim hátt þitt heidra nafn, Hátt þèr Serafim róma dýrd; Útvaldra líka sálna safn, Samhljómar þinni eingla=hird.

3. Heilagur ertu, herra klár, Heiløgust vera sílofud, Heilagur gud um eilíf ár, Allsherjar drottinn og vor gud.

4. Lof þitt frá hæstum himna=kór Hljómar um alla vída jørd, Spámanna=hópur hefur stór Heidrad þitt nafn med þakkargjørd.

5. Postular hafa prísad þad, Og píslarvotta mergdin flest, Á dauda=stundu dádust ad Dásemdarverkum þínum bezt.

6. Þig heiløg kristnin, herra gud, Heidra um tíd og eilífd má, Þig, fadir, sem ert sannur gud, Son, er í dýrd þèr lifir hjá.

7. Og gódan, helgan anda þinn, Oss sem vid rètta heldur trú, Heidri þig jørd og himininn, Hljómi lofgjørd um eilífd sú.

8. Ó Jesú, guds son eingetinn! Er lærdóm sannan kenndir oss, Ljósid og fridinn leiddir inn, Og lífsins betra vonar-hnoss.

9. Frá daudans leystur dróma nú, Vid drottins hægri situr hønd, Aptur munt skodast af oss þú, Øll þegar dæmir jardar lønd.

10. Hjálp oss, hjálp oss, vor huggun vert, Hefur þú sjálfur keypt oss dýrt; Med ordi sannleiks æ þú sèrt Óbrigdult ljós, er sá' oss stýrt.

11. Blessa þú líf og sál i senn, Sídar arf himna lát oss fá, Krýn blessun alla kristna menn Og kynid sèrhvert jørdu á.

12. Svo fridinn, rèttinn, sannleik,

trú, Sèrhver vel geymi heimsins þjód, Allir þèr þjóni æ og nú, Eindrægni haldi skynsemd góð.

13. Ó, mikli gud! vèr þøkkum þèr, Þèr, mildi gud, vèr sýngjum prís. Hver svo sem þú ad hátign er? Hver er, sem þú, í øllu vís?

14. Til þín, til þín vort traust er allt, Um tíma' og eilífd svo sem nú, Heyr þú vorn saung, bænheyr ávallt, Huga vorn styrk í von og trú.

No. 3.

Med sínu lagi.

Heidur sè gudi himnum á, Og hæst lof fyrir nád sína, Allt vel tilbjó hans vizkan há, Verkin dásamleg skína; Synd-ugri jørd frid senda vann, Sitt hlýd-id fólk æ lætur hann Sína miskun sjá og reyna.

2. Vèr lofum, dýrkum og þøkkum þèr, Þig tilbidjum alleina; Vald þitt,

gud fadir, eilífst er, Aldrei kann það ad rèna; Svo er þín makt ómæliley, Algjørt er allt, hvad þèr er í hug; Vel er þeim í trú þèr þèna.

3. O Jesú, guds eingetinn son, Athvarf og líknin manna! Þú bættir allt vort andartjón, Eymd vora virtist kanna. Lausnari', er daudann leidst á kross, Líknsamur sèrt þú øllum oss, Leid oss veg til lífsins sanna.

4. Heilagi andi, hjálpin trú, Huggarinn allra bezti, Frá heimsins svikum forda þú Fólki, sem Jesús leysti Med sárum dauda' og dapri pín. Drottinn, vardveit þú kristni þín', Sem af hjarta á þig treystir.

No. 4.

Lagid: Upp, upp statt í nafni Jesú.

Um gud eg sýng, því sýng eg frór,
Sá er vor mikli gud og herra hár;

Hans heiti' er drottinn, hans verk stór, Himna gjørvallra' um vídd hans veldi gár; Alvaldur vill, Verøld hver fær sinn stad, Til verdur full Med fjøri, sem hann kvad.

2. Hann býdur, aptur hverfa þá Himnar vid bendíng' hans sitt ekkert í; Ljós er hans skrúdi; skýrt kann sjá Skepnuna', hid bezta veit ad velja því; Gud stjórna rèd, Stóls hans er há-tign byggd, Røksamri med Rèttvísi' og sannleiks tryggd.

3. Fullríkur einn auds-gnóttum af Óþverranlegum, gud án upphafs einn; Gud um eilífdir, grunnlaust haf Gæda, farsældar, lífs, án enda, hreinn; Al-valdi gud Alheims, hver finnst þèr jafn? Hver líkist vid Dýrd þína' og dásamt nafn?

4. Um himna, fold og haf hvad er Og hefur verid, allt, gud, þekkir þú;

Gud, þinna vísdómsverka her Frá eilífd augljós var þèr æ og nú; Mèr ertu nær, Mig vefur umsjá þín, Þú verkad fær, Hvíld ad óhult sè mín.

5. Guds forsjá stýrir furdanlig Því, hvad fyr edur síd eg framkvæmt fæ; Hann reynir, þekkir þig og mig; Hvort situr eda gár, nær er hann æ; Hvort yzt hafs á Eda skaut himins flýr, Hans er þèr hjá Hvervetna kraptur nýr.

6. Hann vóg allt út med vissum skamt', Er vildi' hann skipta mèr, og skrádi þar Á sína bók, hve seingi eg framt Fjørs notid, þá eg enn nú ekkert var; Ekkert er mitt, Alls ekkert, drottinn minn, Allt er þad þitt, Í og hjá mèr sem finn.

7. Jafnan skal nafns þíns, drottinn, dýrd, Dásemda þinna hrós, í munni, mín. Hver má þín undur út

fá skýrd. Ordu og fegurd þá, þeim skært á skín? Í vídum geim Allt sem til verda lèzt, Hrósar um heim Høfunds almætti mest.

8. Spegill er þinnar speki skær Hvert minnsta hálmstrá eitt; þú lopt og lá, Þèr hædir, dalir, grund, sem grær, Guds hróss þèr leikid ljód lífleg og há; Þín nádarlind Landid æ vøkvar ný, Fædir mannkind Fridsemd og heillum í.

9. Atvinnu nægtir nótt og dag Nákvæmri þiggjum vèr af þinni hønd; Skyldi ei sú hugsan hjartalag, Herra fridstilla mitt vid efnin vønd; Þín hønd ad mins Heill, gud, er lífs og hlíf, Fyrst vilja' án þíns Ferst einkis titlíngs líf.

10. Ef gud mitt athvarf er og skjól, Ef gud frelsari' og hlíf vill vera minn, Lífs þó umbiltist hrad-

fært hjól, Hvorki' um jørd hird' eg par, nè himininn; Umhælist þá Í transti hans vid hel; Ein hans forsjá Allt gjørir til min vel.

No. 5.

Lagid: Á þig alleina, Jesú Krist!

Eg þá stjarna útbreiddan her, Augum sè fyrir mínum, Upplyptir þánkinn allur sèr, Ó gud! ad hástól þínum; Þín eilíf maktin aldrei þreytt Allt þetta stóra gat til reitt, Og nær þèr þóknast einnig greitt Þitt ordid eitt Getur af eingu líf framleitt.

2. Mikli, dýrdlegi drottinn minn, Drottinn lífinu yfir, Á þig treysti eg æ hvert sinn, Allt blessar þú, sem lifir. Frá augnabliki fyrsta hèr, Ad fèkk eg líf til gæfu mèr, Hver stundin min þess minning ber, Ad merkt hún er Nýum velgjørdum, gud, af þèr.

3. Líka sýna mèr løndin, sjór Og loptsins hvelfíng víða, Að þinn máttur er yfrið stór, Eingu þarf eg að kvíða; Því aldrei mèr sú þraut fær bægt, Þín bendíng sem ei geti lægt, Og ef vild þinni það er þægt, Þèr veitir hægt, Sumar skapa úr vetri vægt.

4. Hver þjáníng sem mig hittir þá, Herra, eg til þín leita; Því vill og megnar hønd þín há Hjálp og frelsi mèr veita. Hvað þú ei byggir, hrapa fer, Hvað þú blessar, er støðugt hèr; Æ, gef því blessun mildur mèr, Þín makt ei þver, Þitt vald á himnum háleitt er.

No. 6.

Lagið: Ovinnanleg borg er vor guð.

Allt skeður, guð, sem einn þú vilt, Allt verður þèr að hlýða; Veru eingr-

ar svo vald er gilt, Ad vinnist gegn þèr strída; Sem fisi feykir burt, Fellir, sem laufblad þurt, Dára fífldjarfa, er Dirfast mótrísa þèr, Stjórn þína' ei þekkjast blída.

2. Voldugir, gefid gudi dýrd, Gætid þess hann er nærri; Vitnid þèr, menn, guds makt á jørd Mannlegri tign er hærri; Hann dapurt hressir þel, Heyrir kvein allra vel. Eg reidi' í øllu mig, Ó drottinn gud! á þig, Aldrei þú ert mèr fjærri.

3. Allt, hvad mèr gagnar, gløggt þú sèr, Gefur nægt þeim er snaudur; Svik nè ofbeldi' ei bløskra mèr, Bid eg í von ótraudur; Mikli, máttugi gud, Mig þú frelsar úr naud; Eg þínu skauti í, Óhultur jafnan bý; Þèr sè lof, þøkk og heidur.

No. 7.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Fylgsn' eingin fyrir þèr Mig fela mega, Ó gud, sem allar sèr, Upp fyr en stiga, Hugsanir hèr Hjartans illar og gódar; Eymdirnar ásamt sèr, Opt sem þúngbærar mèr Aumum ofbjóda.

2. Öll veit alvizka þín, Örmæddra vinur, Andvørp, þeim øndin mín Upp til þín stynur; Sannfær mig, gud, Synd mig svo aldrei blekki, Ad hugsun, ordid hvert, Athøfn og girndir bert, Þú allar þekkir.

3. Fyrst girndir, gjørdir, mál, Og gjørvallt þekkir, Skal mína syndin sál' Svívirda ekki; En med varúd, Æ betri' og lastvarari, Framgeing eg fyrir þèr, Fadir, sem til mín sèr, Í fridi' ad fari.

4. Ef bregdast allir mèr, Og vid mèr stugga, Ad þú mig sjálfur sèr

Samt skal vel hugga, Og nær mann-legt Mig heyrir ekkert eyra, Þú kannt, víst veit eg það, Og vilt mèr gæta að, Raust hjartans heyra.

No. 8.

Lagið: Náttúran øll og edli manns.

Sál, dupti klædd, ei sómir þèr Sveyma um straum lastanna; Dóm-arinn, sem í upphæð er, Allar sèr gjørdir manna; Øll augum hans Eru hjartans Opin fylgsni hvert sinni; Ønd saurug má Ei búa hjá Alskæru hátigninni.

2. Drottins alskyggnu augum frá Enginn kann fylgsnis leita, Vinds og eldínga vængjum á Þó vildi flótta þreyta; Ekki neinn þann Umflýa kann Eingill skaparann mæta, Sem tilbjó heim, Og í þeim geim Að øllu vel nam gæta.

3. Farir þú leingst, sem felur sýn, Fjær en himinljós skarta, Og þó bólfesta yrdi þín Undirdjúps myrkrid svarta, Ei stadur sá, Þú flúdir frá, Fjær en hinn, sem þú nádir, Guds hátign er, Sem gætin sèr, gjørla hvar finnast bádir.

4. Eilífi gud, þig einginn hèr Umflýr glæpugur madur; Mun þad ørvænting auka mèr, Eg svo deyi glatadur? O nei, þín nád Ædra gaf rád, Drugg svo trúin standi; Fyrir þinn son, Í fullri von, fæ eg miskun bidjandi.

5. Nú flý eg því á nádir þín, Naudstaddur, vesall madur; Eg finn og játa afbrot mín, Er fyrir þèr skelkadur; Heims biltingar Mig hræda' ei par, Hjá þèr ef blídu mæti; En hirtir þú, Allt fellur nú Í grunn mannsins dramblæti.

6. Fyr en upp komu fjøll á jørd, Og flódu lækir dala, Ádur en ljósin urdu gjørd, Og mønnum gafst ad tala, Fyr en andar Sætt súngu þar, Sem þeim var feinginn stadur, Gud sá þad þú, Þar sem ert nú, Þeinkir og talar, madur.

7. Uppi býr gud med einglaher, Er þó hjá þrælum synda, Dýrd heima undir eins hann sèr Og skuggann smákvikinda; Sem sólu hann Sjá stærstu kann, Svo lítur duptid valla; Minnst eins hvad er, Þess afdrif sèr, Eins og heimsins gjørvalla.

8. Blygdast því, glæpa vesall vin, Vef þig ei bøndum syndar; Aflegg hræsninnar yfirskyn, Augu mannleg sem blindar; Meina ei, ad Þann megir stad, Hvar mátt einn heita, finna; Eilíft í þèr Ætíd þú ber Athafna vitni þinna.

9. Endíng tímanna er oss nær, Adstedjar daudans nóttin, Ekkert hæli lífs frekjan sær, Flóttann þó reki ótt- inn; Aumur er sá, Ei fyr en þá Audmjúkur vildi sanna: Guds augad er, Sem gjørla sèr Gáng og athafnir manna.

No. 9.

Lagid: Ovinnanleg borg er vor gud.

Alstadar vidverandi gud, Vèr þig í øllu sjáum; Á hátign þína' í hverj- um stad Horfum í stóru' og smáu; Eins lífi' og ønd' í hag, Øllu stjórn- ar hvern dag; Gud, þinn í gledi' og neyd, Gud, þinn í lífi' og deyd Krapt med oss fundid fáum.

2. Ó dásøm heill! ad ert oss hjá, Ædri en hugsast kynni; Ad blítt og strítt ástgjafir frá Allt eru speki þinni; Þú vora velferd vilt, Vegsama þig er skylt; Gløggt munum sídar sjá, Sønn

náð og speki há Var stjórn þín sér-
hvert sinni.

3. Gef, að eg lastvar vandi vel Verk mín og hegðun ætíð; Því hjartans líka hulið þel, Herra, þú vel aðgætir, Sú hugsan hjálpi mèr, Að hlýða þèr, sem ber; Hèr svo mèr hegða þá, Hugrór að birtast má, Fyrir þèr þá eg mæti.

No. 10.

Lagið: Heiðrum vér guð af hug' og sál.

Guð, í øllu, sem eg lít ske, Með undrun þína speki' eg sè; Hønd þín áður en heim tilbjó, Hann sástu víst frá eilífð þó; Þín vizka gløggt hvern þánka sá, Þann feril allt skal gánga á, Afdrifin líka', er allt skal fá.

2. Allt, vottar það, að þèr ber prís, Þú, sem ert furðanlega vís; Alheimur fagur, undra-stór, Allt hrópar: vit-

ur gud er vor; Hvert strá og høf-ud-hár, øgn hver, Ef hugleidd er, af øllu ber, Veraldar-mennt sem vinna ser.

3. Allt, allt til samans hrópar hátt, Um herrans speki, gæzku, mátt; Eg skal því, fadir, upp á þig Ør-uggur jafnan reida mig; Einn þú hid bezta ávallt sèr, Afskamtar, bezt sem líkar þèr, Hverjum þad veigstu hentast er.

4. Drottinn, lát speki þína þá Þrótt og huggun mèr ætíd ljá; Hèrvistar þá um hættan veg Hvorki upp gefst nè møgla eg; Hvad ætti ske edur ekki um sinn, Ei megnar skynja hugur minn; Verdi því, fadir, vilji þinn.

No. 11.

Med sinu lagi.

Lofid gud, Lofid hann hver, sem

kann; Gjørvøll þjóð, Já, gjarnan heiðrið hann; Allir menn um allan heim Ætíð hann prísi, Dýrð allsherjar drottni þeim Dag hvern auglýsi; Af því hans Æðst miskunsemi Kyni manns Kunn er í heimi, Ei vors lands Innbúum gleymir, Føst og traust í ást á oss. Allt, hvað hræra anda kann, Æ hann vegsami! Allt, hvað bærist, heiðri hann Og hátt lofi. Amen!

No. 12.

Lagið: Jesús Kristur að Jórdan kom.

Guð, mikill ert, þig eingla her, Ótølulegur prísar, Vegsemd og dýrð æ votta þèr, Veldinu guðdóms lýsa. Þú, sem býr ofar hæstu hæð Himna, sjá, þess ber vottinn Vorsins inndæli' og skruggan skæð, Skært sólskin, dimma nóttin, Að mikill ertu drottinn.

2. Eins gódur ert, gafst einglum líf, Og oss, sem dupti klæddir Þinn berum svip og þína hlíf Þøkkum; allt hagsæld gæddir. Vor, sumar, haustid sýna lýd Sanna nád, þeim og medur Veturinn, frostin furdu stríd, Fellibylja-stormvedur, Allt lof guds kærleik kvedur.

3. Fyrir dómstólinn þegar þinn Þjódirnar náir kalla, Og hristist jardarhnøtturinn, Háreistar borgir falla, Þitt veldi eg sè, skelf, þegi þá; Þú lýsir fridnum blída, Og skepnan gledst, því elsku sá, Sem allt má skapad hlýda, Dupti lèr drottinn lýda.

4. Hjartanu øgra ógn hver þá Ístødulitla skyldi, Óbrigdula fyrst er ad sjá Umhverfis þína mildi? Ef jardarhnøtt umspenna fer Eldur med vatna-flódi, Mín von, mitt traust

skal þó á þèr, Svo þrautin sízt of-bjódi, Gud miskunsami' og gódi.

5. Daudinn ei bløskrar dapur mèr Nè dimmir grafar-skuggar; Þín gæzka, sem mitt athvarf er, Í allri neyd mig huggar; Øruggan mig ad eilífd ber, Þá ad vill daudinn fara, Øruggur sè hann, øruggt fer Á fundinn míns dómara, Míns guds og míns elskara.

No. 13.

Lagid: Heidur sè gudi himnum á.

Gódur er gud, í allri átt Af gæzku verk hans ljóma; Allt gledst, sem hefur andardrátt, Ást hans og vernd samrómar, Af ást því skapa allt hann rèd, Ást gledur hann og blessar med; Prís guds ástar æ skal hljóma.

2. Gud, þú baudst, jørdin gróa rèd, Grænt í skrúd eingid klædir; Jørd

vora fylltir frjóvgun med, Fèkkst oss vit, hennar gædi Oss ad hagnýta, heilsu, frid Og hagsæld gafst oss; þína vid Ást og nád vort kannast kvædi.

3. Fødurlega lífs fram á skeid Frá æsku þú oss leidir, Heyrir vort kvein í hvers kyns neyd, Henni med nád úr greidir; Ad gud vor einskær ástin er, Eins í mótgángi fundum vèr; Reynsla sú bezt raunum eydir.

4. Þú gafst oss krapt', ad gætum hèr Geingid fram lífs á vegi; Opt þó røsudum veikir vèr, Vor gud burt hratt oss eigi; Af vegi skeikud vor samt spor Vel áfram greiddi fadir vor; Med ást sær oss ad sèr dregid.

5. Unn oss svo leidast, fadir, fá Fødurhønd vidur þína, Þínum ei víkja fótstig frá, Fúsa þèr hlýdni sýna; Því þess fagnandi fáum gád, Fødur

vors boð eru' einskær náð; Oss lát þessu aldrei týna.

6. Í ró vor skundar æfistund, Oss, drottinn, vegferð greiðir; Úr grøfum væran eptir blund Alla til þín heimleiðir; Þá í føgnuði' og friði vèr, Faðir, um eilífð sýngjum þèr Lof, ástkæri, æru og heiður.

No. 14.

Lagið: Gleð þig guðs-sonar brúð.

Þèr himnar, hefjið dýrð, Að hún sè drottni skýrð, Lofið, hann í upp-hæðum, Hrósið hans makt og gæð-um. Her hans og einglar allir Æ lofi hann gjørvallir.

2. Seg þú lof, sólin kær, Og sèr-hver stjarnan skær; Loptið skal lof guðs frama, Líka túnglið hið sama; Hvað, sem er yfir og undir, Allar lofi hann stundir.

3. Veglegast vatna safn Vídfrægi drottins nafn, Forkunnar fagursmid-ur, Fullgjørt er hvad hann býdur; Hans nidurskipun halda Heimar um aldir alda.

4. Hann lofi haudrid fritt, Og hafsins djúpid vítt; Eldur, hagl, údi, skrugga, Ofvidri, regn, snjór, mugga, Hvad eitt gud heidri, prísi, Hátign vors drottins lýsi.

5. Hálsar og háu fjøll Heidri þig, drottinn, øll; Dalir, grasbúnar grund-ir, Gjaldid prís allar stundir, Fuglar, dýr, kvikfénadur, Fjøldinn, sem skrídur gladur.

6. Allt fólk um allan heim Æ sýngi gudi þeim Lofgjørd, sem líf, heill greidir, Líkn veitir, meinum eydir, Føgnud, ljós, farsæld gefur, Vid fød-urhønd leitt oss hefur.

7. Allt, hvad er skapad, skal Med

skýrt lofgjørdar-tal Hans nafni heidur greida, Herrans lof vítt útbreida, Allt yfir himna alla Og jørdina gjørvalla.

8. Lofi gud allt hvad er, Og hvad sem var og sker; Hann allar heidri þjódir; Hans fyrir son, vorn bródur, Jesúm, dýrd sè honum samin; Sýng lof, guds kristni! Amen.

No. 15.

Lagid: Guds son kallar: komid til min.

Vor gud er einskær ást og nád, Æ hverrar skepnu bezt fær gád, Og eflir heill í heimi, Hann blessar hvern dag allt, hvad er, Oss sínum børnum nád hann tèr, Og skepnu eingri gleymir.

2. Fadir, oss skópst til farsældar; Flýtur af þinnar miskunar Lind allt gott, allt bjargrædi; Sadníng' hverri og svaladrykk, Er sjór og jørd oss

borid fékk, Ørlát þín gæzka oss gædir.

3. Í náð þú minnist ætíð vor, Af þèr stjórnast vor lukkukjør, Hvort sæld eda sorg oss greidir; Þú ert hjá oss í allri neyd, Oss, gódi gud, í vorum deyd Fødurhønd þín framleidir.

4. Eins og fadir áminnir þú, Ódyggd ad hata', en geyma trú, Er dyggd laun eilíf geldur; En þó vèr brjótum bodord þín, Borgunarmannsins vitum þín, Ó gud, ad vægd oss veldur.

5. Já, þú ert einskær ást og náð Eftir vort sanna hjálpar-ráð, Øll skal því eilífd lýsa; Hèr byrjum vèr med barnaróm, Í borg þinni med eingla hljóm Ást þína æ skal prísa.

No. 16.

Med sínu lagi.

Gudi lof skal ønd mín inna, Upp-

lypti raust og hugur sèr; Sízt ber að láti' eg linna, Líkn hans, makt, speki að prísa hèr; Sekt gaf upp glæpa minna, Guðhræddra styrkur er; Hans náð ef hirði' eg finna, Hún krapt sinn á mèr tèr; Í neyð lèt fögnuð finna, Frið mæddu hjarta lèr; Í vist himins heimkynna Hann sælu geymir mèr.

2. Alvaldur ást lèt róma, Og endurlausn oss frambauð hann; Sem faðir alla fróma Í friðar-sáttmál taka vann; Hann firrist hefndar dóma, Hirta sem faðir kann; Sèr lætur miskun sóma, Sekum viðreisnar ann; Himneskri náð bauð hljóma, Hvar sem sinn ótta fann; Hans ást um-hverfis ljómar Hvern einn ráðvandan mann.

3. Blíður faðir án bræði Bresti með vorkun lítur á; Eins vægja guðs

huggædi Grandvørum, sem hans ótti' er hjá; Veikt erum, veit hann, sædi Vorri módur, jørd, frá, Mót daud-ans megna ædi, minna en visid strá; Sem fisi sveifli um svædi, Svo lifi fyrirbrá; Menn hverfa í moldarnædi, Margir seint ad því gá.

4. Drottins óumbreytt eina Um eilífd standa mun þó nád; Þad fá hans þjónar reyna, Þeir sem vel hafa hans boda gád, Ástunda ætíd hreina Eflíngu' í vizku' og dád. Komid lof gudi' ad greina, Gladir hans prísid rád. Hann børnum líkn vill beina, Þó búi' í dupti smád; Bót fær þeim mildur meina Medur sæld himna tjád.

5. Prís skal fagnandi færa Fødur, syni og anda nú; Heidrist þín hátign skæra Á himni' og jørdu, gud, í trú; Þeim var og er sè æra, Æ

hljómi lofgjörð sú; Af þeim, er anda hræra, Um eilífð gøfgist þú. Einglanna lofsaung læra Í lífi' oss undirbú, Þig sjá, þèr syngja kæra Þøkk, heillum til vor snú.

No. 17.

Lagið: Svo elskaði guð auman heim.

O guð, þèr hrós og heiður ber, Mitt hjarta lofgjörð færir þèr; Þú stjórnar, herra, høgum mín, Hønd var yfir mèr jafnan þín.

2. Neyð þá mitt hreysi nálgaðist, Við neyðar-kvein' ei daufheyrðist, Guðs mèr aflètti gæzkan pín, Glatast lèt ekki' í eymdum mín.

3. Í sótt og verkjum lágt eg lá, „Líkna mèr, guð", kallað' eg þá; Alvaldur faðir áleit mig, Aptur minn styrkur græddi sig.

4. Óvina heipt þá hug minn skar,

Harm þann ángurvær gudi' eg bar;
Mín svo ei hefudi, hjálpadi' hann,
Hug minn þolgædi styrkja vann.

5. Villtur þá rèttum vegi frá Vaf-
inn mig synda neti sá, Um fødurnád
eg hrópadi hans, Hans nád vard styrk-
ur aumíngjans.

6. Huggun sárþreydi hjartad mitt,
Því huldi drottinn andlit sitt; Hvad
leingi, gud, eg hrópa á þig? Hann
yfirgaf ei veikan mig.

7. Hans miskun enn mun hjálpa
mèr, Herrann trúr og líknsamur er;
Frá íllu hann mig frelsar vel, Fúst
mitt til dyggdar gjørir þel.

8. Raunir og neyd eg þakka þèr,
Þá, sem ástríkur sendir mèr; Gøfga
fyrir þá gledi þig, Er gæzkan þín virt-
ist sæma mig.

9. Heims fyrir lán eg þakka þèr,
Þinnar tryggdar sem ástgjøf er; Þèr

þakka', ad skópst oss allt í hag; Er þín gæzka ný sérhvern dag.

10. Fyrir þá gæzku' eg gøfga þig, Ad gafst þinn son út fyrir mig; Af øllum mætti, øllum hug', Og allri sál' eg prísa þig.

11. Guds verk um eilífd gøfgi' hann øll, Guds er af miskun jørdin full; Þèr sè vegsemdin, heidur, hrós, Hjálpar þú fús og líknar oss.

12. Þó sè hjá oss ad kvøldi kvein, Kæti' er ad morgni og unun hrein; Þá reynslutíminn úti er, Oss leidir hann í dýrd hjá sèr.

13. Aldrei, mín sála, gudi gleym, Gjald lof mildasta fødur þeim, Med ást, trú, hlýdni, heidra hann, Herra nádugan tilbid þann.

No. 18.

Lagid: Nú bid eg, gud, þú nádir mig.

O hvad stór gudleg gæzka er! Góda

manns-art sá ekki ber, Hvers svo er forhert hjarta' og geð, Hana ei sann nè þakka rèð. Guds elsku prófa' og una við, Ætíð veri mitt skyldumið; Ei gleyma vann hans miskun mèr, Minnast hennar því skyldugt er.

2. Meistarahønd hver mig til bjó? Míns guðs, sem mín ei þurfti þó; Hver með lánggæðri hlífði náð? Hann, þess eg opt forsmáði ráð. Hver gaf mèr sinnis hvíld og frið? Hver andans krapta rètti við? Hver gaf mèr þúsund gæði' ávallt? Guds nema hønd, sem skapti allt.

3. Lít upp, mín sál, og sjáðu bert Það sæla líf, til hvers skøpuð ert, Hvar þú í dýrð um eilífð sèr Einn guð í veru, sem hann er; Til æru' og gleði áttu rètt, Af mildi guds er það til sett; Inngángur lífs svo opnist þèr, Í dauðann geinginn Jesús er.

4. Skyldi' eg þann guđ ei heiđra hèr? Hans gæzku' ei láta skiljast mèr? Skal hann hrópa, eg heyra ei? Hann leiđrètta, eg segja nei? Hans vilji' og orđ uppskrifađ er Í mitt hjarta, sem styrk því lèr. Allramest guđi unna ber, En náúnga líkt sjálfum mèr.

5. Þakklæti kýs hann þetta' af mèr Þađ í góđgirni' eg líkist sèr; Fús ef eg skyldu fylli þá, Fögur sèst mèr hans líking á. Hans elska' ef lifir í mèr góđ, Örfar hún mig á skyldu-slóđ; Sízt get eg fundizt saklaus hèr, Synd þó ei drottni yfir mèr.

6. Ó guđ, sè föst fyrir augum mín Ætíđ kærleiksfull gæzka þín, Alúđ dyggđanna' hún örfi mèr, Ađ mitt líferni helgist þèr: Í hörmúng sè hún huggun mín, Hún leiđi mig í sæld til þín, Og endur-hressi' á efstu stund Andláts gefi mèr væran blund.

No. 19.

Lagid: Jesú Kristi, þig kalla' eg á

Þú ert rèttvís, alvaldi gud, Øllum sín laun á kvedur; Vesall er hver þín heiløg bod Hirdulaus yfirtredur; Æ, þess í tíma gef mèr gá, Guds ad rèttlætis-dómar, Kvídvænir koma, Og hardir dára hitta þá, Hans bidlund er forsóma.

2. En hinn, sem lastvar hlýddi þèr, Á himnum gledi mætir; Þó dyggd af eingum þekkist hèr, Þrjózkur syndarinn kætist; Samt mun þín gæzkan gløggvast þar Guddómlegt ljós í leidast, Allt myrkur eydast, Og kjør rèttvísrar umbunar, Eins dyggd sem løstum greidast.

3. Kenn þig ad elska, minn gud, mèr, Og mitt líf dyggdum prýda, Þín skipan speki øll því er, Og gledi þèr ad hlýda. Hjartad þá mun ei

hrædast mitt Þitt helgasta rèttlæti. Það kveikir kæti, Að mèr þú geymir hnossið hitt Hjá þèr í dýrðar-sæti.

2. Skøpunar-verkið.

No. 20.

Lagið: Í dag eitt blessað barnið er

Hef þig, minn andi, haudrið mèr Hljóm byrji með lofkvæða; Vor drottinn stór frá eilífð er, Øll jørð og himnar ræða; Já, yfir allt er herrann hár; Hann baud, og guðdóms skipan klár Ein til bjó allt veranda: Sól, stjørnur, himinhnatta-hjørð Hann gaf, útdreift sem fis á jørð Og sandkorn sjávarstranda.

2. Gakk hátt, mín saunglist, glød í fylgd Guðs eingla raddarhljóma: Guð skaparinn er gæzka mild, Gelli við þúsund róma; Guð skaparinn er

eilíf ást, Vid ord hans lífid streyma sást Í lík øll, sem lifa kunna. Gud er sjálf elskan, gud vor, já, Geingur øflugur hródur sá Af mergd ótaldra munna!

3. Mín lofgjørd hærra lypti sèr, Lýsi dýrd verka þinna; Gud yfir allt æ gøfgum vèr, Guds krapt má hver einn finna. Gódur, vís er vor gud og stór, Greinir himins og jardar kór, Hvad skapt er hann baud væri; Allt stód þá prýdi' og ordu í; Óendanlegum gudi því Hans øll verk heidur færi.

No. 21.

Lagid: Gæzkuríkasti græðari minn.

Hver má, gud, skynja hugur þig? Hver ædstum gudi líkja sig, Í anda-veldi vídu? Þig, drottinn yfir øllu einn, Sem ert fullkominn, helgur, hreinn, Hátt lofar heimsins smídi.

Tign ædst, Ást stærst, Eilíf, vísust, verd ad prísast, vèr því greidum Lofgjørd, þakklæti þèr og heidur.

2. Þú ert og varst eilífu frá, Um aldir vera munt, og sjá Ei þitt alveldi þrotna. Þú skipar, heimar skaptir stá; Þú skipar, heimar undir gá, Því þú einnsaman drottnar; Lopt há, Láð, lá, Gjørir prísa', og gjørvallt lýsa guddóms megni; Drottinn vor ønd því í dupti tigni.

3. Gud, þín stærd er ómælanleg, Umkríngir guddóms ljósid þig, Daudlegum of skært øllum; Þó er þinn kraptur øllu nær, Alheima'— er skynsemd mælt ei fær — Geim rædur þú gjørvøllum; Eins smæst Og stærst, Allt ber vottinn um þig, drottinn, er vèr sjáum Í þínum verkum og fundid fáum.

4. Ó gud! hvad værum vèr án

þín? Vizka þín birtir undur sín Í hædum og á jørdu, Til heilla oss, en heidurs þèr, Hønd þín stjórnar og mattug ber Skepnur í skaptri ordu; Eins blítt Og strítt, Þú á leggur, Því vorn gløggvast þekkir haginn, Eins í svartnætti' og um hádaginn.

5. Vegsamid þá med helgum hljóm, Hátídasaung og gledihróm, Hann, allra drottna drottinn; Blóm láds, skraut himins skodid þrátt, Skodid hans speki, gæzku, mátt, Hans guddómsveldis vottinn, Skodid, skynjid, Ydur gledjid og tilbidjid allra fødur, Gud, fyrir Krist vorn kærsta fødur.

No. 22.

Lagid: Í dag eitt blessad barnid er.

Hátt syngid drottni hæsta lof; Hann prísa, madur, áttu; Til einglatignar hátt þig hóf, Sá himna skóp vídáttu;

Allt hvad hans veldi líf nam ljá, Lofi' hann hvad sína vísu á Í fagnadar-flokki einum; Sýng, himin, dýrd, lof sýng, þú jørd, Sýng skaparanum þakk-argjørd, Hvers gæzku gjørla reynum.

2. Gud, hver má samjafn heita þèr? Hver líkur nefnast skyldi? Allt skapad vottinn blídu ber, Allt blessar fødur-mildi. Orm og Serafim álítur, Og beggja kjør þinn vísdómur Med kær-leik rèd ákvarda; Eg, þín mannkind, heill hvílík mèr, Hátignar þinnar í-mynd ber, Já, eilíf á ad verda.

3. Ó drottinn, hvílík unan gód! Í alheims hríng margbrotna, Um lopt, jørd, sjó er líf og hljód, Guds lýsir stjórn hvervetna; Þrumu-gnýr, leiptur, eldíng er Allt þinnar nádar vottur mèr; Eg skal med hrærdum anda, Ei-lísi gud upphædanna, Þèr, allra lind-in gædanna, Um aldir vegsemd vanda.

No. 23.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Gef mèr skyn, ad skýrt eg prísi, Skapari minn, þitt vald og krapt, Hvar med gud, þú gódi' og vísi, Gjørvallan fèkkst heim vorn skapt; Efl og styrk minn innra mann, Ad yndis heilags njóti hann; Verkin þín mig virztu' adstoda Vegleg medur lotníng skoda.

2. Jørd og himin-hvolfid bláa Hæstur tilbjó kraptur þinn; J því stóra' og í því smáa Alveldis-mátt sama' eg finn; Allt í fagra ordu sett, Allt fram geingur víst og rètt; Um allt eg má med undrun ljóda, Allt sè hèr hid hardla góda.

3. Hvad þín fram á hverjum morgni Hátignarleg brunar sól, Ad ljómi, gledji, lífgi og orni Láds vors myrkva' og kalda ból. Hvers hønd

mældi hennar skeid Hríngbogid um loptin breid? Ad hennar slokknar ekki eldur, Aldrei skerdist, hver því veldur?

4. Loptid oss med lífi gædir, Lífgar vort og styrkir fjør; Í regnskúrum ofan flædir Af þess brunni frjóvsemd ør; Storma-her þar hertýgjast, Hèr þitt dunar þrumukast, Fold sem gagnar, fold sem hrædir, Og furdu hátt, hver gud sè, rædir.

5. Hver mid setti sjávar-ædi? Sagdi: lindir frambrjótist, Lèt vøtn halla hafs ad flædi, Hvar upp spretta nádu fyrst? Jardar holu idrum í Elds hver megni stjórnar því? Hver í fylgsnum fjalla geymir Fagran málm til nota heimi?

6. Hver med laufi skóga skrýdir, Skreytir grænum blóma fold? Hver orma gledur, elur, prýdir? Upp hver

lífgar dauða mold? Hver gaf sál' og sansa mèr, Sem skynbragð á margt nú ber, Og til þín má þánka snúa, Þú alvaldi', og á þig trúa?

7. Allt það skópstu, allt ber vottinn Um almátt, speki' og gæzku þín; Lífsins føður dýrka' og drottinn, Með dyggð og trú skal øndin mín. Já, guð, vor guð víst er stór, Það vottar himinn, jørð og sjór, Lopt, vøtn, eldur, allt til samans, Øll verøldin segi amen.

No. 24.

Lagið: Kom skapari heilagi andi.

Upp, upp allt, hvað guð hefur gjørt, Høfund vegsamið, prísið hann; Það minnsta,' er skóp hann, mjøg er stórt, Mátt hans og gæzku birta kann.

2. Þó kæmi saman kóngur hver, Klæddur í skrúð með vøldin há, Eitt

grasstrá skapad gætu' ei hèr, Guds bendíng ein kann fella þá.

3. Eingla herskarinn eins hèr fann Of veikan þeirra himin-krapt, Af eingu því ad aldrei kann Eitt duptkorn minnsta' ad geta skapt.

4. Æ, øll vanmáttar augljós spor Hjá øllum skepnum birta sig; Ó hvar má finna ord, gud vor, Er verduglega prísi þig?

5. Hvad fæ eg sagt, nær fjølbreytt lit Fold ad umvefja blómstur-skart? Og allan gróda' um eingi, er nýt, Eins nær og fjærri þúsund margt?

6. Hvad fæ'eg sagt, nær fuglakrans Fagran samstilla heyri róm? Ótal hljód-færa um fram dans Ómdin kætist þann vidur hljóm.

7. Hvad fæ eg sagt, umhverfis mig Nær her af kvikum skepnum sè? Hvad

guds frá himni' er sýnir sig Sólin upprunnin geislandi?

8. Hvad sæ eg sagt? mèr furdu fær Fagurt blikandi stjarna her; Blitt sè eg hver ein brosir skær, Sem bendi upp til himins mèr?

9. Hvad, samsaung anda' ef heyrdi eg, Hátign míns guds sem vegsama? Gud er stór, tign hans guddómleg Gøfgist og nafn, hallelúja.

10. Undirtaki med anda kór Allar kynkvíslir veralda: Guds nafn vegsamist, gud er stór, Gudi sè dýrd, hallelúja.

No. 25.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Gladvær jafnan gøfgi, prísi, Gud minn, þig einn øndin mín; Hver er sem þú, sá hinn vísi? Sannast rád og speki þín. Ó, ad mætti andi minn

Í øllum þínum verkum þinn Vísdóm þekkja, þekktum lýsa, Þekktan hver sem æ má prísa.

2. Í bjørtum fjarska hátt uppheingdi Høg þín speki sunnu-hvel Með stjarna-hnøttum haglega teingdi Hnøtt vorn, ljóss svo nýtum vel; Sól þar hángir eingu á, Einn þú styður, falla' ei má, Vermir, ljómar, lífgar, hressir, Ljóss þíns døpur ímynd þessi.

3. Ærnum þúnga hver svo heldur Himin-kroppa jafnvigt í? Lopt þú skópst, hver veit hvað veldur, Verøld líður fram í því? Mið hver sólu setja rèð Svo vísdómi' og dásemd með, Að yl og birtu senda sinni Sól verøldu' og frjóvgun kynni.

4. Hver fram loptið heimti', umvefur Hèr sem oss, allt bera má? Allt af því líf, hræríng hefur, Hitt,

sem lifs er andi hjá; Dampa saman dregst þar megn, Døgg í snýst og frjóvsamt regn; Frjóvsemd, blessun flytur heppna Fram til mín og allra skepna.

5. Hver nam lopt svo laga', ad geti Leiptur fætt og þrumugný? Vinda=stryk ad fljótt umfeti, Fuglinn lètt=fær sveymi' í því? Ad þad beri' ad eyrum hljóm, Ad til dýrdar þèr vorn róm Lífgi þad, og fleyti fimum Fisk=um hægt í afgrunns kymum?

6. Hver vann svo, ad hátt upp gnæfi, Hesja jørd úr djúpum sjó? Vøtn skamtadi hver í hæfi Henni, svo ad yrdi frjó? Hver vøtn þekur? hver þau nam Hepta, kveykt þá velta fram? Hafs vid øldur hásar segir: Híngad æsizt, leingra eigi?

7, Grundir hver í grasi vefur, Grædди skóga' á eydi=lód? Korns og

víns hver gnóttir gefur, Græna' um dali fjøllum hlóð? Marmara hver og málma fjøld Mitt í jardar idur køld Lagdi? eldum gjár hver grefur? Gjørvallt skrauti hver umvefur?

8. Gud, þín vizka bjargar, blessar, Býtir nægtum, prýdi lèr, Stýdur, verndar, hýrgar, hressir, Heimi líf og farsæld tèr. Guds hátign eg gladur sýng, Og guddóms-vottinn allt um kríng; Guds minn andi laungum lýsi Og losi speki, þakki, prísi.

No. 26.

Lagid: Guds son kallar: komid til min.

Frá hreysi því, sem eg bý í, Augum eg til þíns hástóls sný, Ó þú ósýnilegi; Hvad stór þú ert, þad miklast mèr, Margføld því alheims dásemd er; Allt verdur, er þú segir,

2. Vid bod þitt heimur hver upp-

rís; Hvad ertu máttugur, gódur, vís, Sønn orda sú því lýsir Órøskud, hverri áfram í Allt sveimar, sem fyrst gafstu því; Allt hátign helga prísi.

3. Gud, hver kann fjarska furdu-geim Fá mælt, og takmørk séd um heim, Hvar ótal hnettir sveima? Van-megni hyggju manns ad slær, Megin-dýptir ad horfa' í þær, Og ómælandi geima.

4. Ó gud, hvar byrja, hvar þrot fá, Hvert þíns alveldis takmørk ná? Ord, mæling', þánka þrýtur; Þrot-lausan undra þann geim má, Þar sólir sólum hærra stá, Ei veit hvar enda hlýtur.

5. Óþekktir hnettir útleidast, Ótal þúsundum fjølbyggjast Ótal alveldis sæti; Þau verda sérhver þá fyrir þig, Þér, mikli gud, øll hneigja sig, Þér audmjúk þjóna ætíd.

6. Þèr hneigir allt, hvad þeinkja kann, Vid þig øll fagnar náttúran, Þèr afgrunns-hylur hlýdir; Þín bend-íng lægir bylja-þrá, Bifast grund-vøllur heimsins má Og bresta, nær þú býdur.

7. Sjá, guds tign játa gløggt eg finn Gjørvallan anda vanmátt minn; Alveldis hønd eg eygi, Ein sem verk hefur algjørt sitt, Á ordu, tíma' og krapt fèkk hitt, Hverju sem haga megi.

8. Hønd þín fullkomleik hagkvæman Hverri skepnu medskapa vann, Ætla fjør, edlis-krapta; Allt vard ad því, sem vera skal; Vísdóms hèr sèst hid mikla val, Ædsta fèkk ordu skapta.

9. Ó guddóms-verka undrin há! Ó túngur, sem ei telja má! Ein er ydvart lofkvædi Algæzkan; prís svo sýngur sinn Sèrhver lífs-kraptur: skap-arinn Er einskær elska' og gædi.

---

3. Guds forsjón.

No. 27.

Lagið: O drottinn allsvaldandi.

Lofið drottinn lifanda, Ljúfur, sterkur og vís sem er; Kyn, honum keypt til handa, Komum, með saung hann prísum vèr. Hver mun jafn Honum vera, Heilagt nafn Veldis bera? Allt lífs-safn Æ dýrki þann herra.

2. Lofið drottinn lifanda, Er lèt oss skína dásemd á, Býr oss heilsu til handa, Og hvað sem farsæld efla má; Enn þótt neyð Á oss stríði, Öld þó deyð Fyrir kvíði, Herrans greið Hjástoð verndar lýði.

3. Lofið drottinn lifanda, Ljúf drýpur blessun himnum af; Hjá oss við störf rèð standa Og styrk í allri mæðu gaf. Augu manns Öll, sem kjósa,

Æ sjá hans Forsjón ljósa, Borg og lands Byggdum á sèr hrósa.

4. Lofid drottinn lifanda, Sem leidir, stýrir, hagar til, Og lætur einnig standa Af íllu gott oss þrátt í vil. Himnakór, Haudrin svara: Hátign stór Er skapara; Gjørvallt sór Guds lof ei ad spara.

5. Lofid drottinn lifanda, Ládbyggjendur med eitt samtak. Hans lofgjørd himnar vanda, Hann þiggur og vort auma kvak. Gud vor er Gud alvaldi; Gøfgum vèr Hann um aldir; Hvad lífs fer, Honum vegsemd gjaldi.

No. 28.

Lagid: Ris upp, min sál, og bregd nú blundi.

O, þó eg hefdi þúsund munna, Þig ad vegsama, drottinn minn, Mín veika lofgjørd mundi' ei kunna Mikla nóg fødurkærleik þinn, Af því þín

medferd øll á mèr Undrunarfull og dásøm er.

2. Þó feingi raust mín fagur-róm-ud Flogid svo vítt um alheims-ból, Og lypt sèr upp minn lofsaungs hljóm-ur Lèttfær ad drottins tignarstól, Hvar eingla røddin of dauf er, Øllu midur þar farnast mèr.

3. Sem barn þó fái' eg, fadir, kvak-ad, Furdu lèttvæg er þøkkin mín, Þú vilt mitt offur þó med taka, Þókn-un medur af gæzku þín; Þú veizt mín orka' er veik og smá, Viljann þú einan litur á.

4. Um mig þú fødur-forsjón vefur, Í fadmi þínum ugglaus bý; Til þarfra idna þrótt mèr gefur, Því nýt eg brauds af hørmum frí; Fadir, øll gledi' og farsæld mín Flýtur af brunni gæzku þín.

5. Frá minnar æsku fyrstu stund-

um, Forsjá þín nákvæm leiddi mig, Þín hønd mig dró frá hættum synd- um, Hvatti, ad elska dyggd og þig; Þá fótur skeika mátti minn, Mèr jók dug og hug andi þinn.

6. Svo leingi túngan sig má hræra Saungrødd mín glød skal prísa þig, Hjartad skal þakkar-fórn þèr færa, Fær medan hreist í brjósti sig; Þig, er eg hníg í daudans dal, Dýrka síd- asta andvarp skal.

7. Mín glada ønd þá upp sèr lyptir, Ódaudleg frjáls í himininn, Og einglum jafn eg eymdum sviptist, Enn fegur hljómar saungur minn; Ædra med himna-hird eg þá, Ó herra! lof þèr syngja má.

No. 29.

Lagid: O, þú gøfuglega þrenning!

Himna gud og hjartans fadir,

Heidur þinn vèr sýngjum gladir,
Þúsundfalt þøkkum vèr þitt hjálprædi,
Líf, heilsu, føt og fædi.
Vort skyn allt, vor raust þèr vegsemd
færi,
Er skepnur allar nærir.
Þín voldug hønd, drottinn, verndi oss
hèr,
Veit lands gróda,
Veit oss heill og hagsæld góda.
Lát oss vel læra ad lifa þèr,
Lída og þreyja,
Loks í trú þèr líka deyja.
Og útvalda,
Um aldir alda, ædst lof segja.

No. 30.

Lagid: O drottinn allsvaldandi!

Ottast, mín sál, aldregi, Eg þó vinalaus standi' um sinn, Og þó eg hitta eigi Orbirgd og sótt, því hugur minn

Traust guð á Sífellt setur, Særa má, Hvað sem getur, Ört mun fá Enda hryggðarvetur.

2. Eg hræðist ei, þó sjái Allrar veraldar fjörbrot hörð, Eða þó æða nái Ógn og skelfing um lopt, haf, jörð; Guð mig leitt Getur tryggur, Grandi eytt, Bezt þá hyggur, Hjálp tilreitt Hann fær, nær á liggur.

3. Eg er almættis handa Ágæt skepna, mitt hjartað í Sitt gaf hann orð og anda, Af náð frelstum ei gleymir, því Hann bezt sèr, Hvað mig bætir, Hann mig ver, Neyð þá grætir, Ráði mèr Ráð hans, Hvað sem mætir.

4. Hèr mitt reynslu-stand heitir, Himininn er mitt föðurland, Til hans sèr hugur fleytir, Hvar, eptir skammvinnt mein og grand, Gleði fá Gefst mèr beztu, Gæzku þá, Dásemd mestu, Set eg á Sanna trausts-staðfestu.

5. Öll lidnu lífdaganna Lídan um eilífd gleymist þá, Í flokki' útvaldra manna Eg nær helgadur birtast má; Sigur-krans, Senn í ljóma, Sælu-lands Ber med sóma, Frelsarans Fæ eg vegsemd róma.

6. Fyrir þær gnóttir gæda, Guds son er oss tilbúa fór, Eg lofa gud upphæda, Eingla hans medur saungva-kór'. Alls nægd þá, Er þar gledur, Einginn má Túngu medur Greina, sá Glansi er ósèdur.

7. Mín sál, hèr medan þreyir, Mænandi horfir, Jesú minn, Eptir þeim yndisdegi, Ad sjá hátignar-ljómann þinn; Eilíf þá Audnast kæti, Er eg má, Herrann mæti, Frelstur stá Fyrir þínu' hásæti.

8. Hjá þèr øll heimsins mæda Hlýtur í gledi snúast mèr, Þar kann mig hryggd ei hræda, Harma-grátur

afþerrdur er; Gladur því Grøf ad vendi, Guds dýrd í Hug minn sendi, Hress og frí Hlaup mitt svo eg endi.

No. 31.

Lagid: Gæzku guds vér prísum.

Einn gud þèr allir prísid, Og lofid drottins nád, Allt sker til góds, auglýsid Øllum hans stjórnar-rád; Frá vorri fæding hann, Fram oss sem fadir leiddi, Fødurlega tilreiddi, Þad sèrhver þurfa vann.

2. Eins vid oss ørlát breyti Eilíf guds ríkdóms hønd; Frid, heilsu, heill enn veiti Hún fyrir líf og ønd. Þó framar þessu ad Hèr sína hegdun vandi, Í hlýdni trúr vel standi, Hver einn; gud gefi þad.

3. Þèr, fadir, eilíf æra, Ædst lof og þøkk sè tèd, Og þínum syni' ástkæra, Anda guddómsins med. Gud

sem varst, verdur, ert, Blessa vort land, gef blída Bót þeim, er raunir líða, Heill vor og hjástod sért.

No. 32.

Lagid: A gud alleina.

Lof, eilíf æra, Alheims-stýrir, sè þèr; Um ást einskæra Allt skapad vitni ber; Ó gud alvísi! Allt þitt framleiddi bod; Þig alls auglýsi Orda, líf, fegurd, rød, Og þig einan prísi Øll skepnan sæl og glød.

2. Þín gæzka gledur, Gæfu' og blessun tèr, Svalar og sedur, Sífellt vidheldur mèr; Eg má eins nefna, Ó gud! þig fødur minn; Fødurást efna, Æ reynist þú hvert sinn; Af þèr alla gefna Andarkrapta eg finn.

3. Þú hýrgar, hressir, Hugsvalar, styrkir mig, Þó lífs-kjør þessi Mèr þyki ervidlig, Aldrei eymd hrjádan Mig

yfirgefur þú, En þrautum þjáðan Þín gleður mildin trú, Að til æru' og náða Eilífra búir nú.

4. Hvar hrekjast næ eg, Hjá mèr þú jafnan ert, Hvergi horft fæ eg, Hvar þig ei sjái bert; Í hug hvarflandi Þú hulda þánka sèr, Áður minn andi Útklekur þeim í mèr, Æ, mitt allt ástandið Allstaðar ljóst er þèr.

5. Hvert gætinn geymi Gæzurík boðin þín, Eða gálaus gleymi, Því gæfa' og heill er mín, Þú grannt aðgætir; Guðdóms vísdómur þinn Mitt athvarf ætíð Er og trúr leiðtoginn; Bezt þinn kraptur bæti Blessaður veikleik minn.

6. Ef grandvar geymi, Guð, jafnan boðin þín, Hèrvist í heimi Heillasöm verður mín, Hættulaust hèðan Heim til þín glaður fer, Lífs frest þá lèðan Minn lætur þrjóta hèr, Fæ

þig, fadir, sídan, Hvar farsæld ei-
líf er.

No. 33.

Lagid: Gudi lof skal ønd min inna.

Hvar byrjar, herrann blídi, Hvar
endar þín grunnlausa nád? Hvad er,
sem ei útþýdi Augnamid þitt og vís-
dóms-rád? Sèrhvers, er líf þú lènar,
Líkn þín minnist ávallt, Og hvad
hans þørfum þènar, Þú sèr og gef-
ur allt, Vort traust er á þèr einum,
Ó fadir himnum á; Hlífd þín nema
hamli meinum, Hvad kann ad stand-
ast þá?

No. 34.

Lagid: Heidrum vér gud af huga' og sál.

Gud drottinn, stór þín gæzkan er,
Gløggt vitni jørd og himin ber;
Henni alls ekkert mann-vit má Mak-

legan prís og lofgjørd tjá; Þín ofan streymir miskun mest Og mildi hvern dag til vor bezt, Sem um eilífd fær eingan brest.

2. Braud fyrir daglegt þøkk sè þèr, Og þad gott allt, hvers nutum vèr; Þøkk fyrir lands vors frid og fró, Frjóvsemd jardar og afla' úr sjó. Gódi fadir, þig gøfgum vèr, Þig gøfga jørd og himni ber, Sem øll-um bjørg og blessun tèr.

No. 35.

Lagid: A gud alleina.

Gud mín ósk sína, Ó fadir, sendir þèr, Þú veizt þørf mína, Því lífid gafstu mèr; Í augsýn þinni Opinbert gjørvallt er, Þad mædu minni Má valda' og gagni hèr; Hvad mig hitta kynni, Til heilla verdur mèr.

2. Líf med líkama Leikur í hendi

þèr, Allan lífs ama Eg reyni gæfu mèr; Þó mig þraut beygi, Þolleysis flý eg sið, Órór eg eigi Um alls nægt heldur bið, Þinn við skamt eg þegi, Þeim tek ánægður við.

3. Eg spyr ei hrelldur, Um minna daga tal, Ángrast ei heldur, Eg nær burt fara skal; Þú einn afmælir Æfitíð mína hèr, Og einn farsælir Minn afgáng, heim þá fer; Hel þá holdið kælir, Hjálp og traust ertu mèr.

No. 36.

Lagið: Til þín, heilagi herra guð.

Hátt prísa drottinn hver einn mann, Hans lofsaung allir vandi, Frjóvgun jörðunni færir hann, Frið gefur voru landi, Ó guð, vor guð, vèr þökkum þèr, Þín miskun, vor guð, eilíf er, Oss forði' hún öllu grandi.

No. 37

Lagið: Guði lof skal önd min inna.

Eilífi ástar-faðir, Er alvaldur stjórnar himni' og jörð; Allt, sem þitt orð skapaði, Allt heiðrar þig með þakkargjörð, Forsjón víðfrægir þína, Fagnandi prísar þig; Skyldi' eg þá einn ei sýna Ást skaparans við mig? Ó nei, önd minni' og huga Upplypti' eg, guð, til þín, Þína miskun máttuga Mikli raust þakklát mín.

2. Nærgætna náð mèr tjáðir, Nafn fyr en lærði' eg hjala þitt; Gagn mitt trúr efla gáðir, Geymdir opt líf frá slysum mitt; Skammsýnn eg gjörði' ei grilla, Hvað gagnlegast mèr var, Til andar og lífs heilla; Alskyggna forsjónar Augað þitt æ vakandi Öll hepti meinin vönd, Mín geymdi vel við grandi Guðdómleg föðurhönd.

3. Eg þína, ástar-faðir, Ánægður

blessun dag hvern sá; Á mèr ávallt sannadir, Ad eingan, sem þig treystir á, Og þèr sig allan hefur Afhent, þú skiljir vid, Uppheldi gott því gefur, Gladværdir, heilsu, frid, Ástir ein-lægra vina, Opt søgnud saklausan, Mèr drottins milda lènar Miskunar uppsprettan.

4. Pad má ei reiknast reidi, Þó reyni bøl og eymd vort ged; Oss fadir ljúfur leidir, Líkn sendir jafnan þrautum med, Alls gjørir gódan enda Guddóms-visdómur þinn; Ef þúng-bær hryggd rèd henda Og hreldi anda minn, Þolgædi þitt ord kendi, Þinn andi jók mèr dug, Hjálpar-von sálu sendi, Sem minn vid rètti hug.

5. Lífs á vedhlaupi hálu Heims þá ginníngar tældu mig, Og vidnæm syndin sálu Svikid hafdi á lasta stig, Svo sálar gagni' ei sætti, Sjálfum

mèr gleymdi og þèr, Ó guð, þú enn mín gættir, Ei vildir gleyma mèr, Andar-gagn mitt dýrt mattir, Mína samvizku því Føðurraust fræddi, hvatti, Frelsaðist eg á ný.

6. Þakkar eg hef upp hljóminn, Hjartanu til þín lypti' og ønd; Æ, gef eg ávallt rómi Þèr æru og lof, að mèr þín hønd Føðurleg gott allt gjørði, Guð, eg vegsama þig, Æ, eg auðmjúkur virði Umsjá þína við mig; Allt sem þitt alvald stjórnar, Eins um himna sem láð, Fagnaðar-lofsaung fórnar Føður-ást þinni og náð.

No. 38.

Lagið: Konúng Davíð, sem kenndi.

Þèr, guð, eg þakkir segi, Þín náð er furðanlig, Er frá fæðíngardegi Forsorgað hefur mig, Og annazt eins og nú; Mig skorti føt og fóður, Þá

fæddist af lífi móður; Allt bættir þetta þú.

2. Eg lifi, er og hrærist, Eilífi guð af þèr, Án þín víst eg fortærist, Allur minn kraptur þver; Loptið er eignin þín, Af hverju eg dreg anda, Orka hann frá mèr senda; Annars mín æfin dvín.

3. Þú átt og alla daga, Eins er og nóttin þín, Og allt hvað hèr kann haga Heillum sèrhvers og mín, Himin, vøtn, haf og jørð, Allt, sem lífs-anda hrærir, Allt vel forsorgar, nærir, Því ber þèr þakkargjørð.

4. Ó, hvað ørlátur, herra, Ertu við sèrhvern mann, Orða hlutanna hverra Hentug varð fyrir hann, Er sú óraskanleg; Sumt hagar, sumt má græða, Sumt agar, allt kann fræða Og stoða einhvern veg.

5. Einginn rètt enn veit skýra

Øllum tegundum frá Grænna grasa og dýra, Sem gagnast mønnum fá; Lof sè þèr, drottinn dýr, Er það skópst oss til handa, Og lèzt í skorðum standa Úr hverjum ekkert snýr.

6. Nyti' eg ei náðar þinnar Ná-kvæmu, faðir minn, Yrði rás æfi minnar Enduð sem draumurinn; Líf mitt lifir af þèr; Láttu mig lof þèr gjalda Og lífinu hjá þèr halda, Með-an eilífðin er.

No. 39.

Lagið: J dag eitt blessað barnið er.

Skyld' eg míns guðs ei gøfga nafn, Gæzku hans prísa mesta; Allt vottar hluta allra safn, Að hann vill mèr hið bezta; Sannlega náð hans ein-skær er, Sem alla tíð viðheldur mèr, Við øllum háska hlífir, Og mig for-

sorgar føðurlig; Forgeingur allt og tælir mig, Ást guðs ein ætíð blífur.

2. Þegar frá eilífð þekkti hann, Það minni velferð hagar; Ljós, krapt gæzku og lif eg fann Af líku hans alla daga; Hans føðurást annaðist mig, Áður en lífs eg komst á stig, Á minni vegferð veitir Allt, sem hèr viðþarf velferð mín; Veltur, forgeingur allt og dvín, Ást guðs ein aldrei breytist.

3. Við elskað barn sitt breytist geð Blíðlundaðs føður eigi, Þó gjálíst fái gánga sèð Gæfu það út af vegi; Eins fæ eg reynt þitt føður-þel Fara í øllu með mig vel, Elska þá aga sendir, Ei hirta' í reiði' og hatur tjá; Hverfult er allt og bregðast má, Ást guðs ein støðug stendur.

3. Þó tárin væti hvarma heit, Hørmúngar þegar mæða, Aga þinn ást

eg vera veit, Von sú má huggun glæða; Frá þrældóms-fullum synda-sið, Sem eg gjálífur undi við, Með þrautum mig vilt hrífa Aptur til þinna ásta' á ný; Allt bregzt og þrýtur heimi í, Ást guðs þó ein mun blífa.

5. Eingin heims-þjáning eilífð nær Afskømtuð lífs er mæða; Af þeirri vissu ønd mín fær Efling og styrk þolgæða, Þá vetrar hretið þrýtur strítt, Þar eptir kemur sumar blítt, Hversur eins hryggðin senda; Í føgnuð sorg øll síðar snýst, Svipult er allt og þrýtur víst, Ást guðs varir án enda.

6. Af gæzku einni gefur mèr Guð óumbreytanlegi Eins sorg og gleði', eg fyrir þèr Mig auðmjúkt niðurbeygi; Ó faðir, gef mèr anda þinn, Að ástundi eg kostgæfinn Þèr að þóknast og hlýða, Uns reynslutímann út

hef stritt, Og andlit þitt sæ skoda blitt, Og allt bregzt annad sídast.

No. 40.

Lagid: Jesú, þinar opnu undir.

Heimsins stýrir forsjón fasta Fyrir hverri skepnu ber. Til výls og efa hver vill hasta? Heyrast skal ei spurt af mèr: Hvadan snaudum bjørg ad berst? Bitri naud eg hvernig verst? Heiti Krists sá hyggst ad bera, Hug-sjúkur má ekki vera.

2. Lífs áhyggju, minn gud, mína Og mig eg fel í hendur þèr, Drugg-ur vid umsjá þína Er eg farsæll þar og hèr. Eilíf speki' er allt þitt rád, Øll þín breytni gæzka' og nád; Eg ei þekki, hvad bezt hagar; Hønd þín allt til góds mèr lagar.

3. Børn um mig nær veit eg þína, Vel fyrir øllu borgid er; Óró skal

mig eingin pína, Trugg forsjón þín sem ver. Óvild hætta ekki nein Orkar mèr ad vinna mein, Sjálfur daudinn sízt mèr grandar Sælla guds á milli handa.

No. 41.

Lagid: Til þín, heilagi herra gud.

Því spyr hugsjúkin, hvar mèr sè Hønd, er atvinnu tæri? Veiti braud, klædi, hús og hlè? Hèr sem eg gjørdur væri Volædis einn ad þola þrá, Því likt sem gud, mèr vikinn frá, Fødur ei forsjón bæri.

2. Vallanna blómstur vird fyrir þèr, Vinna þau ei nè spinna; Þó týnir kónga sóminn sèr Samliktur skrauti hinna; Hver óf þeim føt og lènti lit, Hvern laungum undrast mannlegt vit, Sem orkar miklu minna?

3. Ef gud skrýdir svo eitt gras-

strá, Er fáir virda' og nýta, Pad í dag blómgast eingi á, Á morgun færdu ei líta; Hvert mun hann sídur sinni mynd Sjá fyrir, og ei þèr, mannkind, Naudstaddri bjørg útbýta?

4. Svo viss sem minni øndu er Eilífur sælustadur, Og minn líkami einnig hèr Upprísi forkláradur, Eins víst framfæri eg skal þá Af gudi, medan lifi, fá; Hann er og hèr minn fadir.

5. Svo skal þá hrædslu og efa eg Aldrei láta mig pína; Mèr um næríngar mældan veg Minn gud vill nád audsýna; Pad góda sem eg girnist fá, Gefur, því vill mèr hjálpa sá Og velferd efla mína.

6. Oss auma, drottinn, álít nú, Aumka þig, Jesú fadir; Børn kvída og ángist þekkir þú; Þá verdum burtskúfadir Af verøldinni, veit mèr þá

Vald þitt, forsjón og gæzku sjá, Í trú svo gjørumst gladir.

No. 42.

Lagid: Hver sem ad reisir hæga byggd.

Mín gæfa byggd á guds nád er, Getur því brugdizt eigi, Í míns skap- ara umsjón mèr Af øllum hug því fleygi; Hans eru jørd og himininn, Hann mun sem gud og fadir minn Mèr hjálpa' á hverjum degi.

2. Hann sá frá eilífd, hversu stór Heppni mèr duga skyldi, Líf mitt, ar- mæda og lukka fór Líkt, sem hann skamta vildi; Hvad syrgir þú þá, sál mín kær? Sigur í øllu trúin fær, Mèr sem guds sendir mildi.

3. Hann veit þørf mína' og hefur rád, Úr henni líka' ad bæta, Fyr en eg beiddi, fann eg nád, Og fèkk hans vísdóms gæta; Forsorgar mig sá fadir

hèr, Framvegis hulin guds á mèr Velþóknan verdi mæta.

4. Hvert mun sú stóra heppni manns, Hèrvistar jøfn á døgum, Betri en mædu-hlutdeild hans, Hverri þó yfir kløgum? Andlát guds-barna endar neyd, Eptir þessum vegsemdin beid Med allskyns heilla høgum.

5. Hvad oss farsælir heimi í, Og helzt má gæfu kalla, Gefa mun drottinn gnægd af því; Glis heims og sæld gjørvalla Sálunni gæfa eingin er, En góð samvizka lèttir þèr Ok hvert, sem á vill falla.

6. Hvad er veraldar-heidur stór Hennar skammvinnur sonum? Hvad er andstreymis ólgusjór, Opt lægdur fyr en vonum? Fulltreystid drottni allir enn, Annast gudhrædda vill hann menn, Líkn veitir ljúfum þjónum.

No. 43.

Lagid: Mitt hjarta, hvar til hryggist þú?

Sál mín, hvad geingur svo ad þèr? Sút og kvída því vekja ser Ørbirgd er ama kann? Minnstu, gud þèr ætíd ann, Ord hans stunda, reid þig á hann.

2. Mikill hann æ og alvís er, Allt, hvad hann skóp, ljóst vitni ber Um fødurforsjón þá, Er mannskepnum likn vill ljá, Líta vorar þarfirnar á.

3. Hvers vid andvørpun hann kvad nei? Hver af þeim góda leiddist ei, Sem fadir barn sitt ber? Af honum þiggjum ójafnt vèr, Allir þó, hvad gagnlegast er.

5. Ríki, máttur og mildin þín, Minn gud, sem heyrir andvørp mín, Er søm og ádur, því Hún kynslód frá kyni ný Krøptug skín øllum heim=inum í.

5. Rikur þó treysti ríkdóm á, Í ríki daudra gista má, Ríki guds kaupa' ei kann. Elska mig, fadir, fátækan Fadmi gullid hver, sem því ann.

6. Því sá, þú elskar, ædri er, En gull og eigur metast hèr, Þín blessan þess er manns, Yndi, heill og audur hans, Einnig von til sælunnar ranns.

7. Fyrir þitt guddóms eilíft ord, Er þessa huggun gaf á jørd, Þèr, Jesú, þøkkum vèr, Efli þad oss ætíd hèr, Umsjón guds ad treysta, sem ber.

No. 44.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Hvad viltu svo kveina' og klaga Kjør útskipt þèr, sála mín? Því med sorgum svo þig naga? Sjá, þinn gud vill heillir þín. Eg í gudi gladur er Gud, mín sál fulltreystir þèr, Øllu'

er reyni' eg, viltu venda Til vegsamlegs og farsæls enda.

2. Hann mig aldrei yfirgefur Á hørmúnga vondu tíd; Allt því, fadir, athvarf hefur Ønd mín til þín fyr og síd; Hver ógn sem ad høndum ber, Hugur skal ei fallast mèr. Guds forsjónar fæ eg skoda Frelsi' og likn í øllum voda.

3. Hverja neyd, sem hlýt eg lída, Hann vill aldrei gleyma mèr, Af því mún eg eingu kvída, Ef misskiptir lukkan sèr; Stund þá reynslu úti er, Aptur likn hann sendir mèr; Heims því orkar ekki' ad farga Ofsi' og slægd, þá gud vill bjarga.

4. Óvinaher ef ad mèr drífur, Ørugg er þó gud mín borg, Úmsjá hans mèr ætíd hlífir, Allri frelsar mig af sorg; Já, þó gjørvøll móti mèr Makt og vøldin fylki sèr, Ekkert

gegn mèr orku nýtur, Allt guðs vilja lúta hlýtur.

5. Í Jesu nafni eg læt mèr linda Lán, sem drottinn skiptir mèr, Blítt hvert eða bágt vill senda, Til blessunar það ávallt er; Í sorg og gleði sýnir hann Sig ástvininn trúfastan; Einginn varð sá enn til smánar, Á hans hjálp er stöðugt vonar.

6. Vil eg, guð, á vald þitt gefa Veikan mig og gjörvallt ráð; Lát mig heldur aldrei efa Ást margreynda þína og náð; Hvað sem, guð minn, þóknast þèr, Það er víst allt heilnæmt mèr; Forsjón vís, eg við það kannast, Vill mig föðurlega annast.

No. 45.

Lagið: Jesús Kristur að Jórdan kom.

Aldrei, mín sál, örvæntu hèr, Þó yfirdynji þrautir, Guðs forsjón mild

ei gleymir mèr, Þó gángi' eg þyrni-brautir. Þèr greiðist vegsemd ætt frá ætt, Alheims verndarinn góði, Alla líkn fyrir æ ágætt Öll jörðin lof þèr bjóði; Annsi því himnar hljóði.

---

4. Endurlausn vegna Jesú.

No. 46.

Lagið: Í dag eitt blessað barnið er.

Upp, að samsýngja eingla-róm: Æra sè guði á hæðum, Frelsuð jörð með fagnaðar-hljóm Færir prís í lofkvæð-um, Því Jesús, líf sem lèt á kross, Líf og sáluhjálp færði oss, Heims föll-nu ættum öllum; Flýi sorg, ótti, flýi þrá, Því fèkk hans vegna þóknun á Guð vor þjóðum gjörvöllum.

2. Dómarinn varð vor vinur, því Vor ótti' í gleði breytist; Ó hvílík

heill! nær himni í Honum prís af oss veitist. Þú, hvers fæðíng oss blessun bar, Og blessaður dauði einnig var, Hátignar himins víða Ásamt föðurnum átt nú ráð, Æ minnstu vor í líkn og náð, Jesú, lausnarinn lýða.

No. 47.

Lagið: Kom skapari heilagi andi.

Guð leit allt, hvað hann gjørði, sjá, Gott hann það allt og veglegt fann, Guðs það dásemdum greindi frá, Gæzku, makt, speki lýsa vann.

2. Almættis gaf hann orði með Öllu sköpuðu fjör og líf; Styrk, fögnuð', nægtum fylla rèð Forsjón vís, máttug, góð, eilíf.

3. Um alla himna hvellur kór Hátt þá einglanna lofgjörð kvað: Vald drottins, mildi' og vizka er stór, Verkið sköpunar birtir það.

4. Á manninum hèr mátti sjá Mest af ǫllu guðs dásemd þó, Hans eigin mynd bar sjálfur sá, Í sál heilagri vizka bjó.

5. En þessi skepna', er allt fèkk gott, Í reynslu veik þó falla vann; Synd, eymd og dauða sjáum vott Sorglegan um breyskleika þann.

6. Lof sè þèr, guð, sem líknsemd í Leizt til veraldar ofan þá, Með Jesú hlaut hún heill á ný, Hann þegar birtist jǫrðu á.

7. Hann, ljós veraldar, heill og ráð, Híngað kom guðs að boða frið, Leið svo þolgóður hryggð og háð, Hlýðinn til dauða fǫðurinn við.

8. Nú sýngur eingla helgur her Hátt lof: vor guð er stór og vís; Já, allir frelstir játum vèr: Jesú, um eilífð sè þèr prís.

No. 48.

Lagid: Í dag eitt blessad barnid er.

Í nafni Jesú athöfn má Öll vor stofnast á jørdu, Gagn og heidur ef efla á, Ei tjóni ad valda hørdu. Allt sem þannig uppbyrjad er, Allt til góds horfa reynum vèr, Og heilla takmørk hljóta, Gud einn ad prísi verk øll vor, Velferdar til hvert gaungum spor, Á øndu' og lífi ad njóta.

2. Í nafni Jesú, eins og baud Oss Jesús, vèr ákøllum Vonhraustir drottins nafn í naud, Nád prísum guds á øllum. Hvad hann skipadi, strax svo stód, Sterkur, vís, mildur vor er gud, Honum jørd himnar hlýda. Allt vel því heppnast mønnum má, Miskunsemd hans sem treysta á Og fødurforsjón blída.

3. Í nafni Jesú øndumst vèr, Í nafni hans hèr þreyjum, Hans ord í

lífi ljós vort er, Lind huggunar, þá deyjum, Af grøf oss vekja vill með raust Voldugri, þar á setjum traust, Hjá sèr til lífs innleiða; Með einglaröddu þèr skal þá Þinn, Jesú, lýður himnum á Lof endurleystur greiða.

No. 49.

Lagið: Þann heilaga krossi vor herra bar.

Einum guði sè æra og dýrð, Er sinn son sendi hingað á jörð; Hann stýri' og stjórni' oss øllum saman, Svo vèr hann óttumst og elskum, amen.

No. 50.

, Lagið: Á þig alleina, Jesú Krist

Á þig, ó herra Jesú Krist, Eg set von mína' í heimi; Þú elskar mig það á eg víst, Orð þín veit mèr eg geymi. Af himni til vor ofan stèst,

Og kenndir, leidst, huggadir bezt, Blíd tryggd þín eymda bætti kíf, Blessadri hlíf Þinni því fel eg önd og líf.

2. Mín synd er þúng, eg af því finn Ángist og hugarpínu, Voladra þú ert vinurinn, Veit svölun hjarta mínu. Mín sála traust þig setur á, Mig synda leystir böli frá, En heimsins slægdum varar vid, Mèr veitir lid Í freistni' og gefur andarfrid.

3. Efl mig lausnari, ætíd þèr Til æru lífid vanda, Ástverk þad muna' og mikla hèr, Ad mig leystir þèr til handa; Fúslega, Jesú, feta þinn Feril, náúngann elska minn, Uns skipun fæ eg skiljast vid Skamtad lífs-mid, Eilífa sælu erfi' og frid.

4. Heidrum því gud á himnatrón, Hæstan födur alls góda, Og Jesúm Krist, hans sæla son, Sem leiddi oss úr voda, Helgan anda, sem huggar

ønd, Hørd villumyrkra leysir bønd, En trúar glatt upptendrar ljós, Til þess ad oss Audnast á himnum ædra hnoss.

No. 51.

Lagid: Margt er manna bolid,

Oss gef, Jesú, øllum, Ad frá þèr ei føllum, Frid svo fáum vèr; Þú gafst frelsid þída Þeim frá dróma strída, Synd í setti' oss hèr. Holdsins makt, Heimsins prakt, Ei skal binda Oss í syndum, Allir þèr tilheyrum.

No. 52.

Lagid: Guds son kallar: komid til min.

Allt á, sá Jesúm ástvin á, Audveldlega kann skilja sá Vid heim og heimsins gædi; Hver Jesúm ástvin á þess ged Ánægt síns guds rádstøf=

un med, Huggun fann, hryggd þó mædi.

2. Hver Jesúm ástvin á, sá kann Óhult lifa, ei hrædist hann Fors heims nè flærdarsnørur; Ef syndin skelfir sálu mín, Og syndastraff, mig Jesú, þín Vernd trúføst ver óførum.

3. Þegar eg hefi þig ad eins, Þá er eg bættur sèrhvers meins, Í neyd og deyd ei efast, Øruggur stend i allri neyd, Og geing fagnandi móti deyd; Allt bøl þú einn fær sefad.

No. 53.

, Lagid: Gæzkuríkasti grædari minn.

O gud, þá heimar hrapa' í grunn, Hefur upp kvøl og dóms ógnun, Frek ódyggd fer veinandi. Huggladur eg vid heimafall Þig, herra Jesu, skoda skal, Lausnara minn lifandi. Æ, hèr Unn mèr Þèr ad hlýda, þá ei

kvída þarf vid dómi, Fagnandi sýng eg: sæll hann komi.

No. 41.

Lagid: Nú kom heidinna hjálparrád.

Jeg gledst af því eg Jesúm á; Hvad jafnast má vid gledi þá? Hún í raunum hugsvalar hèr, Hagsæld velgeingnis eykur mèr.

2. Jeg gledst af því eg Jesúm á, Jeg veit hann píndist krossi á Mín vegna; hans ef held eg bod, Hlíf er gud mín og ørugg stod.

3. Jeg gledst af því eg Jesúm á Jeg stenzt því heimsins svikrád flá, Fors heims ei unnid fær mèr svig, Fullhuga gjørir Jesús mig.

4. Jeg gledst af því eg Jesúm á, Jeg vil sál' mína hvetja þá, Ad þreyta fús hinn þraungva stig, Því hann ei yfirgefur mig.

5. Jeg gledst af því eg Jesúm á, Jafnvel ei daudann skelfist sjá, Hann því vidbúinn hittir mig; Heimfør mín verdur fridsamlig.

6. Jeg gledst af því eg Jesúm á, Jeg mun til hans í hædir ná, Þar hann er, vera honum med J himnasælu sá hann sèd.

7. Já, eg gledst í þèr, Jesú minn Jeg vil trúr geyma lærdóm þinn; Mín gledi, lífgjøf góð ertú; Søfgan mín hljómi um eilífd sú.

No. 55.

Lagid: Konúng David sem kenndi.

Son guds ertu med sanni, Sonur guds, Jesú minn, Son guds, syndugum manni Sonararf skeinktir þinn, Son guds einn eingetinn. Syni guds syngi gladur Sèrhver lifandi madur Heidur í hvert eitt sinn.

---

5. Jesú fæding.

No. 56.

Lagid: I dag eitt blessad barnid er.

Med gledirauſt og helgum hljóm Þig, herra Jesú Kristi, Heidri fagnandi' og hvellum róm Hópur þinn endurleysti; Úr himna-dýrd þú ofan stèst Á jørd til vor, því súnginn bezt Sè þinu nafni sóminn, Það von og føgnud gódan gaf, Gjørvallt mannkynid syndum af Ad frelsa ertu kominn.

2. Sannleiksins gud þig sendi oss; Í svørtum myrkra ranni Vizkunnar glatt geisladi ljós, Þú gjørdir føllnum manni Blídur kenna ad þekkja þann, Þig er oss sendi, frelsarann, Heiminn vid hann forlíka; Dyggd heiløg kenning heimtar þín, Heidur því syngi túngan mín Þèr fyrir nád þvílíka.

3. Einskærust dyggd var allt þitt líf, En þínu, Jesú, gedi, Oss ad bjarga og eymda kíf Ad aumka, sønn, var gledi; Óhuggadan þú eingan lèzt, Øllum því líkna vannstu bezt; Fót-sporum fylgdu þínum Sorga-lèttir og nádar-nægd, Nú skjótt vantrú-in hvarf, en hægd Veittir þú veikra þínum.

4. Þíns fødurs vilja framkvæmd med Fullnustu gjørdir hlýdinn; Bót og frelsi er fyrir sked Fráhorfna Adams lídinn; Syndanna þúngu sektum frá Eg sídan kvittun vænta má, Ad sigradir dapran dauda; Há-tignar því á himnum er Hnoss eilíft geymt og búid mèr, Frelsium af fári nauda.

5. Med gledirauft og helgum hljóm Þig, herra Jesú Kristi, Heidri fagn-andi' og hvellum róm Hópur þinn

endurleysti, Í himna-dýrd upp aptur stèst Af jörd, en oss þín nádin bezt Yfirgefur aldregi; Honum, sem vald og heidur ber, Hallelúja lofsýngjum vèr, Öll knè sig audmjúk hneigi.

No. 57.

Med sínu lagi.

Mildi Jesú, sem manndóm tókst Í Maríu jómfrúr kvidi, Þar med heill og hjálprædi jókst Hverjum, sem á þig trydi, Þú sást vora' eymd og andar tjón, Öllum var búin skömm og smán, Ángistar-kvöl og kvídi.

2. Yfir oss virtist aumka þig, Ei kunnir þad umlída, Ad villu geingjum áfram stig, Ei vildum gudi hlýda; Af himnum komst í heim til vor, Hófst oss því lausn og fridur stór Fyrir þinn dýrstan dauda.

3. Og þú hefur oss öllum sagt, Á

þig skyldum vèr treysta; Offur þitt, hlýdni, ást og makt, Af syndum hefur oss leysta, Eflaust því setjum á þig trú; Allt þad gott, sem oss lofadir þú, Aldrei kann oss ad bresta.

4. Vor bródir kær þú ordinn ert, Ætíd vilt hjá oss byggja, Vernd og adstod oss veitir bert, Vèr viljum hjálp þína þiggja. Þad er oss gagn og gledi stór, Guds son ordinn er bródir vor; Hvad má oss sídan hryggja.

5. Heidrum og lofum herrann vorn, Hann einn oss endurleysti; Vèr erum med þèr blessud børn, Bródir vor, Jesú Kristi. Gledji oss jafnan gáfa sú, Gudi þøkkum hans ást og trú, Líknsaman sig auglýsti.

No. 58.

Lagid: J dag eitt blessad barnid er.

Frá synd og deyd svo frelsumst vèr,

Fagnaðar syngjum hljómi: Frelsar-inn í heim fæddur er, Þann fögnuð veröld rómi. Jörð syndug himins fékk nú frið, Fullsæla eilífð gleðst því við, Jesús þá von oss veitir: Vort líf nú reiknast reynslustand, Rétta himininn föðurland; Upp þángað allir leiti.

No. 59.

Lagið: Rís upp, mín sál, að nýju nú.

Upp, upp, á herrans hátíð nú, Og hátíðlega þig tilbú, Ást guðs auðmjúk-ur lýsa. Kærleika með Kann þakklátt geð Kærleikans guð að prísa.

2. Segðu með blíðu sinni fyrst: Svo elskaði mannkynið víst Guð vor, að son útsendi. Ó, gæzku hnoss! Guð elskar oss, Geymir með föður-hendi.

3. Vor elskulegi vinur sá Vort

hold og mynd sig tók upp á, Støddum í stórum voda Guds vizku, rád, Gæzku og nád, Gaf oss þar med ad skoda.

4. Hann er þín heill, tak hlutdeild þú Hennar med sannri bæn og trú Í hans nafni' á hverjum degi. Ei dýrkar hann, Sá hrópa vann: Herra! en betrast eigi.

5. Eg vil þakklátur idka mig, Ad sýna rètta trú á þig, Hughreysta, hjálpa, sedja, Hjørtu gudhrædd, Af ángri mædd, Í þínu nafni gledja.

6. Ráð, kraptur, hetja, allt af þèr Er, þad himin og jørdin ber, Þad allt þèr þakkir segi; Øll kristin þjód Þig prísi glød, Þèr øll knè þakklát hneigi.

7. Vegsamid gud, hann hjálpar fús; Huggun nádþyrstum er Jesús. Allir hans endurleystir Hátt prísid

hann, Vorn hjálparmann, Hans miskun gladir treystið.

No. 60.

Lagið: Guðs son kallar: komið til mín.

Upp, gleðjizt allir, gleðjizt nú, Gleði uppfylli brjóst vor sú, Guðs ást vorn fögnuð glæði, Því Jesús, heill vor, hann er nær, Hans ást á oss hún er frábær, Hann voru holdi klæðist.

2. Burt sorg, ei meir vor hjörtu hrell, Himnesk kæti þau upp nú fyll, Að Jesú fagnað fáum, Með auðmýkt, bæn, þökk, ást og trú; Eilíf huggunin vor er sú, Sem af hans náð vèr náum.

3. Þinn friður, guð, sem æðri er, En allt, hvað þekkjum, skynjum vèr, Vor hjörtu' og hugskot geymi Í Jesú þekking', uns hjá þér Eilífrar gleði höldum vèr Hátíð í betra heimi.

No. 61.

Lagid: Jesú, þínar opnu undir.

Dýrd sè gudi' í hæstum hædum Himin sýngur fögrum hljóm, Mannkyn hrært í innstu ædum, Undir tak med lofsaungs-róm; Allt guds speki, miskun, mátt, Mikli, gøfgi, prísi hátt. Dýrd sè gudi' í hæstum hædum, Hrósi jørd hans ástargædum.

2. Ef þú ekki undrast, madur, Og ástar drottins vermist yl, Nè audmjúkur gjørist gladur, Guds svo elsku finnur til, Hversu máttu' hans mildi þá Maklegt þakkar-offur tjá, Og med eingla-lofsaung lýsa Líkn vors drottins, þakka, prísa?

3. Dýrd, allsherjar-drottinn, þína Í dupti flatur eg tilbid; Ást þína og eymdir mínar Audmjúkur eg kannast vid. Hvad var eg? þú miskun mèr, Minn gud, gafst fráhorfnum þèr,

Eigi syni þyrmdir þínum, Ad þrifir mig frá andar-pínum.

4. Allt mitt dagfar yfirlýsi, Ad eg sè þeim hrærdur af Undrum nádar; allt þá prísi Ást, er son þinn heimi gaf. Sú í hlýdni helgi mig, Hans svo feti' eg dyggdastig, Lof, tilbeidsla' og þøkkin þída Þessi sè mín hèr og sídar.

5. Dýrd sè gudi' í hæstum hædum, Hver sinn son gaf føllnum mèr; Mannkyn hrært í innstu ædum, Aldrei gleym því veitti' hann þèr; Almátt, speki' og elsku þá Allt mitt líf vídfrægja má, Uns eg gudi' á himna-hædum Hef upp lof med eingla-kvædum.

No. 62.

Lagid: Ofan af himnum hér kom eg.

Allir samsýngi einglahird: Í upphædum sè gudi dýrd, Sem nú lèt

jørdu fallna fá Frid, hefur mønnum þóknun á.

No. 63.

Lagid: Sólin upp runnin er.

Gledji sig gjørvøll jørd Í gudi sínum; Fagna guds fridkeypt hjørd Frelsara þínum, Hvers fæding þèr, Full nád himneskri, bodast; Þigg, tilbid, þakka í trú Þessa guds ástgjøf nú, Skyldu þín skoda.

2. Sem fánginn frelsi gledst, Þann fjøtur reyra, Leystur til lífs þá kvedst, Lausn fær ad heyra, Eins fagna þú Frelsi og lífgjøf dýrri; Gud synd upp gefur þèr, Gud þig umvefur hèr Nád fødurs nýrri.

3. Sá fæddist, fús sem leid Forsmán, bønd, pínu, Frásnúid fólk med deyd Frelsadi sínum; Honum lofgjørd Hans kristni vanda ætti; Hann færdi

oss frid vid gud, Frid vid vor hjørtu med, Því brot vor bætti.

4. Sýng, leik med hjarta' og hug Hans prís og fagna; Um hans stór alvoldug Ástverk ei þagna; Þín hegdan øll Hans þjón þig æ auglýsi; Sízt heimur, hold og blód Þèr haldi' á glæpa-slód, Helg hlýdni' hann prísi.

5. Hvert gagn þræl þrjózkum telst Ad þiggja frelsi, Ódæll ef aptur selst Ánaudar-helsi? Hvad notar þèr Nád fyrir Krist ad þiggur, Ef faungnum enn nú blind Yfir þèr drottnar synd, Og í løstum liggur?

6. Fulltreyst hans fridargjørd, En fjøtrum lasta, Fyrir hans efldur ord, Øllum burtkasta. Sá ok hans ber, Ok sinna synda brýtur, Harmar og hatar brot, Helgadur eilíf not Hans frelsis hlýtur.

No. 64.

Lagid: Hver sem ljúfan guð lætur ráða.

Kristnir menn, um fram allar tídir Er þessi tíd oss gledileg, Hverfi ángistar-kvein og kvídi; Hver Kristum elskar gledji sig. Hann, bezt sem manna bætti ráð, Borinn er nú af føðurs náð.

2. Vort hjálpráð gudsson vera fýsti, Til vor ofan af himnum stè, Med hegdun oss og lærdóm lýsti, Leid píslarvættis-dauda' á trè; Hann uppreis og til himna stè, Himnavegur svo greiddur sè.

3. Frelsari', ástverkum frægstu þínum Med fegins-rómi lýsum vèr; En veit oss styrk, svo alúd sýnum Í dyggd og trú til heidurs þèr; Í útvaldra flokki' um eilífd þá Ædst lof þèr sýngjum himnum á.

No. 65.

Lagid: Frelsarinn er oss fæddur nú.

Føllum nú til fóta Krists Sem fæddist oss til lausnar víst; Fékk oss á himnum frid og víst; Syngi hans hjørd Honum lof og dýrd og þakkargjørd.

No. 66.

Lagid: Ris upp, min sál, og bregd nú blundi.

Í heim til vor frelsarinn fæddist, Fagni hans endurleysta hjørd; Straff hins alvalda', er hold allt hræddist, Horfid er, fridi lýst á jørd; Gudssonar frelsi gledjumst í, Gud er vor fadir upp á ný.

2. Oss, sem ad réttinn barna brutum, Brast adgáng ad hans ást og nád, En sektagjøldin óttast hlutum Eilíf, því bod guds høfdum smád; Oss nú frelsarinn fæddur er, Frid, lausn og sælu hrepptum vér.

3. Upp, upp, mín sál, þigg ástgjöf þessa, Auðmjúk, fagnandi tilbið hann; „Orðið varð hold“, að bjarga og blessa Barn sitt lèt guð oss fæðast mann; Vikna, mitt hjarta, við þá náð, Voldugur guð þèr hefur tjáð.

4. Frá allri synd hann fólk sitt hefur Frelsað og keypt til eignar sèr; Hann lyst og krapt til góðs því gefur, Gæt vel, finnur þú slíkt hjá þèr? Blómga með dyggðum breytni þín, Blessað hans dæmi af þeim skín.

5. Af því fagna, að er nú fæddur Endurlausnarinn syndarans; Þó veikur sèrt, samt vertu' óhræddur, Vel mun þig styrkja kraptur hans; Guðssonar frelsi gleð þig í, Guð er þinn faðir upp á ný.

No. 67.

Lagið: Guð miskuni nú öllum oss.

I trú undrandi' og tilbið þá Tni-

festi og speki þína, Er sær, ó guð, mín sál að sjá Við sonar þíns holdgun skýna; Þín loforð hafa eids-krapt øll, Eingin hindran þau tefur, Ó, hvað þín speki furðufull Og forsjón allt umvefur, Takmarkað hvað eitt hefur.

2. Jeg má viknaður játa það: Jeg hef reynt forsjá þína; Guð, þitt auga mèr gætti að Um gjørvalla æfi mína. Hver leiddi mig í lífið inn? Lèt viss kjør opin standa, Hvar ótal gæða gnótt eg finn? Hver greiddi mèr til handa Veg gegnum margan vanda?

3. Faðir, trúfesti' og forsjá þín, Framar eg við það kannast, Fyr en eg til var, minntist mín, Mig hefur síðan annazt; Mèr valdi bæði stund og stað, Og stand, er hentast væri; Mín gleði sè ígrunda það, Guð, svo þèr þakkir færi Af allri ønd, sem bæri.

4 Þín tryggd og speki', er skært mèr skín, Þá skoda' eg kjør þíns sonar, Sè einka hlífd og adstod mín, Akkeri minnar vonar; Þín forsjón vís, er hèlt sín heit, Hann gaf til frelsis manna, Mèr til hjálpráds æ medøl veit, Mína naudsyn vill annast, Bjørg þá af verøld bannast.

No. 68.

Lagid: I dag eitt blessad barnid er.

O, vor herra Jesú Krist, Oss í manndóm borinn, Þú hefur allan lýd þinn leyst, Til lífsins ádur kjørinn; Opna vor hjørtu, ad vèr nú Ord þín geymum med rèttri trú, Hvar med hèr á jørdu Endurfæddir eignumst vèr Arf himna med sjálfum þèr, Og blessud børn þín verdum.

6. Jesu pina og daudi.

No. 69.

Lagid: Adams barn, synd þin svo var stór.

Reyn hjarta mitt, rannsaka mig, Rètt-láti gud, eg kem fyrir þig, Sjá, hvort eg heils er hugar; Nær hugsa' um Jesú hjartans-kvøl, Heita elsku og písla-bøl, Sút kløkkva sálu bugar, Hans þjáning øll mín heilsa er; Hvílíka nádar-dásemd hèr Virtist þú ver-øld sýna? Hve nær hef eg nóg hug-leitt þad? Hve nær bezt sem gat veg-samad Af allri sál' elsku þína.

2. Fridarhøfdíngi, hetja, rád Hins hæsta, kraptur af guds nád, Hèr klædd-ist holdi' og blódi; Fórn synda, Jesú, verda vannst, Værd á saklausri sál ei' fannst Af kvala feikna flódi; Þinn vinur svikrád veita fer, Vopnadan skara senn ad ber, Hørmúnga hefst

upp tími; Kvalanna ofboð þreyngði' að þèr, Þú hrópar: „guð, ef mögulegt er, Bikar sá burtu rými“.

3. Líkt dropum blóðs af dundi þinn Dýr sveiti, Jesú, máttfarinn Til jarðar þèr flötum fleygir; Þú son hins hæsta bljúgur berst, Bæn þinni við, þá kvöl þú skerst, Opt gjörðri þinn guð þegir, Jafnvel í stríði styrktan þig Stórkostleg kvöl og skelfilig Ógn þó og Ángist mæðir; Sekt manna hlóðst þig sjálfur á, Í syndugra hendur gafst þig þá Geðhraustur með þolgæði.

4. Þú, guðs rèttláti og sanni son, Sjálfur barst illvirkjanna laun, Saklaus og sannheilagur; Svo var því fyrri fyrir spáð, Framkom nú drottins hjálparráð, Vor friðar og frelsis dagur. Íllþýðið þyrsti í þitt blóð, Ofsann þín hógværð af sèr stóð,

Svo frelsast sálir kynnu; Jeg þinn leysíngja játa mig, Jesú, því allra synd á þig Hlóð guð, svo frið vèr finnum.

5. Að þrælsmynd þú auðvirdist hèr, En æðstu dyggða skart þó ber Ætíð þitt ástar=hjarta; Þolir svo hatur, háð og smán, Hormúngum, eymdum fullur, rán Mazt ekki mynd guðs bjarta; Þig, sem guð hèt oss, sáum vèr, En samt ekkert oss þekkt á þèr, Ei mynd nè fegurð fríða, Fyrir þèr, eilíft athvarf mitt, Andlit þeir jafnvel byrgja sitt; Sáttmálsbørn sjálf þig níða.

6. Offur varst, sem guðs eilíft ráð Ályktað hafði, en af náð Vildir þú vægð oss sýna; Fyrir misgjørðir fólksins þíns, Fyrir sekt brotlegs manna=kyns Þín var þjáníng og pína; Ákærður saklaus eingu hèr

Annsar, en sjálfur kross þinn ber, Sem lamb, er bana bídur; Fús eins og hugprúd hetja bar Hels-neyd, sem oss makleguſt var, Ást hans fyrir auma lídur.

7. „Eg mátti telja mín øll bein, „Mínar hendur þeir hafa' med flein „Og fætur gegnum grafid; Feitir „umkríngdu uxar mig; Ómildra hóp- „ur gladdi sig, Sína vild séd ad hafi; „Eg hrópa, en mín hjálp er fjær; „Þeir hæda mig: sè hann gudi kær, „Hann klagi, hjálp mun kanna; Madk- „ur eg, ekki madur, er nú, Mig í „daudans dupt leggur þú, Spott lýds- „ins, spè mannanna.

8. „Brád kvalarans eg ordinn er; „Eg hrópa, þú ei svarar mèr, Mig „yfirgefa allir; Þjakadan sár þá þorst- „inn skar, Þeirra veitt svølun ein- „tóm var Beiskt edik blandad galli:

„Sem var mitt hjarta' er sundur „smelt, Svo sem vatni er mèr út- „hellt, Mín ángist er þeim gledi. Því „yfirgafstu þjóninn þinn, Þrautmædd- „an, ó gud minn, gud minn, Af and- „ar þúngu' erfidi?"

8. Þú hneigir nidur høfdi þín, Hrópar fullkomna borgun mín, Þú deyr, jørd døpur titrar; Ervidi hef eg aukid þèr, Ó, drottinn! hrædda sál' þad sker; Um písl þína' eg þeinki bitra; Hvad er eg, frelsi' ad fèkkstu mèr? Æ feingi' eg allur þakkad þèr; Sjá, drott- inn, vægd mèr sekum. Ásýsa skal þín ástin mig, Ad unna þèr, svo aldrei þig Særi med syndum frekum.

10. Ørvænting sælu' um eilífd má Alla sárlega hrella þá, Er forsmá forþènun þína; Þeim ekki stunda' í ást og trú, Ástgjøf þvílíka' ad virda nú, Til þýngra dóms þín er pína;

Synda þjónum, er sífellt þig Med syndum smána' en játa sig Forþèn-un þinni treysta; Hver ord þin smáir, elskar sízt, Hver ei þig elskar, dæmist víst, Kvøl þin hann kann ei hreysta.

11. Þú hefur heitid hjástod mèr, Ad hlýdnast æ og fylgja þèr, Ótta guds eg svo læri. Þín heiløg písl mig huggar ein, Hve nær sem synda banvænt mein Samvizku hrædda særir; Gjør mig brennandi' í bæn og trú, Bind mig í elsku vid þig nú, Þitt dæmi gef eg geymi. Veri þín kvøl mín vørn í neyd, Velgeingnis styrk-ur, hlífd í deyd, Og huggun effta' í heimi.

No. 70.

Lagid: Sæti Jesú, sjá oss hèr.

Daudans þúngu kraminn kvøl Á krossi hángir Jesús blídur. Frels-

arinn, svo bræðra bøl Bætti, þjakast písla-hríðum. Eilíf gæzkan út hann gefur, Annsa kveinstaf sonar tefur.

2. Æ, hans hjarta sáru sorg, Sèrhvers vinar huggun sneyddur, Leið hann fyrir allra ørg Afbrot, smáður varð og deyddur; Harma skál hann hlaut af drekka, Hann svo feingi' oss guði þekka.

3. Hver fær kvøl íhugað þá, Svo hjarta vikna þess ei mætti? Og þó líða sekan sjá Synda þúngu refsing ætti; En — hár líður heilagleiki; Hjartað kløkkni, raustin veikist.

4. Hann leið fyrir heimsins synd Háðúng, undir, bønd, kvalræði. Hann, sann-nefndur lífsins lind, Lèzt á trè við dauðans mæði. Fús hann dó og fól sinn anda Føður, hlýðinn, geymslu handa.

5. Góði Jesú, gef að mèr, Gleym-

ist sízt sú elskan megna, Er saklausum þrýsti þèr, Þetta' að líða minna vegna; Minníng krossins kvalar þinnar Kostnað votti lausnar minnar.

6. Gef eg mína gráti synd, Gef eg meður varúð fagni Friði og sæld; Þín sorgarmynd Sí-áminni, bezt hvað gagni. Eg [varð keyptur, æru' og sóma Allt skal mannkyn Jesú róma.

7. Virztu' af náð mèr liðsemd ljá, Að líkjast þèr og fylgja hraður, Þèr, sem lèzt mig lifi ná, Lifa trúr og deyja glaður, Hátt þig prísa' um heiminn víðan, Heiðra, nær eg dey og síðan.

8. Það, frelsari, vonar víst, Vonar æ þinn endurleysti. Þú óvirðir veika sízt Von, sem styrkja þèr eg treysti; Þegar fjör í dauða dvínar, Drottinn, meðtak sálu mína.

No. 71.

Lagið: Faðir vor, sem á himnum ert.

Hjálpa mèr, Jesú, herra minn, Að hugsa' um pínu og dauða þinn; Hjálp mèr íhuga elsku þá, Er lèt þig deyja krossi á; Hjálp mèr að þekkja og þakka þèr Þá miskun, sem þú veittir mèr.

2. Máttug guðdóms ímynd þó sèrt, Maður á jörð oss líkur ert, Hlýðinn allt fram í yztu neyð, Já, allt að krossins bitrum deyð, Sleginn og píndur í vorn stað, Alheims þá barstu misverknað.

3. O, hversu verk það háleitt er, Heilagt og blessað fyrir mèr; Þá eg vil meta þetta', eg finn Þar við örmagnast huga minn; Titrandi hjartað sektir sjá Syndanna' og ángist finna má.

4. Guð af rèttlæti ríkur er, Ránga

því straffar breytni hèr; Fullt af kærleika guðs er geð, Gjarnan líkn sendir hegning með; Á Jesú krossi eg þess má Með ótta og furðu vottinn sjá.

5. Ó, herra Jesú, Jesú minn, Jeg reiði mig á dauða þinn, Og er framkropinn fyrir þèr, Frelsari minn, í dupti hèr; Þín ástin fyllir undrun mig, Önd mín þakklát því prísar þig.

6. Þín gæzka yfirgeingur manns Gjørvalla þánka' og skilníng hans; Skyldi eg þess vegna vera nú Valtur og laus í minni trú? Eg, maður, þarf ei ætla mèr Útgrundað fá, hver drottinn er.

7. Guðs mikilleiki' er mestur sá, Mønnunum náð og elsku tjá; Auðmýktarfullum anda í Eigum vèr hann að prísa, því Hans náð og mildi mikil er, Oss mønnum sem hann veitir hèr.

8. Ó, minn frelsari, anda þinn Andann lát jafnan fræda minn, Svo hørmúng þína hèr á jørd Heidri' eg í trú og þakkargjørd, Og ad trú-lyndur idki eg Ástsemd, og stundi dyggda-veg.

No. 72.

Med sinu lagi.

Jesús, sem ad oss frelsadi, Einn var hann saklaus fundinn; Um mid-nátt, sem einn illvirki, Er fánginn og svo bundinn, Og færdur ógudleg-um lýd, Sem á hann lýgi bera, Hæda og smána hrákum med, Hvad gud-spjøllin kunngjøra.

2. Á føstudagsins fyrstu stund, Þó fyndist søkin eingin, Í Pilatí hins heidna hønd Hafdur var sem mord-íngi, Fróman Kristum og fridhelgan

fann og svo viðurkenndi. Því frá sèr í haldi hann Heródi kóngi sendi.

3. Um þriðju stund að strýktur var, Og stóð, sem lamb beið dauða, Þyrnikórónu þúnga bar, Þar með purpurann rauða, Reyrlegg í hønd til háðúngar, Høgg og spott varð að reyna; Til krossfestíngar sjálfum sèr Sinn kross hann bar alleina.

4. Nær sjøttu stund að negldur var Nakinn á krossinn Kristur, Og blóði sínu' úthellti þar, Upp með krossinum reistur; Viðstaddir margir hæddu hann, Hæddi annar uppfesti; Um land allt myrkri ljósta vann, Ljóma bjørt sólin missti.

5. Um níundu hann hrópar hátt, Horfinn kvað guð sèr vera; En þeir gallið og edik brátt Upp að hans munni bera; Jesús þá sína uppgaf ønd, Í tvennt fortjøldin hrøkkva,

Hardlega jardar hristust lønd, Hellur í sundur støkkva.

6. Hinna krossfestu' um kvøld var sagt Kvalarar bein ad brjóti, En sídast var í sídu lagt Sjálfum Kristi med spjóti; Blód og vatn þar strax út af rann, Uppfyllta ritníng segir Jóhannes, því ad þad sá hann, Þeim votti trúa megid.

7. En þá dagur á enda var, Ágætur, ríkur herra, Jósep ad kom af krossi þar Krists lidid hold ad bera; Eins og sidur veglegur var, Vel þad smurdi til grafar, Vardhaldsmenn sídan sátu þar, Svo sem Matteus skrifar.

8. Hjálp oss, ó Jesú, herra kær, Harda kvøl þú sem reyndir, Ad hlýdnir þèr æ verdum vær, Og vørumst allar syndir; Dauda þinn og hans sanna søk Svo jafnan vèr gaum-

gæfum, Og þig, drottinn, med ást og þökk Æfinlegana lofum.

No. 73.

Lagid: Oss lát þinn anda styrkja.

Misgjørd þá mig áklagar, Mín huggun, Jesú, sért; Örvænting ei mig bagar, Athvarf mitt því þú ert. Æ, til ad færa frid á jørd, Yfir þig døpur dundi Daudans ángistin hørd.

2. Hrærdur í hjarta mínu, Huggladur prísa' eg þig, Ad þú ángist og pínu Einnig leidst fyrir mig; Æ, eg því gleyma aldrei vil, Hvad margt þú máttir lída Mønnunum frelsis til.

3. Mín sála helzt íhugar, Hvad leidst til frelsis mèr, Af því þá yfirbugar Íll sídur girnd mig hèr, Og sízt heimsslærd mig svíkur, þá Eg þín fótsporin seta Ferli lífs þraungum á.

4. Mèr gef þol mædu' ad bera, Minn kross og alla neyd, Og þèr trúan æ vera Allt fram ad mínum deyd, En hjartad fridi uppfyll þú, Ad eg ánægdur lidi, Eins og þú leidst, Jesú.

5. Og sem þú oss til bezta Útgafst líkama þinn, Hjálp, eg med alúd mesta Elski náúnga minn, Og þó vanþakkad verdi mèr, Í kærleiksidju rèttri Ekkert mig letji hèr.

6. Svo vid æfinnar enda Eg dey í von og trú; Um eilífd eg fæ lenda Í dýrd med þèr, Jesú, Þig, sem hèr leidst, eg þar mun sjá Á guds hástóli', og gjalda Þèr gøfgun himnum á.

No. 74.

Lagid: Jesú, þinar opnu undir.

O, minn Jesú, øll þín pína Alla sefar hryggd og neyd; Huggast eg, þá

hörmúng þína Hugsa um og beiskan deyð; Til lausnar allt því leiðstu mèr; Lát mig aldrei gleyma þèr, Þèr, sem syndasekt barst mína, Saklausan þá lèzt þig pína.

2. Ef mèr flýgur synd í sinni, Svik-ult mín ef freistar hold, Þú æ sèrt mèr þá í minni, Þar við krossinn stóðst á fold, Hæddur, kvalinn, hat-aður, Huggun vina örsneyddur, Fjöt-ur synda' eg fæ þá slitið, Og fullur viknun til þín litið.

3. Heims ef lyst mig glysleg ginn-ir Glæpa fram á breiðan veg, Gjá-lífis að glaum eg sinni, Geðhraust-ur nei segi eg: Heims-lyst Jesúm heingdi' á trèð, Hins rèttláta kvaldi geð; Burt holds-lyst úr brjósti mínu, Bjó hún lausnaranum pínu.

4. Ef mèr ógnar ótti' og mæða, Eg þá, Jesú, með þèr líð, Mig þau

ekki megna hræda, Eg minnist á þitt dauda=stríd; Þitt mèr kenndi þolugt ged Þolinmædi' ad sigra med; Æ eg vil þèr eptir feta, Efl mig bædi' ad vilja' og geta.

5. Og þó hel á fund minn fari, Fullöruggur samt er eg; Þú, mín vernd og minn lausnari, Máttir gánga sama veg; Og þú vegsemd ávannst þèr, En fèkkst stad tilbúid mèr Í þíns fødurs fridarríki; Finnst þar ekkert bøl nè sýki.

6. Jesú, sál' áminntu mína, Ad minna vegna blód þitt rann, Kross þinn, daudi, kvøl og pína, Kvittun synda' og lausn mèr vann; Þá skal øll mín æfistund Offrud þèr, en hels vid blund Þig mitt andvarp effta prísa, Upp til dýrdar holdid rísa.

No. 75.

Lagid: Upp hef eg augun mín.

Grát auga, guds son dó, Sem gjørdi þó vel allt, Hjálp í neyd heimi bjó, Heill útbreiddi ávallt; Sannleiks-kennarinn klár Á krossi deyddur er; Vegur er herrans hár, Hann ekki skiljum vèr.

2. Jeg fagna, Jesús dó, Jeg veit, sú menn fèkk grætt Ógn daudans eydd burtsló, Adams má gledjast ætt; Lífs morgun-rodinn ljós Leiptrar heims ættum hèr, Vors guds úthrópar hrós, Hans gæzka eilíf er.

3. Vonarfull venda mín Vætt tár-um augun sèr Í himin upp til þín, Ó gud, hvers mildin er Eilíf og heidur hár. Hvad er lífs søknud ró? Hvad er heimsfreistni' og fár? Fyrir mig Jesús dó.

No. 76.

Með sinu lagi.

Minnstu, ó maður, á minn deyð, Minnstu á mína sáru neyð, Minnstu það eg hef einn fyrir þig Í dauðann gefið sjálfan mig.

2. Það láttu þèr nú vera kennt, Að þetta hafir þú ei forþènt; Af elsku' hef eg þèr allt það veitt, En ekki fyrir þitt verkið neitt.

3. Því láttu það uppvekja þig, Að þú komir fram fyrir mig Með ángri og iðrun hjarta þíns, Svo að þú njótir dauða míns.

4. Að sál þín verði' af syndum hrein, Og sauruglegri lasta-grein, Fyrir þann dreyra' í dapri pín, Sem dundi út af sárum mín.

5. En hverju gegnir heimska sú, Að hugsa fáir um þetta nú? Marg-

ur er sá maðurinn þar, Um mína pínu' ei hirðir par.

6. Hvernig hann kunni helzt að fá Hjálp andar sinnar, og leysast frá Hrelling í dauða' og hugarpín, Og hegníng' fyrir syndir sín.

7. En fagna' og gleðst mín fátæk hjørð, Fyrir minn dauða hólpin gjørð, Sem hefur allt þitt traust á mèr, Að vísu vil eg hjálpa þèr.

8. Í mínum dauða er þitt líf, Þín hjálp, þitt traust, þín einka=hlíf, Mín elska sè upphvatníng þèr, Í dyggð og trú að líkjast mèr.

9. Lof og heiður sè, lausnarinn, Þèr Líku fyrir þá, sem veittir mèr; Fyrir þinn dauða' og dreyra=foss, Ó drottinn! hjálpa øllum oss.

No. 77.

Lagið: Faðir vor, sem á himnum ert.

Í þínum dauða, ó Jesú, Er mín

lífgjöf og huggun trú; Dásemdar-kraptur dauða þíns Dreifist nú inn til hjarta míns, Upp á það synd og illskan þver Út af deyi í brjósti mèr.

---

7. Jesú orð á krossinum.

No. 78.

Lagið: Greinir Jesús um græna trèð.

Að Jesú krossi kom og bið, Kristin sál, og því góðfús hlýð, Sem frelsari þinn sagði þar Seinast veröld' til huggunar.

2. Hann fyrst óvinum friðar bað: „Faðir! — segir hann — tilgef það; „Villtir á synda-vegi hèr Vita þeir „ei, hvað gjöra mèr".

3. Fyrir mèr bið, frelsari minn, Ef fer eg villt um lærdóm þinn. Og aðvaranir ekki fá Aptrað mèr lasta-vegum frá.

4. Harmþrúnginni sem móður mót Mændir augum við krossins fót, Og þinn Jóhannes, henni þar Hjálparmann, vin, son ávísar.

5. Þegar mig undir þinn kross ber, Og þrýtur vina stoðin mèr, Sorg, óvild, neyð mig hata' og hrjá, Hjálp, Jesú, send mèr aðstoð þá.

6. Strax, er ræninginn sínar sá Syndir iðrandi' og vildi ná Fyrir þinn dauða frelsi' og hlíf, Fullvissu naut um eilíft líf.

7. Huggun af þínum munni mèr, Minn Jesú, gef, þá deyja fer; Unn mèr í tíma að mèr sjá, Og þèr í vegsemd lifa hjá.

8. Þig kvaldi' á sál' og holdi hørð Hørmúng, það fjórða vitnar orð: „Hvers vegna, minn guð, minn guð, „þú Mig hefur yfirgefið nú?"

9. Þitt hróp og ángist, herra, hèr

Huggun og von þá gefur mèr, Að ýfirgefast ei eg skal, Um dauðans þó eg ráfi dal.

10. „Mig þyrstir", þú vannst hrópa, þó Þèr einginn svaladrykk tilbjó, Lífs-kraptar tóku að tæmast þèr, Til þín súrt edik rètt því er.

11. Byrladan sárri beiskju mèr Bikar ef dauðinn rètta fer, Ó Jesú, stöðugt gef mèr geð, Góðri ró hann af súpa með.

12. Kvalanna mældan kaleik þèr, Kristi, hlýðinn útdrakkstu hèr, Og lýstir, hvað ályktað sè, „Allt fullkomnað", á krossins trè.

13. Ó, hjálpráðs gefna huggun þá; Hèðan af synd og dauði má Ekki skelfa mig auman mann, Eilífan sigur mèr það vann.

14. Allra síðasta orð þitt nú Er mín lífs von, þá sagðir þú: „Faðir

„í þína sel eg hønd Fram hèr líð-
„andi mína ønd“.

15. Gef mèr svo læra' að lifa þèr, Loks burt í friði sofni' eg hèr, Full-
huga eg í føðurs hønd Fela svo megi leysta ønd.

No. 79.

Með sínu lagi.

Jesús Kristur á krossi var, Kvaldist allur hans líkami sár Með hinni mestu pínu; Sjø orð vor drottinn sagði þar; Haf þau í hjarta þínu.

2. Fyrsta sýnir hans sinni' og náð, Sinn føður krøptuglega bað Um heill óvina sinna: „Minn faðir, fyrir-
gef þeim það, Þeir vita' ei, hvað þeir vinna“.

3. Annað merkir hans mildu trú, Munaðarlausri segir nú: „Sjá, þar
„er son þinn, kvinna. Jóhannes,

„módir þín er sú; Henni skalt um-
„sjón inna".

4. Þridja hans mikla miskun er,
Minnast þess jafnan skyldum vèr,
Ræníngja svo rèd svara: „Án efa
„skaltu' í dag med mèr Í mínu ríki
„vera".

5. Fjórda sýnir þèr synda-mátt,
Son guds kallar á krossi hátt: „Gud,
„því vilt mig forláta? Hardlega kvelst
„allt holdid mitt Yfrid mjøg úr
„máta".

6. Fimmta ord hans skalt festa'
í hug, Frelsarinn dýrt ad keypti þig,
Því sagdi hann: „sig þyrsta"; Hann
girntist heill mannkynsins mjøg; Hold
hans sárt naglar nísta.

7. Sjøtta ord kristnum sè innrætt,
Synduga alla sær þad kætt, Hve nær
í hug þad kæmi: „Uppfyllt er allt, og
øll synd bætt, Med minni kvøl í heimi".

8. Seinasta': þèr faðir, fel eg í „hønd Fram nú líðandi mína ønd". Eg bið þig minn lausnara, Heilags anda mèr huggun send, Þá hlýt eg af heimi fara.

9. Ljúfi Jesú, þín lífsins orð Lát mig øll geyma hèr á jørð. Í trú og hjarta hreinu, En með þèr síðan æru' og dýrð Oðlast í ríki þínu.

No: 80.

Lagið: Skapari stjarna, herra hreinn.

O, Jesú! sèu orðin þín Andláts síðasta huggun mín, Sál minni verði sælan vís Með sjálfum þèr í Paradís.

---

8. Jesú upprisa.

No. 81.

Lagið: Gleð þig, guðs sonar brúð.

O, hjálpráð! uppreis hèr, Sá allt

líf hafdi' í sèr; Uppris glød, ønd mín, líka, Athuga dásemd slíka, Ei gátu heljar hørdu Haldid bønd drottni' í jørdu.

2. Hann uppreis, heyrid þèr, Hann, sem oss sóktud hèr, Hann þèr høtudud, leiddud Harmkvæli yfir, deyddud; Nú daudans allt ofbeldi Undir hans ligg- ur veldi.

3. Hann uppreis, heyri nú, Hverra veik reynist trú, Undir hans krossi eigi Efasemd nein svo beygi; Uppreis af ædstum krapti, Ydur lífs von því skapti.

4. Ei hrædist eg nú þinn, Ó daudi brodd, því vinn. Nær sem þú kallar, kem eg, Hjá Kristi stadar nem eg. Eg lít gegnum grøf svarta Glediljós himins bjarta.

5. Vissu lífs eilífs lèr Lausnar- ans sigur mèr, Megnar ei mig ad

sæla Myrkur grafar nè kæla; Um jørd all-lítid gef eg, Í Jesú lífs von hef eg.

6. Jesús upprisinn er, Alsøgnud þetta lèr, Frelsis-foríngja halda Fèkk ei band daudans kalda; Hann uppreis, upp skal rísa Önd mín og nafn hans prísa.

No. 82.

Lagid: O fadir himneski' og eilífi gud!

Lof sýng eg drottni, sem lífid gaf mèr, Lofgjørdin honum og þakklætid ber; Jesús af grøfinni frægur út fer, Frelsari minn veit eg lífs er.

2. Unun, von, huggun þar øll byggist á, Á drottins hásæti ríkjandi' er sá, Sem leysti mannkynid syndunum frá, Sídar til hans koma eg má.

3. Mína úr jørdunni mold reisir

hann, Mig nýju lífi sem gæða þá kann; Meður þeim útvöldu mèr sætis ann Minn Jesús, þá eg fer hèðan.

4. Grafar-beð mitt lít eg glaður því á, Guði fel tímann, nær leysi hèr frá; Eg sæ mèr himininn opnaðan sjá, Og vil sem fyrst heim til guðs ná.

No. 83.

Lagið: Túnga mín af hjarta hljóði.

Sá krossfesti Kristur lifir, Kristinn eingan skal því mann Dauðans falla ótti yfir, Eingin gröf hann skelfa kann, Þeim, sem lúinn þreyr, uppbúin Þæg er sæng, að hvílist hann.

2. Ertu, Jesú, æ lifandi, Eg á deyð því sigur vinn, Lífs-von mín æ stöðug standi, Studd við lífsins mátt-inn þinn, Höfuð lifir limum yfir, Lífs þeim kraptinn gefur sinn.

3. Hold er eg, mitt hold skamm-

vinna Hlýtur verda dupti ad, Þegar stundir lífsins linna, Til lífs þó Jesús vekur það, Sín tilfærir, sæld mig nærir Sínum upp' í dýrdar-stad.

4. Hèr opt þjáir holds kránkleiki, Heilsuna sídar allir fá, Í jørd endar jardnesk veiki; Jørd andlegur rís eg frá, Ókreinkjandi' í ædra standi Edli mitt skal verda þá.

5. Veit hjálp, Jesú, veiki minni, Von ad gledjast þessa vid, Lifnadinn gef laga kynni, Læri' og stundi helgan sid; Sofna' eg gladur, sæll vaknadur Senn hjá þinni hægri hlid.

No. 84.

Lagid: Heidrum vèr gud af huga' og sál'.

O, Jesú, guds eingetinn son, Álít þú vorn loffsaung og bón, Hátt vert prísadur, herra, þú, Hver ed dóst, en þó lifir nú, Unn oss um glada eilífd

fá Æru, sæld, dýrð og vegsemd þá,
Hverja þú bjóst oss himnum á.

No. 85.

Lagið: Kom, skapari heilagi andi.

Ó, Jesú! hel þú yfirvannst, Ei dauðans bønd þèr haldið fá, Með sigri oss þú frelsi fannst, Frið og líf eilíft guði hjá.

2. Herra upprisni, hjálp veit oss, Hug svo ei bindum jørðu við, En fúsir stundum æðra hnoss, Eignast í himna-sælu frið.

3. Gefðu oss náð að þóknast þèr, Þann, sem að skeikar, styð þú fót, Sjálfur stríð með oss, svo að vèr Sigrandi gaungum dauða mót.

No. 86.

Lagið: Hjartað, þánkar, hugur, sinni.

Fram af dimmum fylgsnum nætur

Fögur þegar sólin skín, Haudrid gledi hljóma lætur, Hrædslan myrkra gjörvöll dvín; Grøf svo Jesús geinginn af Gledi-ljósid bjart oss gaf; Vegsemd, prís og eilíf æra Upprisnum sè Jesú kæra.

2. Þøkk sè mikli þèr, sigrari, Þú fángelsid grafar brauzt, Minnar hverfur mædu' andvari, Mitt skal á þèr øruggt traust; Ef eg vona' ad eins á þig, Einginn hlutur skelfir mig; Af deyd Jesús uppreis blídur, Eilíft lífid mèr frambýdur.

3. Viki' eg ei af vegi dyggda, Volædi þó ami mèr, Og sjúkdómur afli hryggda, En mótlæti kremja fer; Øfund, hatur ef mig hrjá, Adstod vina hverfur frá, Vininn Jesúm á eg eina, Øruggur hans tryggd sæ reyna.

4. Eingin daudans ógn mig hrekur, Eg hann fús og gladur finn; Mitt

dupt Jesús minn uppvekur, Mèr líf gefur annad sinn; Í grøf skil eg eptir mynd Eymdar, vott um neyd og synd, Brodd sá daudans brotid hefur, Betra líf mèr sídan gefur.

5. Hættur eingar hèr á jørdu Hrædslu skotid inn mèr fá, Bøndin synda heljar hørdu Hrøkkva, sæll eg lifi þá. Ó Jesú upprisni minn! Eg sè frelsis-kraptinn þinn, Eg medkenni elsku þína, Ad þèr taktu sálu mína.

No. 87.

Lagid: Hver sem ljúfan gud lætur ráda.

Lífs bodunar dag gud nú gefur, Gledjist kristnir menn drottni í, Af grøf Jesús út geingid hefur, Ekki gat daudinn hamlad því, Ei skyldi liggja' í henni hann, Hann uppreis, frægsta sigur vann.

2. Viljugur synda vorra byrdi Vor

Jesús bar, dó krossi á, Viss lífs upprisa oss ad yrdi, Uppreis hann fyrstur dauda frá; Idrandi huggist andi hèr, Eptir daudann líf fáum vèr.

3. Ó, gódi fadir, gef þinn andi Gjøri sèr bústad hjá oss nú, Ad hver á dyggda stigum standi, Styrki, von efli' og sanna trú, Svo eigum víst á himnum hnoss Heilla, sem Jesús ávann oss.

No. 88.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Jesús lifir, eg einnig med, Ei skal daudinn mitt sturla ged; Hann lifir, eins mun aptur mig Uppvekja maktin guddómlig, Og forklárun skeýda skærri þá; Skal þad sú von, eg byggi' upp á.

2. Jesús lifir, Jardríkid hèr Jeg veit ad honum gefid er; Hans líking

eg og einnig næ, Um eilífð ríkja' og lífa fæ; Guð efnir það, hann oss nam tjá; Það er sú von, eg byggi' upp á.

3. Jesús lifir, hver efast fer, Æru guðs stóra niðrun tèr, Náð sinni lofað hefur hann Hverjum, er synda iðrast vann; Um eilífð skúfar eingum frá; Það er sú von, eg byggi' upp á.

4. Jesús lifir til lukku mèr, Lífið mitt allt því honum ber; Eg vil með hreinum hjartans-sið Holdslystir mínar stríða við; Þeim veiku krapta vill hann ljá; Von sú er það, eg byggi' upp á.

5. Jesús lifir, það víst eg veit, Við hann mig skilur ekki neitt, Vellyst, armæða, veröld flá Vèla skal mig ei honum frá, Hans aðstoð þar til eg mun fá, Er það sú von eg treysti' upp á.

6. Jesús lifir, því orðinn er Inn-

gángur lífsins daudinn mèr; Ó, hvílíkt traust, þá helid slær, Hèr af mín sála tekid fær, Örugg í trúnni innir þá: Ó, minn Jesú, þig treysti' eg á.

No. 89.

Lagid: Jesú, þínar opnu undir.

Jesús uppreis, önd mín fagna Ódaudleika vissu þíns; Samsýng einglum, sýng ei þagna, Sigurhrós lausnara þíns; Fyrir hans líf eg eflaust á Upp ad rísa', og vænta má Um eilífd gæda', er aldrei þrjóta, Ódaudlegur fá ad njóta.

2. Jesús uppreis, gledi-gnóttir Guds sonar líf færir mèr; Heljar burtu hverfur ótti, Hans med dauda' eg leystur er; Sjá dómarinn sannar þad, Sem sagdi: „allt er fullkomnad". Þessa vissu þar um gefur, Þad af dauda risid hefur.

3. Jesús uppreis, vottud vissa, Ad var frá gudi frædi hans, Ad heimur skyldi' ei hana missa, Hann dó vottur sannleikans, Ótal guddóms undrum þann, Í lífinu styrkti hann; Loks gud vorn frædara vekur, Vafa allan burt svo tekur.

4. Jesús uppreis, eg má treysta Ordum hans í lífi' og deyd; Þetta skal minn huga hreysta Í hørmúng, skorti, sorg og neyd; Já, þó breysk-ur hrasi' eg hèr, Hann er líf og uppreisn mèr, Í trú hann hver ad sèr vefur, Eins þó deyi, lífid hefur.

5. Jesús uppreis, erfd ad taka, Og øllum nøfnum hærra nafn; Hugg-un sú skal hjá mèr vaka Hrelldum sárt vid rauna safn, Med honum ef eg ljúfur líd, Líka' hans ríkis erfdar bíd; Eptir kross gud krýndi soninn, Kross-berenda' er sama vonin.

6. Jesús uppreis, eg vil stríða, Og trúr hlaupið þreyta mitt; Lær þú drottni, hold mitt, hlýða, Hann uppvekur duptið þitt, Önd og líkam hreinsa hèr; Helgudum Jesús farsæld þèr Holds og andar hefur fundið, Hann þá reis af grafar-blundi.

7. Jesús uppreis, Jesús lifir, Jesú líf er lífið mitt, Sigur hans lífs óvin yfir, Önd mín, sigurhrós er þitt; Í dauða sál' mín djørf fær sagt: Dauði, grøf, hvar er þín makt? Undan henni er eg hrifinn; Eg veit frelsari minn lifir.

No. 90.

Lagið: Kristur reis upp frá dauðum.

Upprisinn er nú Kristur, Af øllum kvølum leystur, Af því gleðjumst nú allir vèr, Jesús vor hjálp og huggun er, Honum prís ber.

2. Frá daudum nema' hann færi, Fánýt vor trúa væri; Drottinn vor Jesús daudann vann, Dýrkum og lofum því allir hann; Hátt prísum hann.

No. 91.

Med sínu lagi.

Kristur reis upp frá daudum, Leysti' hann allan heiminn af naudum, Því skulum vèr allir gladir vera, Lofa' og dýrka vorn lausnara, Hallelúja.

---

9. Jesú uppstigning.

No. 92.

Med sínu lagi.

Í dag þá hátíd høldum vèr, Til himna stè vor herra; Eilífi gud, vèr þøkkum þèr, Þig bidjum: virztu' ad vera Vor aumra manna verndin blíd;

Veraldar kvøl er mørg og stríd, Hjálp oss hana ad bera. Hallelúja, hallelúja!

2. Lof sè gudi, vor lausn er gjørd; Leid til farsældar búid Hefur oss Jesús, hèr frá jørd Til himna sídan snúid. Hver, sem trúir, fær føgnud þann, Fyrir þad sig tilbúa kann, Hold í grøf hvíla lúid. Hallelúja, hallelúja!

3. Þeir leita ekki lausnarans, Sem liggja' í girndum synda, Því lukt er himnaríki hans Holdi og blódi blinda. Trúin á gud sè sønn og hrein, Svo mun lífid í hverri grein Til hans á himna stunda. Hallelúja, hallelúja!

4. Guds børn hèr jafnan búa sig Burtu til himna-ferda, Holdsins girndum og heimsins sid Heilaglega sèr forda; Med trú og ást sjá upp í hæd, En gud ofan med sinni nád, Fram til þess fundir verda. Hallelúja, hallelúja!

5. Við tignardegi þá tökum fyrst, Til sín lætur guð oss koma, Samlíka gjörir sjálfum Krist' Í sælu, dýrð og ljóma; Þá hljótum fögnuð, frið og hlíf, Fulla sælu og eilíft líf; Guð gefi oss þann sóma. Hallelúja, hallelúja!

No. 93.

Lagið: Guði lof skal önd mín inna.

Heiðri guðs helgi skarinn Herrann Jesúm, þeim veldið ber; Hann fyrst til himna' er farinn, Hjálpin jarðar fullkomnuð er; Vegsemdar-ríki ræður, Rétt-trúuð guðs börnin, Sem eru hans samlagsbræður, Sjálfur þar leiðir inn; Hans orð oss veginn vísa, Vor stjórnari hann er; Þá miskun þekkja' og prísa Þeim endurleystu ber.

2. Þótt á lífs umferð megum Eymda mörg reyna hretviðrin, Samt

vèr í upphæð eigum Inngaungu von í hímininn; Ofbjóða skal mèr ekki Andstreymi nokkurt hèr, Í trúnni því eg þekki, Það drottins barn eg er; Þessa lífs mjøg stutt mæða Metast sem ekkert skal Mót unaðsemd upphæða Í dýrðarinnar sal.

3. Heiðri því guðs herskarinn Heims frelsara, hvers valdið er; Hann er til himins farinn, Hann náð gjørvallri jørðu tèr; Knè bæði' og hjørtu hneigið Fyrir honum, er tilbjó Yður þá víst, sem eigið Í himinsælda-ró; Ó, þann fagnaðar fundinn, Er frelsarann náum sjá. Sú vildi' eg sælustundin Senn kæmi, amen, já.

No. 94.

Lagið: I dag eitt blessað barnið er.

Allt er fullkomnað, af því vor Á himna' er drottinn farinn; Í gleðisaung

tók undir stór Eingla gladur herskarinn; Sýng og med þeim, mín sæla ønd, Sá situr guds vid hægri hønd, Eilífur, helgur herra. Øll verøld hann er undir løgd; Æra sè Kristi jafnan søgd Og dýrd, er ei má þverra.

(Seinasta versid af No. 56, bls. 91: Med gledirauſt og helgum hljóm).

No. 95.

Lagid: Upp á fjallid Jesús vendi.

Jesús burt frá jørdu vendi, Jafnskjótt upp til himna fór, Hjá guds settist hægri hendi, Hafinn yfir eingla kór, Oss sinn helga anda sendi Ofan af hædum drottinn stór.

2. Fyrir drottni fall því nidur Frelst af naudum Adams kyn, Sýng þeim dýrd, oss sátta bidur, Sè þad lof, ei yfirskyn; Oss er, brædur, feinginn fridur, Fødur eigum gud og vin.

No. 96.

Lagid: Af födurs hjarta barn er borid.

Eldri menn og yngri lofid Ætíd gud med hug' og raust, Von inngaungu' í himin hafid, Hólpnir, kvittir efalaust Vid eymd stærsta, eignizt hæsta Dýrd og nád, því gudi sè Lof, dýrd, heidur ad eilífu.

2. Ó, ad vèr þá elsku þekktum, Óverdskuldad gud oss gaf, Hans svo bod og vilja vøktum, Vorum syndum látum af, Í lifi' og dauda drottni hlýda, Hann hjálpi' oss og honum sè Hæst lof, heidur ad eilífu.

---

10. Jesú stjórn sinnar kirkju.

No. 97.

Med sinu lagi.

Óvinnanleg borg er vor gud, Oss

hann bezt verndad getur; Hann gaf oss styrk í hverri naud, Hættunum takmørk setur; Ill girnd, óvinur vor Eflir í gegn oss þor, Hennar eru' vél og vøld Víst hættuleg, margføld, Hún guds veg gánga letur.

2. Vor eiginn máttur veikur er, Vor þróttur strax er farinn, Einn oss í þrautum adstod tèr, Af gudi þar til kjørinn; Ef spyr þú hans heiti ad, Herrann Jesús er þad; Oss frelsad hefur hann; Hver má vid jafnast þann? Sá er jafnan sigrarinn.

3. Illþýdis blinda ædi=her, Oss þó hann vilji hrella, Vèr óttumst ei, vor Jesús er Vort traust og hjálparhella; Hann dramb og heimsins makt Hefur ad velli lagt; Hver sem finnst honum trúr, Háskasemd leysist úr, Þann má heims flærd ei fella.

4. Børn, huggun Jesú heilagt ord

Heims er gegn villusnørum, Ofbeldi hrædumst ei nè mord, Allir hugstyrkir svørum: Þó missa verdum vèr, Í ver= øld hvad kærast er: Audnu, lif, allt vort hèr, Ávinníng daudinn lèr, Til guds í fullsæld førum.

5. Miskunar=fadirinn, mildi gud, Mest sè þèr dýrd um heiminn, Svo þú oss dýrsta sýndir náð, Son þinn er til vor kominn, Er sínu ordi med Oss veiti rósamt ged, Og veg þinn vita lèt, Vist oss á himnum hèt, Heill sú haldist oss, amen.

No. 98.

Lagid: Heidur sé gudi himnum á.

Eilífur gud gaf soninn sinn, Svo hann vort frelsi væri; Hans nafn er stórt, því heidurinn Honum aldirnar færi; Hylli þann kouúng himinn og

jørd, Hlýdni sýni og þakkargjørd, Lífs á þeim hvad helzt sig hrærir.

2. Undir hans stjórn hver óttast kann? Alls ríkis sins hann gætir, Þó heims øll vøldin herji' á hann Med hrekkjum og dramblæti; Hans bygging traust á bjargi er, Burtflúnum því óvina-her Forsmán þúng og fjørtjón mætir.

3. Nádar-bodskapur og fridarfregn Færist um jørd gjørvalla; Hjørtu mannanna góð og gegn Gæzku hans því ákalla; Finna og reyna fáum vèr, Frelsari vor ad Jesús er, Prísum hann um eilífd alla.

4. Honum, sem yfir himni er Herra í dýrd ríkjandi, Allt, hvad lífs hefur anda' í sèr, Eilífa lofgjørd vandi; Látum hug, mál og líf vort hèr Lofa þann, sem svo mikill er, Til hans vor trú støðug standi.

No. 99.

Lagid: Heidrum vér gud af huga' og sál'.

Eilífri lofgjørd offrum vèr, Ó drottinn, Jesús Kristur, þèr; Ástfús til vor komst ofan þú, Í vegsemdinni ríkir nú; Þinna frelsíngja athvarf er Ætíd stødugt hjá sjálfum þèr, Hvad helzt mótdrægt ad høndum ber.

2. Undir þitt veldi audmjúklig Øll skepna, Jesú, beygir sig; Heims vøldin øll þó hverfi' á braut, Herra, þitt ríki' ei enda hlaut; Byggt á sannleika eitt þad er, Óhultir skulum hlýdnast þèr, Og treysta, hverju fram sem fer.

3. Kunnur er þèr veikleiki vor, Vor minnstu því, svo ekkert spor Heims slærdir oss þèr hreki frá; Haf oss í miskun gætur á, Styrk vora trú, þinn fær oss frid, Framleid, og gef vid þína hlid Eilífa sælu' og andargrid.

No. 100.

,Lagid: Jesús Kristur ad Jórdan kom.

O, drottinn Jesú, útbreid þú Á medal vor þitt ríki; Efi, villur og ódyggd nú Vid ords þíns birtu víki; Vizka, tryggd, elska innilig, Unun og fridinn næri, uns sjáum ríkja' um eilífd þig; Øll verøld lof þèr færi, Frelsarinn, Kristur kæri.

No. 101.

Lagid: Hver sem ad reisir hæga byggd.

Brodd daudans óttast ekki ber, Ei sigur grafarinnar; Rád guds af Jesú uppfyllt er, Og lífs-von trúar minnar. Frelsaranum hver fylgja vann, Farsældar-leid æ geingur hann, Ødlast heill andar sinnar.

2. Mikill, ó, Jesú minn, ert þú, Mikill ríkir á hædum; Útbreidist sannleiks-ord þitt nú, Allt krýnir verk

þitt gædum; Þú leidir, styrkir, ladar ad þèr Lýd þann, sem dyggda skartid ber, Og lof þínum færir frædum.

3. Mikill, ó, Jesú minn, ert þú, Mitt líf, þá hníg eg daudur, Andlát ei framar óttast nú, Eg skil gladur vid haudur; Í gegnum daudans dal eg fer, Drottinn, um eilífd sæll hjá þèr Lífs götu' eg geirg ótraudur.

4. Hjá þèr um aldir, ó Jesú, Önd minni frid þú gefur! Himneskrar sælu henni þú Hnoss eilíst búid hefur. Kalla mig heim, nær þóknast þèr, Þann gef vegsemdar skrúda mèr, Útvalda sem umvefur.

No. 102.

Lagid: Skaparinn stjarna, herra hreinn.

Jesú, þín kristni kýs þig nú, Kóngur hennar einn heitir þú, Stjórn þín henni svo haldi vid, Ad himneskum nái dýrdar-frid.

---

11. Guds andi og ord.

No. 103.

Lagid: Gjørvoll kristnin skal gledjast nú.

Hver má í ríki herrans naud Hjá vorum fødur granda, Svo framt trú í því, sem hann baud, Sál vor og hjørtu standa? Svo stór hans fødur-alúd er, Ordsins ljós tendrad fyrir oss ber; Vèr leidumst af hans anda.

2. Ó gud, vèr þøkkum ordsins gjøf, Oss þad um sannleik frædi; Veit, ad þad allt ad vorri grøf Virdum, sem himnesk gædi. Efl þú hjá oss þad andartraust, Óskelfdur hver og hræsnislaust Þess krapt medkenna nædi.

3. Vèr ef frá dyggda víkjum sid, En veljum illsku ljóta, Þitt heilagt ord oss varar vid, Og vekur til yfir-bóta. Nær þúngbær oss þín hirtir

hønd, Huggun ordsins þá styrkir ønd, Trú, von og traust ei þrjóta.

4. Lát, gud, þitt voldugt visdómsmál Vort breyska styrkja sinni, Svo vafatrú og villan hál Vidnám þar aldrei finni; Andi þinn veiti' oss øflugt ged, Oruggum fæti gaungum med Á sannleiks þjódbraut þinni.

5. Gefi þad miskun guds og nád, Gjørvøll uns tíd er samin, Ad vid hans ords og anda rád Øll kristin hjørd sé tamin, Þá eigum himna vissa vist; Veit oss þad, gud, fyrir Jesúm Krist; Heyr og bænheyr oss, amen.

No. 104.

Med sinu lagi.

Lofi gud í hans helgidóm Hans kristnir menn á jørdu, Segi lof, þøkk med sínum róm, Svo ord hans vid-

fræg yrdu; Þau um lønd øll ord hljómi snjøll, Hans makt og heidri lýsi, Hátign vors guds þeir prísi.

2. Ad hjartans son sinn, herrann Krist, Hefur fyrir oss gefid, Þar af feingum vèr fødurs ást, Fyrir hans dauda lífid; Samvizkan hrein vid synda-mein Sig af guds elsku gledur, Abba, ó fadir, bidur.

3. Bodad er nú hans blessad ord Verlega øllum mønnum; Frid og huggun þad færdi jørd; Frjóvgadi dyggdum sønnum; Hvad andad fær, guds gáfur þær Gøfgi, þakki mest leingi, Og hallelúja sýngi.

4. Hátt lofid gud á himni' og jørd, Hans nád og gæzku játid, Hèr sem hefur sín heiløg ord Hljóma fyrir oss látid; Veri þau oss á vegum ljós, Vor hlífd í freistni' og voda, Og huggun helg í dauda.

No. 105.

Lagið: Adams barn, synd þín svo var stór.

Drottinn, send oss nú anda þinn, Ást og náð í vor hjörtu inn, Svo þínum sannleik trúum; Gef oss þann skilníng hjarta' og hug, Heilög orð þín að girnumst mjög, Af hjarta til þín oss snúum. Ó, guð, vor faðir, gef þá náð, Gjörðir, ræða og allt vort ráð Verði til lofs þèr einum; Alla hindrun lát hversa frá, Hvað efla kann oss lát nú sá, Að gánga á vegi þínum.

2. Drottinn, í tíma vek oss vel, Ei vitum vèr, hvað laung er dvöl, Nær linna lífsins stundir; Kenn oss þinn ótta, elsku' og trú, Anda þinn lát oss fræða nú, Svo jafnan hötum syndir; Raungum lærdómi' oss vara við, Veraldar flærð og ljótum sið, Að ei kunni oss blinda, Sjálfur oss

miskun sendu hèr, Að sálar-fögnuð erfum vèr, Og styrk oss allt til enda.

No. 106.

Lagið: Nú biðjum vér heilagan anda.

Þitt orð og andi', ó guð, veit nú, Að oss með rèttri samanteingi trú; Kristið höfum heiti, Helga Krists lærdóma Í hreinum hann varðveiti Hjá oss jafnan blóma. Herra, heyr þá bón.

2. Ó, vísdóms andi, veit oss það skyn, Að öll sè heill að eiga Jesúm vin; Hans að boðum hlýðum, Hans í fótspor setum, Svo hreppt með helgum lýðum Himnafögnuð getum. Herra, heyr þá bón.

3. Ó, andi friðar, óröskuð veit Vor bræðra-eining verði hvern um reit, Svo í sæld og voða Samhuga framförum, Hver annan aðstoða Í

øllum lífsins kjørum. Herra, heyr þá bón.

4. Ó, guddóms kraptur, uppfyll vort geð Á daudastundu' hæstu huggun með; Að vèr eingu virdum Allan heimsins blóma, Um eilífdar hirdum Að eins dýrd og ljóma. Herra, heyr þá bón.

No. 107.

Lagið: Guð miskuni nú ollum oss.

Oss sýna, Jesú, orð þín blíð Allan þinn kærleik heita; Þinn anda lát um æfitíð Oss sálar-føgnuð veita. Þetta hin sanna unun er Oss, þínum kristnum mønnum; Unn hennar leitum ætíð hèr Á dyggða-vegi sønnum, Að hjá þèr umbun kønnum.

No. 108.

Lagið: Heiður sé guði himnum á.

Lofgjørð sè þèr, guð gæzku-hár, Sem

gløggt þekkir vora veiki, Einn er þinn vísdóms-andi klár, Er ljós í myrkrum kveykir; Vorum anda þú veitir dug, Vísdóms leidir og dyggda veg, Ad oss fótur ekki skeiki.

2. Frí og laus øllum ótta frá Áfram lífsveg hver keppir; myrkrid ei villu valda má, Vèr øruggt strídum heppnir; Þinn andi, Jesú, æ og nú Oss þar um gefur vissa trú, Ad sannkristinn sælu hreppir.

No. 109.

Med sinn lagi.

Gud miskuni nú øllum oss, Og gefi blessun sína, Og láti sinna orda ljós Til eilífs lífs oss skína, Svo vilja hans og verkin øll Í verøld þekkja kynnum, Og Jesú Kristi krøptug heill Kunnug sè øllum monnum, Ad gjarnan hlýdi honum.

2. Þèr, guði, lof og þakkargjörð Þinn lýður jafnan játi, Og fagni sèrhvert fólk á jörð, Fagran saung heyra láti, Að þú dómari ert á jörð, Illsku liður því eigi; Verndar og leiðir oss þitt orð, Allt fólk styrkir, svo megi Gánga á rèttum vegi.

3. Þakki þèr, guð, og lofi þig Þitt fólk lotníngu meður; Að dyggðum mannkyn auðgi sig, Orð þitt oss fræðir, gleður. Guð faðir, son og andi hreinn, Oss blessi alla saman, Vegsami hann og óttist einn Allt mannkynið um heiminn; Segjum af hjarta, amen.

No. 110.

Með sínu lagi.

Anda þinn, guð, mèr gef þú víst, Grátandi eg þess beiði, Að villi mig hið vonda síst, Veg minn allan þú

greidir; Medan eg lifi hèr, Og ljær þú tímann mèr, Lát mig vel læra' ad deyja.

---

12. Fullsæla eptir daudann.

No. 111.

Lagid: Um daudann gef þú, drottinn, mér.

Sídasti dagur máske minn Mèr sè kominn allnærri; Ótta þó hjá mèr eg ei finn, Er drottins nádin stærri, Er lætur stríd mitt enda fá, Og mèr kórónu himnum á Af gæzku gefur skærri.

2. Arftöku sælu' á ædra stad Útvegad Jesús hefur; Elska vil eg hann æ fyrir þad, Í deyd hann frid mèr gefur; Í gröf eg hvíla óttast sízt, Úr henni því minn drottinn víst Mig til himins upphefur.

3. Haldi því gröfin, medan má,

Mínu holdi þúngbæra, Ønd mín lypt-ir sèr upp þar frá; Áhlaup daudans kann næra Idrunarlausum ótta hèr; Ávarp hans gledilegt er mèr, Mig til guds mun hann færa.

4. Frá heimsins styrjøld, hættu' og neyd, Til himins sál mín leitar, Í hjálpar von eg hleypp mitt skeid; Med hópum einglasveitar Samhljóda háa sýng lofgjørd Syni guds birtum hèr á jørd, Sem heill mèr hèt ad veita.

5. Frá himninum mig fèkk ásèd Fadir med elsku heita, Barnarètt syni sínum med Af sannri nád rèd veita; Þegar stríd mitt á enda er, Í sigur-laun hann gefur mèr Hnoss þad, eg hèr ad leita.

6. Rèttlátra hold sád segjast má, Sett í mold grafarinnar; Gud þad deginum efsta á Med ordi maktar sinnar Lífgar; krapt sama þekki' eg

þar, Og þá verøld fyrst skøpud var, Í undrum upprisunnar.

7. Gud eg legg hønd á munninn minn, En mikla stjórnun þína; Veit mèr ad skilja vilja þinn, Vil eg þér hlýdni sýna; Eg býst øruggur burt frá heim, Bíd gladur eptir dauda þeim, Sem endar ánaud mína.

8. Nær eg, ó gud, þig hef mèr hjá, Hef eg nóg eptirlæti; Dauda og graf-ar deyfir þrá Dýrd, er eg sídar mæti; Andláts nálægd mèr ógnar sízt, Í lof-saung harmaraustin snýst Vid himna-guds hásæti.

No. 112.

Lagid: Heidrum vér gud af huga' og sál'.

O gud, lífstídin ódum þver, Er til betrunar gafstu mèr; Hvad margra daga hef eg tøf Hèr, þángad til èg leggst í grøf? Sælan og hólpinn segi'

eg þann, Sem nád hjá þèr, minn drottinn, fann; Daudans nálægd ei hrædir hann.

2. Ángrudu hjarta eg sæ med Opt minna vina legstad sèd, Þá hugsun samt eg huggast vid: Hèr blundid, vinir, sætt í frid. Sælan og hólpinn segi' eg þann, Sem nád hjá þèr, minn drottinn, fann; Daudans nálægd ei hrædir hann.

3. Vid þessi leidi samt eg sè, Ad sæmdir, metord, lán og fè Er dupt einbert, því æsku' eg sá Ellinni visna líkt sem strá. Sælan og hólpinn segi' eg þann, Sem nád hjá þèr, minn drottinn, fann; Daudans nálægd ei hrædir hann.

4. Veiti mèr nád þín væg og blíd, Vislega' ad brúka mína tíd; Til lofs þá jafnan lifi' eg þèr, Líka fulltreysti', er deyja fer, Og reyni sjálfur sann=

leik þann, Ad sæll er hver, sem nád guds fann; Daudans nálægd ei hræd-ir hann.

5. Ó Jesú, fyrir auman mig Í daudann gafstu sjálfan þig, Uppreist og uppstèst, af því mèr Er búin vist í dýrd hjá þèr; Þín vegna nád og frid eg fann, Fagnandi því eg gánga kann Mót dauda, eg ei hrædist hann.

No. 113.

Lagid: A gud alleina.

Eilíf ánægja, Eg þèr senn fagna má, Eg framgeing fræga Fullkomnun loks ad fá, Krapt og gnótt gæda Gefur eilífdin mèr, Hèrvistar-mæda Heiti æskunnar ber, En lífid upphæda Aldur fullordins er.

2. Þú gánginn greidir, Gud minn, og kennir mèr, Mig ladar, leidir Til lífs eilífs hjá þèr; Bak vid dimmt

dauda Dags myrkur sè eg því Nýtt ljós, sem nauda Nemur burt gjørvøll ský, Og mèr trú ótrauda Tendrar hjartanu í.

3. Hátt lífs-ord hljóma, Heyri' eg rødd Jesú hèr; Von vid þá róma Vidrèttist gløð í mèr. Hvad kann mig hryggja? Heyri' eg guds sonar raust; Ei vil þá yggja, En alla von og traust Eg hans á skal byggja Ord-unum kvídalaust.

4. Sál mín og sinni Sèr hradar nú og flýr Í hæst heimkynni, Hvar eilíf gledi býr; Sú byggd guds blída Brosir þegar vid mèr, Þar sýng eg sídar Samsaung med eingla-her; Til þess fagnadar fríða, Fadir, mig tilreid hèr.

No. 114.

Lagid: Gæzkuríkasti grædari minn.

Hvad sæll er eg, nær himnum á

Helgum guðs einglum ásamt má Lof og dýrð gudi gjalda, Og mæla: Jesús mèr allt var, Mín vernd í hrapi veraldar, Mín gledi' um aldir alda. Hann er Heill mèr, Þeirrar stundar fagna' eg fundi', að sæ þar prísa Nafn Jesú blessad og lausn hans lýsa.

No. 115.

Lagid: Jesús Kristur ad Jórdan kom.

Lífsins herra, eg þakka þèr, Þú eilífd mèr tilreidir, Og að þíns sonar ordid mèr Útvegar frid og leidir Ljós inn í myrkri; líf í deyd, Líkn í sút, ró í pínum Finn eg hjá Jesú, flýr því neyd, Flýr burt úr þánka mínum Ótti med efa sínum.

2. Lof sè þèr, manna leidtoginn, Lof sè þèr, dýrd og æra, Fyrir ordid bædi' og anda þinn; Æ, láttu brjóst mitt næra Þá sönnu huggun, þá eg

frór Þeinki á eilífd mína, Uns þú von, sem er viss og stór, Virdist sjálfur ad krýna, Nær eg dýrd nálgast þína.

No. 116.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Skapari mildi minn, Minn drottinn kæri, Til lífs mig leiddir inn, Lof þèr eg færi; Á enda lífs Eg skal þèr prís frammæla; Um dauda-dalinn hèr Djarft geing, því ertu mèr Mitt ljós, mín sæla.

2. Hví skal grøf hræda mig Og heljar kífid? Jesús gaf sjálfan sig, Svo hefdi' eg lífid; Sjá, hann upp-reis, Þá sigurvinning vísa Fæ eg og feril þann Feta, því eins og hann Eg skal upprísa.

3. Loks þegar hef eg hèr Hlaupid trúr endad, Til betra lífs fram eg fer, Fæ sæll ad lenda Í føgnud,

dýrd, Fyrir hástóli þínum Og sýng: gud sanni, þèr Sè pris, eg leystur er Af øllum pínum.

No. 117.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Gud minn, eg þakka þèr, Þú af náð hefur Eilíft líf ætlad mèr, Eingin því vefur Efasemd ønd; Ei skal mig grøfin hræda, Armæda lífs er leid, Liggur mitt æfiskeid Hèdan til hæda.

2. Hvort munu vegsemd, vøld Veita lán stærra? Heims audur, heill margføld? Hnoss er mèr kærra Gledi eilíft, Gud, þig sjá og útvalda, Það sýndir sjálfur mèr; Sú von fyllist hjá þèr Um aldir alda.

3. Eingin heims eymd mig hèr Í výl nú leidir; Eg veit, hvad mætir mèr, Minn veg framgreidir Í himna

dýrd; Hvad er, þad má hèr lída? Gud upp' í gledi-stad Gjørvallt umbunar þad; Ei skal eg kvída.

No. 118.

Lagid: Um daudann gef þú, drottinn, mér.

Þú gafst oss, fadir gódi, hèr Þá gledivon ad finna, Ad gegnum deyd og grafir vèr Gaungum til dýrdar þinnar; Sú von í hverri sorg og neyd, Og sídast oss í vorum deyd Lífgar, þá dagar linna.

No. 119.

, Lagid: Heidur og háleit æra.

O, Jesú, von míns anda Upplyptir sèr til þín, Til kraptarins hægri handar; Hjá þèr er unun mín, Og vonin á þèr einum, En æ min líkams-bønd Þvínga mig þúngum meinum, Því styrk þú mína ønd, Nær eg vil þeinkja'

um þig, Minn þróttur veikan sig Vottar og vèlar mig.

2. Hvad sælar þóttu þjódir, Þig litu hèr á jørd? Hvad sælir hjarta-gódir, Heyrdu þitt lífsins ord? Þad ord, sem kvittun kæra Kyni syndugu vann Og himna-fridinn færa, Frelsti heim gjørvallan, En von oss øllum lèr Um sælu-vist hjá þèr, Þegar hèrvistin þver.

3. Eg sè þig ei nè heyri, Upphafdi Jesú minn; Madur af moldar-leiri Ei megna nú um sinn Annad, en undrun mína Auglýsa hrærdur þèr, Og prísa elsku þína, Of dauft þó lof mitt er, Á medan enn eg bý Adsetri daudans í Alllitlu orka því.

4. Eitthvert sinn holdsins hnígur Hreysi, en sálin min Í betra líf uppstigur; Úr grøfum raustin þín Kolla

mun fólk þitt frelsta, Fögnudur gefst þá mèr; Lífs eilífs hnossid helzta, Á hæd sameinast þèr; Þú ert, sá arf oss bjó, Ósýnilegur þó Ert hèr í heims óró.

5. Eitthvert sinn aptur kemur Í dýrd ad krýna þú Hvern þann, sem hèr sig temur Á hlýdni, dyggd og trú, Mín augu mig þann leysti Munu forklárud sjá, Á hvern eg ádur treysti. Ó, von og gledi þá! Ó, þá dýrd, er eg finn! Ó, þá sæld, Jesú minn! Um eilífd er eg þinn.

II. Bænar-sálmar.

1. Sannur kristindómur.

No. 120.

Lagid: Adams barn, synd þín svo var stór.

Sælir eru þeir allir nú, Án flekks

lifa í rèttri trú, Guðs eptir boðum gánga; Vel er þeim, sem hans vitnis-burð Viljugir geyma hèr á jørð, Af hug þar eptir lángar; Því hverjir gjarna guðs á veg Gánga jafn-an, þeir varast mjøg Misgjørð og synd margfalda. Herra, sem al-máttugur ert, Øllum hefur þú boðið bert, Heiløg orð þín að halda.

2. Ó guð, veit mèr, að orðið þitt Alvarlegana lífið mitt Af hjarta hald-ið gæti; Nær sem eg blessuð boðorð þín Verlega set fyrir augun mín, Ógn og smán eingri mæti; Af øll-um hug' eg þakka þèr, Þú hefur kennt og sýndir mèr Dýran rètt dóma þinna; Þín heiløg boð eg halda vil, Herra, meðan eg lifi til; Lát mig þitt fylgi finna.

3. Hvernig veg æfi úngur mann Óstraffanlega gánga kann? Ef sèr

vid ord þín heldur. Eg leita þín af heilum hug, Hjálp, svo med eingu verdi eg Frá þinni kenníng felldur. Í hjarta mínu hef eg fest Heiløg ord þín, svo varist mest, Móti þèr grand ad gjøri. Lofadur sèrtu, sanni gud; Sannleikann þinn og heiløg bod Gef þú eg gjarna læri.

4. Med vørum mínum eg vída skal Vitna um þinna dóma tal, Sem er þíns munns atkvædi, Af þinna vitnis-burda veg Verd eg gladur og feginn mjøg, Eins sem af alls kyns audi. Ó, ad mest ræda' og ordin mín Um heiløg sèu bodord þín; Ef veg þinn vel um skoda, Dyggd og rádvendni æ þá ann, Ordum þínum ei gleyma kann Í sælu, sorg og voda.

5. Heidur, lof, dýrd med hreinni trú Himneskum gudi fødur nú Sæt-lega skulum sýngja; Hans einka-syni,

Jesú Krist, Sem oss hefur med dauda leyst, Kennt leid til lífs ad gánga; Heilögum anda, er um heim Upplýsíng, huggun gefur, þeim Sè prís og lofgjörd samin; Guds ordi med og adstod hans Arftöku' í ríki frelsarans Odlumst og farsæld, amen.

No. 121.

Lagid: Guds son kallar: komid til mín.

Sá madur gódan finnur frid, Fótstig guds boda' er hèlt sèr vid, Holds girndum hættum strídir; Hann berst og á þau litur laun, Lofar gud eptir strídsins raun Sannri dyggd hans um sídir.

2. Ad sinni gaungu gætir vel, Grandvar lifir med einart þel, Ad þekkíng eykst og krapti; Þó breyskur sè, nýtt fær hann fjör, Og finnur

hèr þau yndis-kjør, Sem gud fyrir sál' hans skapti.

3. Í hjarta' og fyrir augum rèd Æ hafa gud, sitt prófar ged Hvern dag í hans augliti; Sin harmar brot, en synda mein Samt grædir trú á Jesúm hrein, Fyrir hann heill ad hlyti.

4. Sig vandar trúr í sinni stètt, Sèr skamtad lán guds notar rètt, Ágirnd og øfund hafnar; Vid lítil efni gud hans ged Gledur, þó audi sorgum med Hann adra sjái safna.

5. Guds hønd ef honum gnægtir lèr, Gudi líkjast æ temur sèr, Gefur gódfýsi medur, Farsæld ástvinar feg-inn jók, Forsvar dyggdugra jafnan tók, Aumstaddan óvin gledur.

6. Sú byrdin honum sýnist lètt, Vid sína brædur skyldu rètt Sífellt ad gæta sinnar; Elskan til guds hans

eflir mátt, Elsku medbrædrum sýna þrátt; Allt vill med ástsemd vinna.

7. Líf þitt og æru ver hann víst, En velferd þinni spillir sízt, Þig sem medbródur metur, Þolgódur breysk-leik þinn umber, Þánkinn sá: „gud minn uppgaf mèr", Á hógværd sátt-gjarna' hann hvetur.

8. Dug eykur þèr á dyggda-stig Hans dæmi, æ ad vanda þig, gott áform eflir, glædir; Því lífid, veit hann, gaf oss gud Til gódra verka', og øllum baud Eitt løgmál, eitt hjálprædi.

9. Hjálpráð þetta, sem eilíft er, Einn sá gudhræddi finnur hèr, Heill fær þad, harma stillir, Þrótt veitir, eykur þol í neyd, Þann hel ei skelf-ir, en í deyd Føgnudi sál' hans fyllir.

No. 122.

Lagid: Oss lát þinn anda styrkja.

Hver guds ord geymir eigi, Gud segist þekkja þó, Sannleikann ekki segir, Sigrandi vantar trú; Hinn, sem trúir og hlýdir þeim, Af gudi' er endur-fæddur, En ekki' af þessum heim.

2 Sá rètttrúadi sannar Sína trú kærleik med; Ef þú veizt betur en annar, Audsýn þá betra ged; Grund-vøllud drottins ordum á Trúin manns hvetur hjarta, Hjálp og ást brædr-um tjá.

3. Fyrir Jesúm gud oss gefur Guds barna rètt af nád; Hver þá von til hans hefur, Hann umflýr glæpa-rád, En Krists fótsporum fylgir hann, Svo sem sannkristinn madur, Sig vandar bezt sem kann.

4. Sá hlýdni gudi geldur, Gudi þakknæmur er; Hver, sem hans bod-

orð heldur, Hefur guðs elsku' í sèr. Trúin í verkum hlýtur hrós, Því fagrar dyggðir dafna, Og daglega koma' í ljós.

5. Hans er guð heill og gleði, Hreinan sem kærleik ber; Ást með auðsveipu geði Eingla-sveit guði tèr. Guð er kærleikur, einginn kann Í náð hans hlutdeild hafa, Nema' hafi kærleikann.

No. 123.

Lagið: Oss lát þinn anda styrkja.

Um fram allt guði unna, Elska náúnga sinn, Orðin þín elska' og kunna, Ástríki Jesú minn, Og feril þinn að feta hèr, Vor er farsældar-vegur, Vel ef það stundum vèr.

2. Rólega lífs þá líður Leið gegnum þennan heim; Oss Jesús eptir bíður; Inn' í fögnuði þeim Eilífan sigur ødl-

umst vær, Hólpnir, heilir og sælir Hásæti drottins nær.

No. 124.

Lagid: Heidur og háleit æra.

Sífelld umbreyting alla Æfi manns lodir vid; Sælan og sorg má kalla Sveimi oss jafnt á hlid; Skruggu-stormar styrjalda Stugga burt fridi' af jørd; Ad rádi þess alvalda Er þó sú plága gjørd. Gud, kenn þú mædu mèr Án møgls ad taka hèr, Til loss og þóknunar þèr.

2. En þín forsjónin sama Samt blessar vora jørd Med heillum fridi' og frama, Því færum þakkargjørd; En þad oss þrávallt hendir, Þá mæda' í gledi snýst, Vareygdin frá oss vendir, Vor skadi þar af hlýzt. Gud, kenn þú gledi mèr Med greind ad taka hèr, Til loss og þóknunar þèr.

3. Allt þad, sem gott er, gefur Þín gæzka, drottinn minn; Allt gaf, sem hagad hefur, Hverjum vísdómur þinn; Er því skylt, ad vèr minnumst, Allt gjørir þú sem bezt, Þakklátir þannig finnumst, Og þitt rád prísum mest. Gef þú, ó gud, ad vèr Getum æ lifad hèr Til lofs og þóknunar þèr.

No. 125.

Lagid: Heimili vort og húsin med.

Sæll er sá mann, sem hafna kann Hrekkvísra manna rádi, Og syndugra vegi aldrei ann, Ei sat hjá skemmdar hádi, Heldur med vilja, hug og mátt Hreinferduglega dag og nátt Ad guds løgmáli gádi.

2. Sá madur eins og eik sú er, Upp vex hjá vatna-straumi, Á rètt-um tíma aldin ber, Ei fellur lauf nè blómi; Allt gott, sem hann vill haf-

ast ad, Honum mun ætíd veitast, þad Farsællega fram komi.

3. Þeir glæpa vegi gánga á, Og guds rádum ekki hlýda, Audnu þvílíkri aldrei ná, Áfelli heldur lída; Líkt sem fisi á flatri jørd Feykja stormvidrin hvøss og hørd Um ýmsar álfur vída.

4. Illgjarnir kunna ekki því Uppreisn í dómi hljóta; Sannra guds vina søfnudi' í Sízt ódyggd lids má njóta; En gódra manna greidir veg Guds nád og miskun æfinleg, Ránglátra leid mun þrjóta.

5. Fødur, syni og anda sè Ædst dýrd um jørd og himin, Eins sem hún var ad upphafi, Án enda verdi framin; Kenn oss ad halda kristinn sid, Kvittast og skilja syndir vid; Sá þad vill, sýngi amen.

No. 126.

Lagid: Í dag eitt blessad barnid er.

O Jesú, þitt er ordid oss Andleg leidarstjarna; Kristnina þína þetta ljós Æ þiggja láttu gjarna, Svo ad hún til þín snúi sèr, Sig med hjarta gefi þèr, Óvinum eigi hlýdi, Ástverkin þín ad eignumst vèr, Og í þá dýrd, sem eilíf er, Förum vèr í fridi.

No. 127.

Lagid: Hver sem ljúfan gud lætur ráda.

O fadir, mig þinn andi leidi Ordugan fram um lífsins veg, Ad girndir aldrei gæfu sneydi, Af glysi heims nè blekkist eg; Kappkosta dyggdir kenn þú mèr, Kraptana styrk, þá skeika fer.

2. Æ fadir, þú minn þróttinn veika Þekkir og alla sálu bezt; Af sannleiks-vegi ef eg skeika, Ei skynja hvad mèr gagnar mest, Upplýsing

mína efl, ó guð, Upplýsi mig þín heiløg boð.

3. Ást þín, drottinn, vill auðnu mína, Auðveldan dyggða gjørir stig; Eg þó við raustu þegi þína, Er þrátt til skyldu kallar mig; Ónotuð stund leið allmørg hjá, Sem aldrei framar gagna má.

4. Lát, góði faðir, líkn ei þrjóta, Lít þú ofan í náð til mín; Þá eg veikur þín boð kann brjóta, Búin til reiðu hjálp sè þín; Hvet þú til skyldu vilja' og verk, Von mín sè jafnan á þèr sterk.

No. 128.

Lagið: Faðir vor, sem á himnum ert.

Bænheyr þú, faðir mildi, mig, Með trú øruggri' eg kalla á þig; Þú yfirgefur aldrei þann, Aðstoð þinni sem treysta vann; Minn vegur háll og

myrkur er, Miskuna því og hjálpa mèr.

2. Þá dyggdar vil eg þræda stig, Þrávallt hindranir villa mig; Mitt í háska eg einatt er, Þá ætla' hann vera fjærstan mèr; Saklausri skemmtun allopt á Afsvana dyggdir rasad fá.

3. Alskyggni drottinn, auga þitt Allt sèr og þekkir hjartad mitt; Gef sú umþeinking æ sè sterk Vid øll mín fyrirtæki' og verk, Hugsun og gáng minn út og inn Adgætinn vandi' eg hvert eitt sinn.

4. Þá skal minn aldrei fótur fá Ferli dyggdanna skeikad á; Eg skal þá bædi ár og síd Í minni reikníngs hafa tíd; Þá skal eg, gud minn, þakka þèr; Þá sè velkominn daudinn mèr.

No. 129.

Lagid: Adams barn, synd þín svo var stór.

Nú má ei framar næsta blind Naudbeygja mig og þrælka synd; Einn gud, mèr ætíd rádir, Eg því tilheyri allur þèr; Í skírninni þau kjørin hèr, fadir, af þèr eg þádi. Illgjørdum hafna hèt eg þá, Hèdan af vil eg lof þèr tjá, Og hlýda' af øllum mætti; Viljann þú, drottinn, sjálfur sèr, En synd útrýma' eg dádlaus er, nema þín nád þad bætti.

2. Eg skal því daga alla þig Ákalla, gud, sem styrkir mig Veikan og vilja' einlægan; Rèttu mèr þína hjálparhønd, Hart þá vid syndum spornar ønd, Send anda nádar nægan; þad láttu, gódi gud, mig fá, Grátbænir mínar heyr þú á, Líknsemd þín lid mèr veiti, Og í því stránga strídi megn, Ad standa

lokkun synda gegn, Eg svo þeim aldrei skeyti.

No. 130.

Lagid: Adams barn, synd þín svo var stór.

Vèr bidjum þig, ó Jesú Krist, Í vor hjørtu vel innrætist Þín krøptug kenníng hreina; Vèr játum synd og veikleik vorn, Viljum þó gjarna vera þín børn, Og þóknast þèr alleina. Send oss nú nád og sanna ást, Svo hjørtun megi uppfyllast Med trú og kærleik klárum, Lastvarir svo ad lifum hèr, Líka deyjum, ad erfum vèr Frid med frelsara vorum.

No. 131.

Lagid: A gud alleina.

O gud alvaldi, Øll nafn og vald þitt hátt Um allar aldir Audmjúkt vegsamar þrátt Andafjøld ædsta; Um eilífd svo sem nú Eins fyrir smæsta

Umhyggja þín er trú, Og því allra-stærsta, Er skópst og gjørdir þú.

2. Ljósid framleiddi Og líf þitt guddóms-ord, Ord myrkrum eyddi, Ord skóp himin og jørd; Ord þitt upplýsir Alla, sem trúa þèr, Veittu þad vísi Á veg farsældar mèr, Hlýd-inn hèr svo prísi, Herra gud, þig, sem ber.

3. Einn ædsti kraptur Þinn øllu heldur vid, Er ádur skaptir, Sitt á-kvardada mid; Vís, helgur, vægur, Vera fullkomin mest, Án enda frægur Ertu, þèr líkt ei sèst, Einn gud øllu nægur, Sem øllu stjórnar bezt.

4. Styrk mig ad standa Stigun-um Jesú á, Og verk mín vanda; Verdur eg gjørist þá, Ímynd ad bera, Ó drottinn, þína hèr; Lát lofgjørd vera Lífid mitt gjørvallt þèr, Uns þig, ædsti herra, Um eilífd prísa fer.

No. 132.

Lagid: I dag eitt blessad barnid er.

Vil eg, minn gud, á valdid þitt, Viljann og rád mitt gefa; En, æ, þú sèr vanmegnid mitt, Mátt þinn eg sízt þó efa; Hjálpa þú mèr og helga bezt Mitt hjarta, rót ad nái' ei fest Synd, nè til glæpa ginni; Veikur lítt standast vid eg má, Vinnur hún einatt sigur á Byrjadri betrun minni.

2. Þú, Jesú, kenndir, kvaldist, dóst, Kvittadir brotin manna; Ad þú fyrir mig leidst, er ljóst, Laungun þad veki sanna, Ferli þínum ad fylgja hèr; Framferdi þitt sè regla mèr, Eg svo lífs-skeid útendi Med heill, og nái marki því, Mín farsæld sem er fólgin í, Og hnoss mèr verdi' í hendi.

3. Æ, þángad, sem ad eingin tár Augun væta, mitt sinni Og eptir-

lángan ætíd stár, Ó þau fridar-heim-kynni! Hvar æ er gledin æfinlig, Eg sæ þar graunt ad skoda þig, Gud, hvers eg gjarna leita; Ó þann frá-bæra frelsis-dag, Fullsælu til þá rauna-hag Á sídan um skal breyta.

No. 133.

Lagid: O drottinn allsvaldandi.

Gud minn, hvers gæzku stóra Í gjørdum øllum líta má, Heimar og himin-kórar Henni lof um eilífd tjá; Hvad sem er, Og eg kenni, Eda mèr Hug' um renni, Lýsir þèr, Lifandi gud og henni.

2. Í sannleiks-ordi mæta Eg veit sælu heitna mèr, Trúlega' ef gjøri gæta Gud, þíns vilja og hlýdnast þèr; Kunni' eg fá Kórónu' og vinna Kjør þau há, Allt er minna, Ædst hvad má Í verøldu finna.

3. Hjálpa mèr, herra', ad gánga, Sem heilagt ord þitt kenna vann; Af rèttri gøtu' á ránga Ráfa eg annars villtur kann; En eg þèr Ætíd treysti, Opt mig hèr Nád þín reisti, Mót syndum mèr Sendi styrk og hreysti.

4. Synda-lyst allri eyda, Adstod, drottinn, veittu mèr, Þinn anda lát mig leida, Svo lifi' eg grandvar, eins og ber, Dyggdar á Adal-vegi, Eg ad sjá Ljós þitt megi, Og von þèr hjá Vegsemdar loks eigi.

5. Mèr kann máske ad vera Mín endalyktin hardla nær, Veit mèr þá huggun, herra, Helstundin gef ad komi vær, Daudi minn Verdi vægur, Vilji þinn Sè mèr þægur, Leid mig inn Lífs i farsæld nægu.

No. 134.

Lagid: Upp á fjallid Jesús vendi.

Á þig, Jesú Krist, eg kalla, Krapt mèr auka þig eg bid; Þú mèr hjálpar æfi alla, Ef eg tryggdir held þig vid; Jesú, lètt mèr láttu falla, Ad læra helgan dyggda-sid.

2. Eg svo hlýdi ætíd þínum Elskubodum, herra minn, Votti trú í verkum mínum, Vandlega reki feril þinn, Þinni raust med sannleik sínum Sífellt gegni varfærinn.

3. Fullkomnun, sem fyrir mig lagdir, Framt ástunda gef þú mèr, Þá ad elska, sem þú sagdir, Samt af alhug' varast hèr, Ad fleka neinn med følsku bragdi, Fyrst ad brædur erum vèr.

4. Veit, ad þad, sem heimur heldur Heill, ei dragi mig frá þèr! Þad sem fyrir gott hann geldur, Gjarna

spott og vanþøkk er; En það sælu æðstu veldur, Ef vèr, drottinn, hlýðnumst þèr.

5. Þá skal trú mín, þýði herra, Þægan ávøxt bera sinn, Drottins ætíð dýrðin vera, Dug og krapt er efldi minn; Fasta vørn skal fyrir bera, Freistar mín ef heimurinn.

6. Heyrir þú mitt hróp, eg treysti, Herra, þèr, og stenzt eg þá; Þó mín syndir þrávallt freisti, Þú mèr aldrei víkur frá, En mèr sendir sanna hreysti, Sigri frægum loksins ná.

No. 135.

Lagið: Jesús Kristur á krossi var.

Faðir ljósanna, lát þú mèr Lýsa jafnan í verøld hèr Ljós þinna lífsins orða. Eg fel mig, drottinn, einum þèr, Illri vantrú mèr forða.

No. 136.

, Lagid: Himna rós, leid og ljós.

O, þú hár, Herra klár, Hver æ til varst, Ert og verdur, allt vel gjørdir, alvís, Rædur geim Himna' og heim, Hverju' um sitt mid Gefur allt Gott ávallt, Gud, eg þig bid.

2. Gef þú mèr Heilsu hèr, Hug-skot upplýst, Vid þinn ótta, voldugi drottinn, vant sè, Heill er þad; Unn mèr, ad Ord mín vandi; Þar til mèr Hjálpi hèr Helgur andi.

3. Ad gjøra rètt, Lát mèr lètt Og ljúfast falla, Í hverju sinni, hvad sem vinn eg hèr med Verki, því Veit mèr í Vidgáng hljóta, Ødrum hèr Eins og mèr Allt til bóta.

4. Ræta ged Kærleik med Renn mèr hvern vid, Sem míns guds vild og minni skyldu' ei mót' er; Henni frá Fjandskaps - þrá Fæli eingin,

Fram svo eg Frjáls minn veg Fái geingid.

5. Gegnum neyd Lífs þó leid Liggi, gud minn, Ei lát vÿla, heldur hvíla hug vid Von og traust Vafalaust, Veit og þad mèr, Blindi' ei sè, En brúkad sè Bezt til lofs þèr.

6. Þegar hrjá Hel mig á, Herra, gef mèr Sætan blund vid sídstu stund, en sè mín Í fødur hønd Falin ønd, Og fari glød þá Upp til þín, Er þèr mín Eilíf sæld hjá.

No. 137.

Med sínu lagi.

Herra gud í himnaríki, Hann oss sinn vilja kenndi, Er hann ofan á jardríki Oss tíu bodord sendi.

2. Fyrsta bodord einkum átt Af øllum hug' ad merkja: Hjágudi' einga þú hafa mátt, Hann einn skalt elska og dÿrka.

3. Annad: minnstu med audmjúk hót Ætíd med guds nafn fara, Og hann bidja af hjartans rót, Heidra og þakkir gjøra.

4. Þridja: hans bod hugleida skalt Hvíldardaginn ad helga; Guds ord heyr þú og gjarna halt, Girnd heims-ins skalt ei fylgja.

5. Fjórda: heidra med fullri ást Fødur og þína módur; Vid yfirmenn skaltu aldrei sjást Óhlýdinn, þver nè reidur.

6. Fimmta: ei slá med heipt í hel, Hold manna skalt ei meida, Heldur forda og frelsa vel, Frá voda hvern mann leida.

7. Sjøtta: vid hór þig vara skalt, Vilja holdsins ei gjøra, Hjúskap eda hreinlífi halt; Hóf lát þèr þekkast vera.

8. Sjøunda: einkis áttu fè Okra,

stela nè ræna, Heldur styrkja, ad hald-
id sè, Hjálpa, gefa og lána.

9. Áttunda bod: ei mæla mátt Meinvitni, róg nè lygi, Náúnga þinn þú afsaka' átt, Ad heidri halda megi.

10. Níunda: girnast ekki átt Annara hús med slærdum; Heldur styrkja af huga' og mátt, Ad haldist eign þeirra' í værdum.

11. Tíunda: hreinn í hug vert þú, Hans kvinnu girnstu aldrei, Heldur óska, ad ást og trú Vid eiginn mann sinn haldi.

12. Gud fadir, son og andi hreinn Oss virdist nád ad senda, Ad þessi bod hans hver og einn Haldi til lífsins enda.

2. Iðran, trú og synda-fyrirgefning.

No. 138.

Með sínu lagi.

Til þín, heilagi herra guð, Hef eg lypt sálu minni Af hug' og hjarta' í hverri neyð, Hjástoð treystandi þinni; Láttu mig aldrei líða smán, Ólukku brigzl nè sálar-tjón, Svo fjandmenn ei fagna kunni.

2. Ósmánaðir verða allir þeir, Eptir þèr hverja lángar, En svívirðast munu meir og meir Svo margir, sem afvega gánga, Og hafna þinni hjálp og náð, En hyllast lesti' og skemmdar-ráð, Og elska' ei utan hið ránga.

3. Voldugi herra, vísa mèr Á veg og gøtu þína, Við sannleik þinn mèr halt þú hèr, Hyggju fáráða mína

Með vísdóms-anda uppfylltu, Og orði þínu blessuðu, Því á þig trúi' eg alleina.

4. Minnstu á þína miklu náð Og miskun þúsundfalda, Og það himnesska hjálparráð, Sem hugðir fyrir aldir alda; Fyrir gæzku þína minnstu mín, Og mèr þitt føðurlegt hjarta sýn; Hreinni trú lát mig halda.

5. Minn úngdóms-brest og afbrot leið Álít ei, herra kæri, Þeinktu heldur á þinn eið Og óbrigðanlegt særi; Ó, herra guð, af hjarta' eg bið, Harmþrúngnum þú mèr veitir lið, Svo sem eg saklaus væri.

6. Góður og rèttvís guð vor er, Sem gjarna meðtekur alla Þá, sem að lífsbraut leita sèr, Og lætur þá til sín kalla, Hughreystir skelfda' og hjálpar við, Svo hafi þeir gleði' og andar-frið, Og ei megi frá honum falla.

7. Orð guðs og vegir allir hans Eru miskun og sannleiki, Náðar-brunnur og næríng manns Nákvæmust, hvað sem veikir Þá, sem hug og hjarta mest Hafa á hans orði fest, Af trúnni svo aldrei skeiki.

8. Náðugi guð, fyrir nafnið þitt, Og nægð miskunar þinnar, Gef að mín synd sè klár og kvitt, Kenni' eg daglega hennar; Hún færir bæði sál' og líf, Nema sendir þú mèr styrk og hlíf, Samvizkan svo frið megi finna.

9. Hver, sem óttast og elskar guð, Skal eilífa miskun hljóta, Guð kennir honum sín heiløg boð, Og lætur ei blessun þrjóta; Afkvæmi hans mun auðlegð fá, Og blómgast allvel jørðu á; Guðhræddir náðar njóta.

10. Upp til drottins eg ávallt brá Augunum vonar minnar, Því að einúngis honum hjá Huggun trúi' eg að

sinna; Syndafjøtur af fótum mèr Færa mun hann til dýrdar sèr, Svo megi' eg hans krapt medkenna.

11. Dýrd gudi fødur og syni sè Súngin um aldir alda, Eins sem hún var ad upphafi, Ædsta lof skulum gjalda, Heiløgum anda med hug' og raust, Hljóti hann lofgjørd endalaust Fyrir blessun margfalda.

No. 139.

Med sínu lagi.

Sælir eru, þeim sjálfur gud Syndir af nád tilgefur, Og hverra brot og illverk med Afplánad Jesús hefur. Sæll er sá mann, þeim gud þess ann Um løst eingan átelur, Hver frá synd snýr, hatar, umflýr, Herrans miskun sig felur.

2. Svo leingi sem mig samvizkan Syndir lèt ekki játa, Manndád og

heill eg mínka sann, Mátti' eg því jafnan gráta; Um dag og nátt eg fann þinn mátt, Of þúngan mann-kind aumri, Megnið mitt þá mèr dróst svo frá, Sem allt þornar á sumri.

3. Því játa eg þèr øll mín brot Án fegurðar og varnar, Hyl ei, að syndgazt hef þèr mót, Holds-vild fylgjandi gjarna. Sagði' eg með mèr: minn guð, vil þèr Mína glæpi með-kenna, Aflausn og sátt af þèr fèkk brátt Allra misgjørða minna.

4. Um þá kvittun á rèttri tíð Allir í trú þig biðja; Hve nær sem kemur hørmúng stríð, Hèr fyrir vilt þá styðja. Þú ert mitt skjól í allri kvøl, Við háska vilt mèr hlífa; Varð-veit þú mig, svo viti' eg þig Fyrir vernd og náð að lofa.

5. Þú hèzt vizku að veita mèr,

vel færa leid ad boda, Forsjá vera og fylgd mín hèr, Forda vid øllum voda; Lid veit því mèr svo læra hèr Lifa og þèr ad hlýda, Ad himnum á mèr audnist fá Þitt auglit skoda blída.

6. Illfúsir rata eymd og tjón, Ó-kjør þúng og hefnd marga; Hverjir á drottni hafa von, Hans miskun vill þeim bjarga; Af því gledjizt í gudi mest, Af nád og trú rèttlátir, Hverjir af hug hans rækid bod, Hrósid guds adstod kátir.

7. Dýrd gudi fødur og syni sè Súngin og heiløgum anda, Eins sem hún var ad upphafi, Oss veiti' hann nád ad standa Vel á hans veg, en varast mjøg, Ad synd verdi sídar framin; Gud gefi þad, hans høldum nád; Sýngjum því allir amen.

No. 140.

Lagið: Konúng Davíð, sem kenndi.

Drottinn, lát mig ei dyljast Djarflega syndir við, Þó hèr um stund megi hyljast; Herra trúr, þess eg bið: Nær heimi fer eg frá, Örvænting ei mèr grandi; Orð þitt og sannleiks-andi Hjarta mitt huggi þá.

No. 141.

Lagið: Hver sem ljúfan guð lætur ráða.

Guð, með kveinandi' og kløkkum hjørtum Krjúpum vèr niður jørðu á, Um vorra sálna ángist kvørtum, Unn oss á ný þinn kærleik sjá, Aflát og miskun oss því tjá, Of mjøg løgmáli viknum frá,

2. Svo ástúðlega' í orði þínu Oss þú dyggðina kennir hèr, En kallar menn frá lasta-línu, Laun svo dyggð-anna fáum vèr; En boðorð geymdi'

og illa þín; Æ, fyrirgef vangæzlu mín.

3. Greida hvad skyldum gæzku þinni, Gáleysi vort svo lítils mat, Oss loddi jafnan synd í sinni, Svo dárinn opt oss lokkad gat; Ángradir finnum, ó gud, vèr, Opt høfum syndgad móti þèr.

4. Ó drottinn, fyrir augsjón þinni Öndvert stendur, hvad gjørum vær, Þú rád vors hjarta, þánka' og sinni Þekkir og skodar fjær og nær; Ef þína nád ei þekktum vèr, Þá ró og von øll töpud er.

5. En hversu blítt er ord þitt kæra Idrandi sálum, Jesú minn, Alla mædda vilt endurnæra, Ords blessar kenníng styrkur þinn; Fridar upphaf þín ástin er, Oss forsmekk himna-gledi lèr.

6. Þá von og gledi' í voru hjarta

Verka og styrk, minn drottinn, þú, Ad feta Jesú feril bjarta, Fylgja hans kenníng hjálpa nú; Þá má hver vita' og þreifa á, Ad þèr sè nádin einum hjá.

No. 142.

Med sínu lagi.

Af djúpri hryggd ákalla' eg þig, Ó gud, hlýd røddu minni; Þín nádug eyru opni sig, Ad eg bænheyrast kynni; Ef syndir og athæfid illt Á-líta og tilreikna vilt, Hver stenzt fyrir hegníng þinni?

2. Ást og nád veldur ein hjá þèr, Ad þú synd kvittar mína, Ei gildir par, hvad gjørum vèr, Góðverk þó kynnum sýna; Hjá þèr einginn sèr hrósa kann, Hrædast verdur þig sèr-hver mann, Og miskun þiggja þína.

3. Á gud eg einan vona vil, Verd-

leik mínum frá snúa; Mitt hjarta guð aðhyllast skal, Hans náð og gæzku trúa; Hvað heiløg orð hans hètu mèr, Heill mín og blessan það efalaust er; Að þeirri von vil eg búa.

4. Þó mørg og stór sè mannleg synd, Miklu stærri er náðin, Endalaus er guðs hjálpar-hønd, Hversu stór sem er neyðin, Hann vill í líku afleysa vel Lýð, sem iðrandi vottar þel, Honum tèr hlýðnis-eiðinn.

5. Føður, syni og anda sè Æðst dýrð um jørð og himin, Eins sem hún var að upphafi, Án enda verði framin; Kenn oss að halda kristinn sið, Kvittast og skilja syndir við; Sá það vill, syngi amen.

No. 143.

Lagið: Mitt hjarta, hvar til hryggist þú?

Allt það eg hefi illa gjørt, Allt,

Jesú, bæta kominn ert, Um allt því eg kvittur er, Allt mitt líf skal þjóna þèr, Þar til, bid eg, hjálpa þú mèr.

No. 144.

Lagid: Guds son kallar: komid til min.

Þèr einum braut eg móti mest, Minn gud, hjartad mitt sèr þú bezt Og alla athøfn ránga, Bølvun þúnga, sem boda fer; Bid eg þín miskun líkni mèr, Hlífi vid straffi stránga.

2. Bænarkvak mitt og andvørp øll Eru þèr kunn, mín táraføll Allt eins þèr eru' ódulin; Æ, hvad leingi mig ángur sker; Ó gud, hvad leingi ertu mèr Samvizku-hrelldum hulinn?

3. Álít ei svo mín afbrot ljót, Ad refsing komi þeim á mót Eptir stærd illsku minnar; Eg flý á þínar nádir nú, Nádugi gud, mitt hjarta þú Huggun og frid lát finna.

4. Vísa mèr aptur veg þinn á, Vel innræt mèr þinn ótta hjá, Ad heiløg bod þín haldi; Gef, eg æ betur þóknist þèr, Þèr, minn drottinn, hvers þjón eg er, Heidur og hlýdni gjaldi.

5. Ó herra gud, mín hlífd, eg bid, Hjálp lát mig ætíd kannast vid, Og miskun þakka þína, Ad enn vilt gefa afbrot kvitt, Alíta bænar-hrópid mitt, Ønd hrellda annast mína.

No. 145.

Lagid: Konúng David, sem kenndi.

Minn gud eg má þad játa: Mikil er syndin mín, Þó er í allan máta Enn meiri nádin þín; Øll mín von á þèr stár; Gef þú, eg glatist eigi, Gef, ad þig lofa megi Hèr og um eilíf ár.

No. 146.

Lagid: Avi, Avi, mig auman mann.

Heyr mín hljód, Himna gud, Hjartad mitt Hrópar ótt, Af harmi mótt, Á hjálprád þitt, Vid brot og syndir brjóst gjør kvitt, Svo barni þínu verdi fritt, Fyrir herrann Jesúm :,: Hrelling stytt :,:.

2. Neydin mín, Og nádin þín, Nú mig knýr, Ad bidja þig, Þú bænheyr mig, Gef blessun hýr; Ei tapast neinn, er til þín flýr, Med trú og ángri, fadir dýr; Mèr virdist ekki :,: Von sú rýr :,:.

3. Ó minn gud, Ó minn gud, Eg þig bid, Ángrid sker, Unn þú mèr Andar-frid; Eg fæ ei stadizt freistni vid, Fadir gódur, veittu lid; Heyr þú barnsins :,: Kvein og klid :,:.

4. Hugann synd Hrellir blind, Herra minn, Eg hrædist neyd, Dapr-

an deyd Og dóminn þinn; Bót og líkn mèr, fadir, finn, Í freistni einga leid mig inn, Heldur frelsa :,: Þjón-inn þinn :,:.

5. Leid þú mig, Svo lofi' eg þig Í lífi hèr Af hjartans grunn', Med huga' og munn', sem hæfir og ber; Daudur einginn, drottinn, þèr Dýrd í þessum heimi tèr, Heldur sá, sem :,: Líf þú lèr :,:.

6. Veika trú Vidrètt þú, Og veg minn greid; Eg flý til þín, Forda pín', Fári' og neyd; Gef mèr, herra, gódan deyd, Í gledi himna sidan leid, Nær linnir þetta :,: Lífsins skeid :,:.

No. 147.

Lagid: Hæsti gud, herra mildi.

Vaknid upp, kristnir allir, Og sjáid syndum vid, Af hjartans rót ákallid Eilífan fødur, gud, Hans svo ei hegn-

ing mætum, Hversi oss náð hans frá; Utan syndum aflátum, Idrumst og lifnað bætum, Vesalir verðum þá.

2. Ráðleggja yður látið, Løstu að skilja við, Af hreinni idrun grátið Ill verk og vondan sið, Heilagri umbót heitið, Hyllizt guð hèr í frá, Mest að hans orði leitið, Eptir því gjarna breytið; Hann vill oss vera hjá.

3. Heill og náð hann oss gefur, Hlýðna ef fær oss sèð, Í eilíft líf oss upphefur Øllum guðs børnum með; Því er skylt til vor tækjum Tryggð guðs og miskun hans, Þá náð aldrei órækjum, Eptir henni helzt sækjum, Fetum spor frelsarans.

4. Jesúm Krist, son sinn blíða, Sendi guð øllum oss, Lèt hann fyrir oss líða Last, heipt og kvøl á kross; Svo náð oss øllum sýndist, Sitt líf í dauða gaf, Fyrir oss auma píndist,

Án þess mannkyn allt týndist; Hann hjálpi' oss eymdum af.

5. Allt gott svo ødlast megid, Ákallid Jesúm Krist, Hans nád þèr erfa eigid Eptir veraldar-vist; Lánga mædu hèr lídid, Leitid því drottni ad, Øruggir ætíd strídid, Øllum hans vilja hlýdid; Guds nád oss gefi þad.

No. 148.

Lagid: Sá frjáls vid løgmál fæddur er.

Syndugi madur, sjá ad þèr, Sál þín svo hólpin verdi; Eilíst líf byrjar hver sá hèr, Hreina idran sem gjørdi.

2. Hvar sú hin hreina idran er, Er þar og kvittan synda, En sú kvittan hún aflar sèr Elsku guds til mannkinda.

3. Því fá þeir allir eilíst líf, Sem

yfirbót synda vinna, En andartjón og eymdakíf Idrunarlausir finna.

4. Drottinn vor Jesús dó á kross, Að deyja syndin mætti, Látum því ekki lifa' í oss Lesti með vondum hætti.

5. Gef mèr, herra, í hjartað mitt Hreinan iðrunaranda, Svo að mín sál af syndum kvitt Syngi þèr lof án enda.

No. 149.

Lagið: Má eg ólukku' ei móti stá.

Gef þú oss, herra, heims um hríð Heyja gott stríð, Og trú heilagri halda; Samvizkan hrein þar sè við fest, Sem kunni bezt Sigursæld vorri valda, Svo børn þín ein, Hèr hjarta-hrein, Megi þig sá Í sælu sjá, Og lofa' um aldir alda.

No. 150.

Lagið: Sæti Jesú, sjá oss hér.

Eg er breyskur, misgjörð mèr Mildur guð þó fyrirgefur, Sú umþeinking þróttinn lèr, Þegar ótti hugann vefur; Nú þarf framar einginn efast, Aðstoð guðs mun breyskum gefast.

2. Sannleiks-ljós hans orði í Ei formyrkvast; heilla nýtur Hver, sem orði hlýðir því, Hjálp og krapt til dyggða hlýtur; Nú þarf framar einginn efast, Aðstoð guðs mun breyskum gefast.

3. Mildi faðir, mikli guð, Mèr æ syndin leið skal vera; Jeg vil heyra Jesú boð, Jeg vil trúr hans okið bera; Herra styrk mitt hjartað veika, Hve nær sem í efa reikar.

No. 151.

Lagið: O faðir minn, eg þrællinn þinn.

O minn Jesú, mèr inngef þú And-

legt ljós trúarinnar; Lýsi þad mèr, svo læri' eg gjør Leid sáluhjálpar minnar, Svo eilíst líf eptir heims kíf Eg mætti fá ad reyna. Lof sè, gud, þèr, Þú lèntir mèr Lífid og trúna hreina.

---

3. Elska og traust til guds.

No. 152.

Lagid: Um daudann gef þú, drottinn, mér.

Hvad illt og bágt sem mætir mèr, Mín von til guds sig hefur, Minn sem ad fadir mildur er; Manna hjálp øll þá tefur, Og einka reynast vinir vest, Veita óvinir hatur mest, Gud mig ei yfirgefur.

2. Þó athøfn bezta megi mín Manna álasid bída, Gud, allt er bert fyrir augum þín, Eg vil þolgódur lída; Þú sèr míns hjarta hulda rád, Ef

halda mætti' eg þinni náð, Þá eingu þarf að kvíða.

3. Þó sorg og ánauð sífelldlig Samferðist lífsins døgum, Eg glaður er, því, guð, veit þig Gløggt sjá, hvað mínum høgum Er fyrir beztu; mæðu með Mitt þú reynir og venur geð, Í þínum að þreyja' áløgum.

4. Þó samtøk gjørðu himinn, haf Og hauður mèr til ama, Hættum stæði' eg umspenntur af, Og ógn hels í bili sama, En heimur allur hyrfi mèr, Herra guð, samt eg treysti þèr, Óttast fár ekkert framar.

5. Þú leiðir mig um dauðans dal Dásamri føður-hendi, Hún mínu æ vera skjøldur skal, Eg skelfist ei hvar lendi; Þrái himin, þó þreyi hèr, Þú svo kórónu dýrðar mèr Í æðstu gleði' afhendir.

No. 153.

Lagid: Mitt hjarta, hvar til hryggist þú?

O, hvad stór sæla' og yndislig Er mèr jafnan ad mega' á þig, Minn gud traust setja mitt; Allur vid lifnar andi minn, Er eg íhuga kærleik þinn.

2. Alls-þurfa mig eg auman sann, Adstoda mig þín mildin vann, Ad efla mín eigin not; Mèr, ó gud, þín gæzku'-atlot Gáfu styrk vid kraptanna þrot.

3. Hversu ætti þá inndælt mèr Ætíd vera ad treysta þèr, Gud máttk-ur, gódur, vís, Sem veizt þörf mína' og vilt mèr bezt, Veitir allt til hag-sælda mest.

4. Innræt þá djúpt þad edli' í mèr, Einum fyrir mèr trúi' eg þèr, Eilífi ástvin minn; Fyrir mèr í sèr-hvert sinn Sjái, drottinn, vísdómur þinn.

5. Já, þú, fadir, sem alvís ert,

Allt fær lángt betur vid mig gert, En óska' eg edur skil, Gegn og hlýd-inn gjarna' eg vil Gánga fram, eins og segir þú til.

6. Ástríkur fadir ertu minn, Al-mátt, gæzku og vísdóm þinn, Allt brúkar oss til góds; Mitt einka-traust í allri neyd, Og athvarf skaltu' í lifi' og deyd.

No. 154.

Lagid: Gef þinni kristni gódan frid.

Hvad sefa lífsins harma kann? Hvad þann syndugа stoda? Þjáda hrellda og mædda mann Mót daudans efla voda? Vèr þad gætnir viljum skoda.

2. Ó hvad skyldi oss ædra nú Á himni' eda jørdu gefast, En vel grundvøllud vissa sú, Vid hverja mein øll sefast; Guds um nád þarf ei ad efast.

3. Þessi vissa af guði gjør Er grundvøllur trúar þinnar, Hvort sem þú bíður feigð eða fjør, Feginn skal þig til minna; Hún ein allt kann yfirvinna.

4. Hafir þú guði elsku á Einlæga, vissa, heita, Hans þekking' girnist hollri ná, Hans velþóknunar leitar, Hann þá ei um náð þèr neitar.

5. Leitist þú við, sem mest að mátt, Með øllu hugarfari, Að líkjast guði' á allan hátt, Æ verða fullkomnari, Góður, vitur, guði' líkari.

6. Þetta allt er þèr vottur viss, að vísa náð hans eigir; En øll skin-helgin útvortis Einga þèr huggun seg-ir; Varast hún þig vèla megi.

7. Ástunda, viss að æ þú sèrt Um guðs náð hverju sinni, Lát þá við-leitni leynt og bert Lifa í sálu þinni; Ást hans ertu æ í minni.

8. Á gledi-stund sè yndi þitt, Ad náð guds megir halda; Sú von í øllum sorgum mitt Sælu umbunar gjalda Hèr og sídar víst mun valda.

9. Og þegar daudans afli mót Áttu loks stríd ad heyja, Hversu lífkrøptug bøls er bót, Brigdulaust kunna segja: Víss um guds náð vil eg deyja.

No. 155.

Lagid: Gled þig, guds sonar brúd.

Hví skal mèr veiklast von? Veit eg guds mildi son Er med oss allar stundir, Okkar senn verda fundir; Ósk-elsd mín augu mæna Á hann í kvaki bæna.

2. Um heimsins gledi' og glys Gedjast mèr eins og fis; Skjótt missi' eg skemmtun slíka, Skimp met eg hans vidlíka; Þad má lètt hismi heita Hjá því, eg eptir leita.

3. Leggi gud ok mig á Og harda

rauna-þrá, Ó, eg vil ekkert kæra, Eins má það heill mèr færa; Skal mèr ei líka' að líða Ljúft, nær hann vill hið stríða?

4. Sál og hold, fjør og fè, Fjarlægt er mitt að sè; Þú, guð, átt það, sem lèðir, Og þótt snarlega rèðir Líkamann lífi sneyða, Lof þitt eg vil útbreiða.

5. Dauðinn ei deyðir oss, Dýrðar eilífrar hnoss Hann gjørir hrjáðum færa Og hvíld í grøfum væra; Andstreymi, eymd og mæða Eingan þar megna hræða.

6. Nær endast tímans tóm, Með tign og hvellum róm Vor Jesús Kristur kemur, Kær minn frelsari nemur Mig í dýrð, þá ei þrotnar, Þar hann um eilífð drottnar.

7. Ó, skyldi' eg ørvýlnast? Ó nei, eg trúi fast Míns Jesú øllum orðum,

Er jafnan standa' í skordum; Þú ert minn, þèr eg treysti, Þinn er eg endurleysti.

No. 156.

Lagid: Heimili vort og húsin med.

Hvad er, sem letur hjartad mitt, Til himins veg þann keppa, Ó minn drottinn, sem ordid þitt Á leidir mig, svo hreppa Fái þar líf og fulla nægd, Frí vid óvina makt og slægd? Hver vill því hnossi sleppa?

2. Er Jesú ok svo yfrid hart, Og ofþúngt krøptum mínum? Heimtar þá gud svo mikid og margt Mildum í bodum sínum? Ó nei, minn bezt þú kennir krapt, Kærsti fadir, sem mig hefur skapt, Og krapti audgad þínum.

3. Í holdi, Jesú, þoldir þú Þá sjálfur freistni alla, Er huga minn vill hindra nú, Og honum þúngbær

falla; Þú vorkennir því veikum mèr, Vilja þá fúsan hjá mèr sèr, Þó framkvæmd finnir halla.

4. Elskan þín trúføst eftir mig, Og útbýr krapti neytum; Hvad sterk-ur verd eg þá fyrir þig, Þeim yl gæddur svo heitum. Ó, hversu var sú ást þín sterk, Er þreif mig burt úr daudans kverk Med písl og þúngri þreytu.

5. Æ skyldi' ei þinnar ástar glód Uppverma sálu kalda, Ad hyllast bod þín holl og gód? Hvad kann eg ann-ad gjalda Verdugra lof, en feta fús Feril þann, sem gekkst, minn Jesús, Og baudst mèr eptir halda?

6. Þess vegna gegnum þreingi sèr Þín elska sálu mina, Uppmálud standi æ fyrir mèr Ást þín, harmkvæli' og pína. Ó hversu finnst þá inndælt

mèr, Ef elska' eg þig, ad hlýda þèr; Þá gjørvøll þýngsli dvína.

7. Mót allri heims og holdsins lyst Hèr af verd eg øflugur; Sú trú, ad fèkkst mèr fridar-vist, Fót minn stydur; þinn dugur Í mèr breyskum sig øflgan tèr, Allt megna eg, nær hlýdi þèr; Þar vid minn hressist hugur.

8. Allt, hvad mig brestur, baudstu mèr, Med bæn, ó gud, ad sækja; Þín fødurmildin opin er, Ef eg þín bod vil rækja; Andvarpan ser þá eingin mín Án bænheyrslu frá stóli þín; Hvad kann þá hug minn flækja?

9. Eptir þad stríd, sem eg skal hèr Í þínum krapti heyja, Á eg í vonum þar hjá þèr, Þegar eg trúr næ deyja, Eilífa unun, eilíft hnoss, Inndæll sè mèr því sèrhver kross; Hvad lètt er því ad þreyja.

10. Já, breyskt er hold mitt, heim-

ur slár, Hætt skeidid, tæp mín gata; En, gud þíns anda kraptur klár Kann mèr aldrei ad glata; Æ svo leingi eg elska þig, Ósigari vill hann gjøra mig, Lætur veg rèttan rata.

11. Allir samhuga einum þèr Aud-mjúka lofgjørd segjum; Af fúsu hjarta allir vèr Undir þín bod oss hneigjum, Sem holl og lètt eru hver um sig; Hjástodar, drottinn, beidum þig, Og þolinmódir þreyjum.

No. 157.

Lagid: Gæzkuríkasti grædari minn.

Svo skal ei framar nokkur neyd, Nè heldur þessa líkams deyd, Mèr frá þèr megna' ad venda; Ó drottinn, eg er ástkær þèr, Elska vil eg þig stødugt hèr, En annars heims án enda; Send mèr, Sem þèr Þóknast,

gledi þjáníng medur, þig alvísan Eg vil þó jafnan í öllu prísa.

No. 158.

Lagid: Guds son kallar: komid til mín.

Allt mitt rád til guds eg set, Á mèr sinn vilja verda lèt, Mèr bid eg hans miskun hlífi; Heilsa, vit, líf, sál, heidur, fè Hans vernd jafnan befalad sè, Nú og í eilífu lífi.

2. Minn audnu-hag svo opt og þrátt Ástin þín, gud, vidrètti brátt, Er andvarp eg þèr senda, Verdi því á mèr vilji þinn, Vel muntu, hjartans-fadir minn, Leida mig allt til enda.

3. Hèr ad auk bid eg, herra gud, Hjálp mèr ad geyma vel þín bod, Og þeim eptir ad breyta; Þolinmædi eg þiggja vil, Og þeim vægja, sem gjöra mèr til; Virzt' mèr nád þar til veita.

4. Hvad verdur mèr ad meini, þá Máttugur gud mèr stendur hjá? Hvad kann mig þá ad þrjóta, Er sá hjálpar úr allri naud, Øllum sem gefur daglegt braud, Og sælu med sèr ad njóta?

5. Ó, herra Krist, mín hæsta von, Hvorki lukkunnar gjøf nè tjón Láttu mig frá þèr leida; Náð þín ávaxti vora trú, Vid synd og kvølum forda þú, Og gef oss útfør góda.

No. 159.

Lagid: Ovinnanleg borg er vor gud.

Þú ert minn gud, ei óttast eg, Og ei skal heyrast kveina, Þótt eg færist um þyrna-veg, Þína stjórn se eg eina; Víslega veit eg nú, Vid mig ad breytir þú, Æ huggar mjúkast mig Miskun þín fødurlig, Er eg svo opt fæ reyna.

2. Þèr og náð þinni mig og mitt, Minn guð, eg fel á hendur; Allt hvað eg hefi, það er þitt, Þinu i valdi stendur; Þín stjórn mèr þægust er, Það bezta viltu mèr; Ó, herra gæzku-gjarn, Til góðs fyrir þitt barn Meðlæti' og mæðu sendir.

3. Guð fær ei sínum gleymt, i hryggð Geð mitt sá þánki nærir; Von, sem á orð þín er uppbyggð, Aldrei kinnroða færir. Burt ángist øll og sorg, Trugg er guð mín borg; Vel eru gjørð hans verk, Ver mig hans geymsla sterk, Og til farsældar færir.

No. 160.

Lagið: Guðs son kallar: komið til min.

Mitt traust á guði gladvært er, Guðs náð býðst fyrir Jesúm mèr, Eg von lífs eilífs hefi; Oss i náð

taka aptur vann, Og arf hefur i sælu-rann Med sinum syni gefid.

2. Ó herra, hvilik heill þad er, Hlutfall eiga med sjálfum þèr, Nád þina' og himin hljóta, Med trú af hreinu hjarta þig Heitt ad elska, og vita sig Alls góds af þèr ad njóta.

3. Ord þitt eg gladur uni vid, Innvortis styrk og sálar-frid Hvert sanntrúudum heitir; Þad huggar lifsins hørmúng i, Heill i medlæti vex af því, Hugprýdi' i háska veitir.

4. Vidhalt mèr, drottinn, hjálpräd mitt, Í hreinni trú á ordid þitt Nafns þins og nádar vegna, Lát þad upplýsa veg minn vel, Væga gjøra, þá dregst ad hel, Andlátsins mædu megna.

No. 161.

Med sinu lagi.

Mitt hjarta, því svo hryggist þú, Í

harmi' og trega velkist nú Fyrir valt-an veraldar-auð? Set þína trú á sannan guð, Sem øllum gefur daglegt brauð.

2. Yfirgefa þig ei vill nè kann Alla þørf þína þekkir hann; Hans er himinn og jørð. Minn ljúfi faðir og mildi guð, Mèr sendu hjálp í allri nauð.

3. Þú ert minn guð og faðir kær, Þitt barn ei yfirgefið fær; Ást þín er mjúk og mild; Annað, þá mæðir eymdin hørð, Ekkert hef eg traustið á jørð.

4. Ríkur af gózi gleður sig; Guð minn, við þig eg hugga mig, Eg þó óvirtur sè; Það er mín trú og ef-laus von, Aðstoð veitir þú þínum þjón.

5. Þitt ríki, drottinn, þrýtur sízt, Þitt vald er støðugt jafnan víst; Á þèr er allt mitt traust; Eilíft góz

hefur ekkert tál, Audgadu med því mína sál.

6. Stundlegan heidur eg hugsa' ei á, Himneskan vildi' eg gjarna fá, Hvern Jesús hefur keypt Med sínum dauda' og dapri pín; Drottinn, bid eg, heyrdu til mín.

7. Allt þad verøldin er af full, Eignir, góz, silfur eda gull, Stundlegt skraut og skart, Litinn tíma þad lánad var, Líknar ekki sálunni par.

8. Jesú, guds son, eg þakka þèr, Þessa vizku þú kenndir mèr, Og guds ad gánga' á veg; Veit mèr støduga von og trú; Vænst er sálu huggunin sú.

9. Lof og heidur á hverri stund, Hæsti gud, sè þèr á alla lund; Þig, fadir, þess eg bid, Eilífan gef oss andar-frid, Og arf himins, þá skiljumst hèr vid.

No. 162.

Med sínu lagi.

Hver sem ljúfan gud lætur ráda, Líka vonar á hann ætíd, Vill þann drottinn vernda og náda, Víst þó ad dynji neyd og stríd. Hver sem vid gud sèr heldur tryggt, Hús þess er ei á sandi byggt.

2. Hvad stodar oss med hryggd ad klaga? Hvad stodar oss vort óp og vein? Hvad hjálpar oss, þó alla daga Ángra látum oss sorgarkvein? Skál vors mótgángs, sem afmæld er, Aukum med harmi sjálfir vèr.

3. Bíd, kristin sál, um stund í stilli, Stødva þitt ged, svo lyndi þèr, Ad guds nádar vild á þèr fylli, Alvizku hans hvad þekkast er; Gud, sem hefur útvalid oss, Opt til farsældar sendir kross.

4. Fulltreyst, og guds þíns gakk á

vegi, Gjør øll þín verk með dyggð og trú; Um blessun drottins efast eigi, Aldrei mun þèr þá bregdast sú; Hver sitt traust á hann setja vann, Á sandi ekki byggdi hann.

No. 163.

Lagið: A gud alleina.

Á gud eg einan Alla set von og traust, Vil með hug hreinan Hann dýrka endalaust; Í geymslu' og gætur Guds eg ønd mína fel; Frá hrøsun fætur Frelsar hann mína vel, Og í ljósi lætur Sitt ljúfa ástarþel.

2. Sekt synda þúnga Son guds fyrir mig galt; Hann hjarta' og túnga Heidri og líf mitt allt; Ef eg hans bodi Ætíð trúr hlýdnast vil, Alls einginn vodi Ønd minni' er skædur til. Hans mig hjálp adstodi, Við heiminn þegar eg skil.

3. Þèr lát mig þjóna, Þú mildi herra' og guð, Vel við að una Veg þinn og stunda boð, Að mig ei ginni Illrar veraldar slægð, Nè vont eg vinni, Svo verði náð frábægð; Haf þá mig í minni, Um mildi' er bið og vægð.

4. Þú mig hughreystir Í hvers kyns sorg og neyð, Sem svo dýrt leystir Með sonar þíns pínu' og deyð. Hvað má við meta Það mæti, allt eg á? Hvað mig hrellt geta, Sem himna frið vann ná? Þinn son varð sigurhetja, Og sigur gafst mèr þá.

5. Ó Jesú, eina Athvarf og vonin mín, Lát mig lífs beina Leið þræða' í dýrð til þín; Ei óttast nái, Í grøf sízt staðar nem; Þig, dauði', eg þrái, Þú vel mig leiðir heim, Svo guðs eg sjái Sælu, í dýrð þá kem.

6. Ó æðstu gleði, Er eg þá Jes-

úm sinn; Med gæzku-gedi Græðari talar minn: Kom, madur mæti, Hjá mèr um eilífd tef Í sóma-sæti, Sem eg þèr búid hef; Ædsta eptirlæti, Ó Jesú, þad mèr gef!

No. 164.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur sinni.

Burt med heimsins ónýtt yndi, Ei er verold mèr svo kær; Aldrei fannst þar leika' í lyndi Lángvinn tign nè ró gladvær; Allur í hæd er hugurinn, Hefur sig þángad andi minn; Helzt til lètt er heims ágæti, Himin-sælu þýngd ad mæti.

2. Gjørvallt vil eg gladur af segja, Gud minn, þad, sem stundlegt er; Minn skal einginn hlutur hneigja Hug frá skyldu, dyggd og þèr; Þó ad heiminn ætti eg, En útibyrgd frá dýrd-

ar-veg Sál mín geingi villt í voda, Vildi lítid hitt mig stoda.

3. Gud af ollu gódu ríkur, Gnótt eg á, nær hef eg þig, Eg veit frá mèr ei þú víkur, Alvold hond þín leidir mig, Ef þá kann ad mæta mèr Mein, sem þúngt og biturt er; Þó eg í hljódi þykist lída, Þitt er ad bjóda, mitt ad hlýda.

4. Gegnum lífsins eymd og ama Ánægdur eg þreyti gáng; Augad horfir trúartama Til þess lífs, er veit í fáng; Sonn hvar gledi' og sæluhnoss, Sonar þíns gjof, er búin oss; Sigur, frid og sæmd um aldir Í sitt hlutskipti fá útvaldir.

No. 165.

Lagid: Hver sem ljúfan gud lætur ráda.

Alvaldi fadir allra þjóda, Á þig treystir mín frelsud ond; Eg fel mitt

líf og allan góda Í þína mildu verndarhønd; Alvísi gud, bezt allt þú sèr, Er til velferdar gagnar mèr.

2. Auga mitt sljóskyggnt er mjøg tídum, Um skammt hugur og dugur þver, En þú, sem stjórnar øllum lýdum, Aptur hug og dug gefur mèr; Bezt hagar øllu, bezt þú sèr, Børnum þínum hvad gagnlegt er.

3. Opt, þá mitt hjarta ángist reyrdi, Óttafullur var naudum í, Mína andvørpun minn gud heyrdi, Mèr kveykti glediljós á ný; Svo vís og gódur enn hann er Ætíd gætir hann vel ad mèr.

4. Eg fel, minn gud, í umsjá þína Allan velferdar minnar hag; Mèr vann Jesús, þinn sonur, sýna Sannrar manndyggdar háttalag; O, ad eg þyldi eins og hann Andstreymi hvert, sem mæta kann.

5. Ómegi daudans ei skal kvída, Eg þó ad bleikum verdi ná, Af því frelsarinn allra lýda Er vinur, sem mig dæma á; Svo sem hann mína eg fel önd, Ó fadir kær, í þína hönd.

No. 166.

Med sínu lagi.

Hver sem ad reisir hæga byggd Hæsta guds skjóli undir, Í geymslu drottins, og gleymir hryggd, Gefur sig allar stundir, Sá talar vid gud: Þú tókst vid mèr, Treysta vil eg því gjarna þèr, Og unna' á allar lundir.

2. Vel mun og drottinn vernda þig Fyrir vèlum allra handa; Þó skadleg hætta sýni sig, Sízt mun þèr kunna' ad granda, Hans vernd og skjól svo hlífir hèr, Í hverri neyd hann sendir þèr Sinn styrk og hjálp til handa.

3. Svo mun og líka sjálfur guð Vel sjá til þín og leiða, Á vegum þínum þèr veita stoð, Og venda' øllu til greiða, Frá þèr burthrinda háska' og pín, Að hvergi náir þú fætur þín Á minnsta steini meiða.

4. Hvern sem að lángar mjøg til mín—Mildur drottinn svo kenndi—, Hann skal eg leysa' af skaða' og pín, Og skýla með verndar-hendi, Bænheyra hann og hjálpa' í neyð, Honum loks gefa væran deyð, Og líf, þó æfi endi.

5. Lífdaga hans eg leingja skal, Og láta þá ei brátt þrjóta, En hjá mèr upp í himnasal Hann mun full-sælu njóta; Þar sýni' eg honum mitt hjálparráð, Hjartans unun og fulla náð, Svo umbun fái' hann fljóta.

No. 167.

Lagid: Hver sem ljúfan gud lætur ráda.

Fyrir þig, gud, sem veldi vídu Vís stýrir alheims, fram eg ber Af kløkku hjarta þakkir þýdar, Þigg gladur kjør, sem lèntir mèr; Ástrika fødurþelid þitt Þekki' eg vid sèrhvert sporid mitt.

2. Í inndælt skart þú ár hvert klædir Ótølu blómstra', er haudrid ber, Frjóvsamri døggu grundir grædir, Gleymist ei minnsta stráid þèr; Skyldir þú geta gleymt mèr þá, Gæzku þína sem treysti á?

3. Nei, hjartad gleyma má fyr módur Mót edlis bodi fóstri sín', En þèr, líknsami gud minn gódur, Gleymizt fái velferd sanna mín; Þolgódur lífs eg þreyti veg; Þú ert mín hlíf, ei óttast eg.

4. Eg óttast ei, þá eymd og pína Á heims vedhlaupi varpast mót,

Sorga=ør djúpt þó sálu mína Særi, veit eg minn leiddir sót Þess vegna fram á þrautastig, Að þú, minn guð, leiðrèttir mig.

5. Vongóður svo minn veg eg feti, Veikan upp lífgar huga þú, Að traust á Jesú orð eg setji Um dýrð með þèr, þó líði' eg nú, Minn guð, á himnum þar hjá þèr, Þar eg fullsæll um eilífð er.

6. Líknsami faðir, guð minn góði, Gef þessi ørugg von til þín, Hvað sem kann mæta heims um slóðir, Hverfi aldrei úr brjósti mín': Þá gefur, sviptir, guð minn, hèr, Gjørir þú allt til bezta mèr.

No. 168.

Lagið: Rís upp, mín sál, að nýju nú.

Á þèr, herra, hef eg nú von, Hjálp, svo eg eigi verði' að smán Hèr eða' í

hinu lífi, Frelsa þú mig, Þess beidi' eg þig, Þín ást mèr ætíd hlífi.

2. Bænheyr þú mig af mildi nú, Miskun og nád enn til mín snú, Flýt þèr fulltíngi' ad veita, Þá stend og bíd Í stórri neyd, Styrks hjá þèr einum leita.

3. Hjálp ert þú mín og hlífdin trú, Heilagt ord þitt er verja sú, Er øllum eydir vanda; Þá herrann gud Er hjá í naud, Hver kann þá móti' ad standa?

4. Eilífi gud, ei vík frá mèr, Anda minn befala eg þèr, Medtak hann þèr til handa; Ó herra trúr, Eymd allri úr Leys mig, þá lífid endar.

5. Herra, eg flý í þraut til þín, Þú einsaman ert adstod mín, Huggun og hjálp mèr sendir. Mín tíd og stund, Eign, líf og ønd, Allt er í þinni hendi.

6. Heidur og lof sè, herra, þèr, Sem hefur óverdugum mèr Hjálpad í hørdu kifi, Og hèzt af nád Óhultum stad Í því komanda lifi.

7. Allir trúadir, elskid gud, Oss vill hann frelsa' úr hverri naud, Einkum þá honum hlýda; Hofmódugt ged Vanheidur med Hegníngu' án efa bída.

8. Þar fyrir hafid gladvært ged, Gud prísid huga' og raustu med Allir, sem eptir honum Bídid um stund, Því ydar ønd Úr þúngum leysist raunum.

9. Fødur, syni og anda nú Ædst lof og dýrd af hug' og trú Syngjum vèr allir saman; Veit þú oss, gud, Fylgi og frid, Fyrir Jesúm Kristum, amen.

No. 169.

Lagid: Náttúran øll og edli manns.

Verdi ætíd, hvad vill minn gud,

Vild hans er æ hid bezta, Vís er þeim jafnan vernd og stod, Vid honn er sína trú festa; Hann hjálpar trúr Eymd allri úr, Agar verøld í máta; Þann á honum traust Hefur efalaust, Ei vill nè kann forláta.

2. Herra gud traust og heill mín er, Hjálp, von, líf, eilíf sæla; Hvad sem hann vill, þad verdi mèr, Vil eg því ei mótmæla; Hans mildi klár Mín høfudhár Hefur øll talid án efa; Hvad hann mèr sá Bezt henta sá, Hann vill af nád mèr gefa.

3. Þar fyrir auma verøld vid Vil eg fúslega skilja, Til míns drottins í fullan frid Fara eptir hans vilja; Fel mína ønd Í fødurhønd, Hvort farsæld bíd edur voda; Hans ástarþel Mig verndar vel, Og vill í dauda stoda.

4. Súngin þøkk, heidur, sæmd og lof Sè ødur allrar mildi, Sem út

fyrir oss soninn gaf, Synd heims ad bæta skyldi, Og á hann hlóð; Æ, mannleg þjóð, Átt það í minni festa; Því hugsa títt Og þakka blítt Þá náð og elsku mesta.

No. 170.

Lagið: Herra guð í himnaríki.

Vertu, guð faðir, faðir minn Í frelsarans Jesú nafni; Hönd þín leiði mig út og inn, Svo allri synd eg hafni.

---

4. Elska til sjálfra vor og náúngans.

No. 171.

Lagið: Kom, skapari heilagi andi.

Mósöm samvizka' ef er að eins Eign mín, hvað kann þá bløskra mèr? Hvað fær þá orðið mèr til meins, Megn þegar kvíði aðra sker?

2. Flekklaus samvizka' og falslaus trú Farsælust hlutdeild mín er þá; Þeim friði', er gefur sæla sú, Svipta kann einginn mèr í frá.

3. Ó hvílík gleði, sagt við sig Með sanni geta': eg í mèr fann Girnd til hins illa, geymdi' eg mig, Guði sè lof, eg yfirvann.

4. Æ, hversu þúngt um sjálfan sig, Að segja hljóta þar á mót: Á lasta vondan villustig Viljandi minn eg setti fót.

5. Upp til drottins með hjarta hreint Að horfa' og segja: guð minn, þú Ert æ mitt athvarf ljóst og leynt, Hver lukka veitist stærri' en sú?

6. Sjá, allt hverfur, þig helið burt Hèðan senn flytur; dauðans flein Hvað sljóvgar? hann fær hægan gjört Hugar-rósemd hjá guði hrein.

7. Sæll, kristni maður, sem að þèr

Sálarró þessa finnur hjá; Því sjálfur dauðinn hana hèr Hrakið fær ekki burt þèr frá.

8. Sá hinn guðhræddi segi því: Sjór, himinn, lönd og skepna hver, Sambland þó fyrsta falli í, Föðurhönd drottins líknar mèr.

No. 172.

Lagið: Til þín, heilagi herra guð.

Guð, mig skóp ást þín mildileg, Að mætti' eg sælu njóta, Ef eg trúfastur óttast þig, Óttast þín lög að brjóta; Vandi eg hjarta' og verk mín hèr, Vottar samvizkan þetta mèr; Hún kann afsaka' og hóta.

2. Inndæla jafnan andarfró Eg finn mitt hjarta kæta, Nær vilja guðs í veikleik þó Viðleitast hlýðinn sæta; Samvizka unun sanna hèr Sífelldlega því gefur mèr, Ef skyldu gjöri' eg gæta.

3. Og þessa gledi, yndi' og fró Ekkert kann frá mèr taka, Hreinskilni mín er hulin, þó Hugsun þá læt eg vaka, Ad gud, minn gud, allt gjørla sèr, Gud mín umbun og fadir er; Hún lífgar, hún afsakar.

4. Æ, gódi fadir, einatt þig Eg styggdi margvíslega; Samvizkan þá ásakar mig, Sál fyllist blygdun, trega; Óró, nagandi ángist mèr Eptir fylgir, hvar helzt eg er, Og ofsækir alla vega.

5. Já, þó eg hjartans freisti' ad fá Fordæmíng nidurkafid, heims út í glaum mèr gjøri slá, Ad gleymsku brot sè vafid, Sú værd er eingin sálar-fró, Svipula huggun von sú bjó, Sízt fèkk hún hug minn hafid.

6. Þann føgnud veitt, er vara má, Víst ei heimurinn getur; Nær endalokin eptir á Íhugar sál mín betur, Eg fæ þess þá med undrun gád, Ad

girnda leid er blómi stráð, En í óheill mig fletur.

7. AE, lát þá þetta, gódi gud, Mitt gjørvallt hjarta hræra, Ad þín eg stundi ástrík bod Med alúd geyma' og læra; Fadir sú ein mín farsæld er, Nær fús kappkosta' ad þóknast þèr, Dyggd idka' og dád þèr kæra.

No. 173.

Lagid: Guds son kallar: komid til min.

Dyggda-veg leid mig, drottinn, á, Og dyggda settu marki ná; Styrk mig þess gá og gæta; Hversi mèr nád þín, herra kær, Heims þessa gledi eingin nær Mèr þann missir ad bæta.

2. AE, þegar glæpa ann eg lyst, Úr mínu hjarta burtu misst Sønn gledi fer á flótta; Og þá rennur í þánka minn, Þad eg skal fyrir dómstól þinn, Ángrádur skelf af ótta.

3. Kenn mèr, ó guð, sem gætir mín, Gánga fram eptir boðum þín Orðugar lífsins leiðir; Samvizkunnar þá frið og finn Og fögnuð eilífan, drottinn minn, Er þú útvöldum greiðir.

No. 174.

Lagið: Hvar mundi vera hjartað mitt.

Lífsreglur hollar heyri menn, Er himna-sæld girnast ná; Dauða eilífð og dóminn enn Daglega þeinkið á; Næsta mjög þetta nálgumst senn, Naum er lífs-stund að fá; Lagi því hver svo lifnað sinn, Að lendi' hann guði hjá.

2. Óvíst er það, hvort úngur mann Ellidögunum nær; Iðrun sendi því undan hann, Áður en dauðinn slær. Margur hastari helstund fann, Heldur en meintum vær; Lík í dag máske kallast kann, Sá kóngur lifði' í gær.

3. Voga þú ei fyrir vinskap manns Ad vinna, hvad órètt er, Því guds er eins, en ekki hans, Yfir ad dæma þèr; Þeim hylli drottins, dómarans, Daglega afla sèr, Þá reikníng heimtar lýds og lands, Linkind í málum tèr.

4. Óttastu gud og unn, sem ber, Annast náúnga þinn, Óvin' þolugur illt ei gjør, Øllum vert gódvikinn, Lát ætíd nokkud ágeingt þèr Á fram dyggda veginn; Drottni lifir, þá deyja fer, Sá deydir vilja sinn.

5. Umgeingni þína' og athøfn bezt Alls konar dyggdum prýd, Þolinmódur, þá veitir vest, Vidmóts hegdan sè blíd; Allt, sem þèr dag hvern yfirsèst, Idranin bæti þýd; En þad þú margt gott ógjørt lèzt, Ángri þig fyr og síd.

6. Stunda þú svo ad vera víst, Sem vilt ad haldinn sèrt, Annars

heims fylgir oss þá sízt, Utan hvað høfum gjørt; Í herrans augsýn hvern dag fyrst Hèr svo ráðvandur vert, Að þú ei skelfist, þó af Krist Þá dæmist, eins og ert.

7. Set þèr lifnaðar leiðrètting, Lífs meðan auðið er; Sá heimsins varast vèlin slíng, Vel þóknast guði ser; Þakklætis er það áminníng, Ef sæld hann gefur þèr, En hitt iðrunar uppvakníng, Ef þú mótlæti ber.

8. Ó drottinn kær, sem sjálfur sèr Þá sælu', er girnumst fá; Vertu oss nær, svo vinnum vèr Vilja þíns jafnan gá; Þín dýrð einskæra heiðrist hèr, En himnum síðar á Sjáum þig vær, og sýngjum þèr Sigur-vers einglum hjá.

No. 175.

Lagið: Guðs son kallar: komið til mín.

Ó guð, hvað reikna manninn má

Mót þèr, almættis-tignin há, Er skepnu alla nærir? Ó, hversu mikil er mín rýrd, Er eg hugleidi þína dýrd, Sem leiptrar ljósi skæru?

2. Af her guds eingla himnum á Hinn allra mesti' er lítill hjá Skap-ara sjálfum sínum; En eg hjá þeim nær ekkert er, Ágætid mitt, þad fyrir ber Skjótt líkast skugga mínum.

3. Gef, herra, ad eg æ hvert sinn allan vidkannist breyskleik minn, Og stundi audmýkt læra, Eins og lausn-arinn ljúfur hèr Lífs og deyjandi kenndi mèr; Þèr, gud, ber einum æra.

No. 176.

Lagid: Kom, skapari heilagi andi.

Þú klagar, bøl finnst þúngbært þèr Þess stands, er snaudur lifir í; Hnoss stundar lukku stærri' og sèr, Stundar forgefins eptir því.

2. Hvad viltu syrgja? hví med grát Hjarta þitt særa' og výli hèr? Mun þad æ heill, vel gef ad gát, Sem girnd vors hjarta dró ad sèr?

3. Neyt þess, sem skamtar gud þèr, gjør Gjarna hins sakna', er ekki fær; Sína þraut hafa sèrhver kjør, Sèrhverjum hag sitt yndi grær.

4. Drottinn á allt, útbýta bjørg Bezt med vísdómi sønnum kann, Ekki sem ósk er óþørf mørg, En þó sem hverjum hollast fann.

5. Viltu voga ad þeinkja, þèr Þá hafi gleymt ástríkur hann? Þó ad til góds ei vinnum vèr, Veitti hann heill í sèrhvern rann.

6. Eyd þú lífinu ekki med Ánægju-lausu výli þá, Þitt ræktu kall, haf gladvært ged, Gjør lífstóm nota bezt sem má.

7. Drottinn, allt ástand mitt og

mig Með glöðu sinni sel og þèr, Ánægður feta æfi-stig, Aðstoð þín jafnan fylgi mèr.

No. 177.

Lagið: A guð alleina.

Til auðs, er eyðist Af möl og ryði hèr, Gef, guð, ei leiðist Girndir hjartans í mèr; En upp í hæðir Augun mæni til þín, Sem gefur gæði Gjörvöll og forðar pín, Þörfina því að bæði Þú veizt og fyllir mín'.

2. Ágirndin arga Eitruð er lastarót, Fæðir mjög marga Misgjörð og dæmin ljót. Sá má sæll heita, Sem nægir lánið tèð, Og iðju neyta Í kalli dyggur rèð. Bezt minn blessa sveita, Blíði guð, ánægð með.

No. 178.

Lagið: Mitt hjarta, hvar til hryggist þú?

Himneski faðir, höndin þín Helgi og

blessi verkin mín, Öll svo ad þókn-ist þèr, Áhyggju mig illri ver, Öllu grandi forda þú mèr.

2. Eg legg í þína líknar-hønd Lík-amann bædi' og mína ønd, Treystandi á þig einn; Gef, ad eg sè hjarta-hreinn, Háski svo mig villi ei neinn.

No. 179.

Lagid: Einn herra eg bezt ætti.

Þig, gud, sinn fødur þekkja, Þad eitt eg gledi fann; Hver hatur brjóst lèt blekkja, Barnarètt missir þann; Í dyggda fótspor feta Frelsarans, hjálp oss vel, Og innbyrdis audsýnt geta Ástúdlegt brædraþel.

2. Einn þú, gud upphædanna, Í eitt bazt menn um heim; Einn er ættar-stofn manna, Einn andi býr í þeim; Allir þèr ósk fram berum, Allra

bæn heyrir þú, Allir kalladir erum
Ad einni von og trú.

3. Ætti' eg þá einkis virda Ein-
drægnis-bandíd tèd, Og hróp míns
hjarta myrda, En hafa twídrægt ged?
Nei, þó mitt særi sinni Svik og ráng-
indi hèr, Allt þad med adstod þinni
Upp gef eg, sem þú mèr.

4. Láttu þitt ord og anda Upplýsa
huga minn, Svo efla vilji' eg vanda
Velferd brædra hvert sinn, Og styrk
mig æ ad geta, Ad dæmi lausnarans,
Kærleikans feril feta Til fyrirheitna
lands.

No. 180.

Lagid: Hvar mundi vera hjartad mitt.

Gud, þín stjórnan er gæzka' og nád,
Góds hún sèrhverjum ann, Fals-
lausrar elsku edla dád Ætíd þèr gedj-
ast vann; Ósundar hrekkvíst illsku-

ráð Eg þèr gágnstæðast sann; Veit, að míns hjarta gæti' eg gáð, Glæp svo eg varist þann.

2. Því skyldi' eg svipta sjálfan mig Sannri ánægju' og ró? Skyldi eg møgla þora við þig, Þig, gæzkan rèttvís þó? Misgjørð mín ljót og margfaldlig Maklegt sèr straff til bjó, En gladdi ást þín guðdómlig, Er glæpa straff undan dró.

3. Skal það øfundar olla', að þèr Eins fer við bræður mín? Skyldi mèr gremjast, gæzka' að er Guð minn, hvers ást mèr skín? Veit eg þó nokkurn verri mèr? Varðveiti náðin þín Sál mína, faðir, svo ei hèr Særi øfundar-pín.

4. Minn Jesús hefur sjálfur sett Sína það merki á: Elskið hver annan utan prett, Øfund burtsneidið frá. Ó hversu inndælt, hversu lètt Hans

boðorð finnast má, Hverjum hans ást íhuga rètt, Hans eptirdæmis gá.

5. Inngef þú mínum anda þá, Ó drottinn, vilja þann: Að unna góðs og gleðja', ef má, Með góðvild sèrhvern mann, Afvenda skaða, ángri, þrá, Ástríkur hvar sem kann, En eitraða gleði aldrei fá Af sorg, er bróðir fann.

6. Þó sýnast kunni' hann sælli mèr, Sízt skal eg nafn hans þó Baktali sverta', er sárt hann sker, Og sumum dauða bjó; Æ drottinn, mínar varir ver, Svo varist að spilla ró; Lát mig þeinkja, hvað þúnga sèr Þraut opt skæð túnga dró.

7. Gef eg þakklátur þína náð Þiggi og gæðin lèð, Ófundarlaust svo geti gáð Góðs, er fær øðrum tèð; Andi þinn hafi' yfir mèr ráð, Og elskuríkt veiti geð, Svo banvæna' øfund

burtu máð Bezt geti' hans krapti með.

No. 181.

Lagið: Nú bið eg, guð, þú náðir mig.

Náðvanda þánka' og hjartað hreint Herrann gefi mèr ljóst og leynt; Flá-ráðum heimsins flærðarsið Forða mèr, drottinn, þess eg bið; Innrættu mèr það áform hjá, Öllum góðfýsi' og kærleik tjá; Lát mig framgánga falslaust hèr, Svo fái' eg dýrðar-vist hjá þèr.

No. 182.

Lagið: Sæti Jesú, sjá oss hér.

Veit, ó guð, þín gæzka mèr Gjøri ei úr þánka renna; Að líkjast og þóknast þèr, Þú mèr sjálfur virzt að kenna. Ætti' eg hatri illu' að leyna, Er þig mildan fèkk að reyna?

2. Blíður faðir allra ert, Allir

børn þín nefnast megum; Ef ei bræð-
ur elskum, bert Er, þíns kærleiks von
ei eigum. Elsku Jesús af oss krafdi,
Ást ad deyd sem til vor hafdi.

3. Synd upp gefur þú mèr þrátt,
Þú af máir illgjørd ránga. Hver er
eg, sem bistur brátt, Bródur vid í rètt
fer gánga? Synd ef viltu meta mína,
Eg mun ei standast hegníng þína.

No. 183.

Lagid: Jesú Kristi, þig kalla' eg á.

Unn þú oss, gud, ad elska frid, Á
medan lífa fáum, Ad í bródernis
sómasid Samlyndir vera náum; Anda
þíns krapti út oss bú, Ad Jesú líkj-
ast keppum, Og ást ei sleppum, Ad
brædra gagn vèr eflum nú, Og þína
blessun hreppum.

No. 184.

Lagið: Faðir vor, sem á himnum ert.

Kærleiks-verk, sál mín, keppstu við; Kristnum sómir ástunda frið, Þar síð-
ar eigum, børn guðs blíð, Búa saman
um alla tíð; Til eindrægni skaptir er-
um vèr, Eindrægni því oss rækja ber.

2. Eins herra þjónar erum vær, Eindrægni stundum nær og fjær; Allir
samhuga' í ást og trú Innbyrðis skul-
um lifa nú; Ó guð, tendra vorn elsku-
eld Með anda þínum fyrir Kristi skuld.

No. 185.

Lagið: Guð miskuni nú ollum oss.

Láttu mig, guð, sem líf gafst mèr,
Í leti aldrei falla, Heldur vel iðja,
hvað sem ber, Hvert sem þú vilt
mig kalla; Iðjuleysið þrátt orsøk
er Til armóðs, vansa' og klækja,
Vislega bauðst því, minn guð, mèr,

Mitt braud af idn ad sækja, Þá skyldu rètt ad rækja.

2. Styrk, svo ørþreytist mitt ei magn, Mædan af von því lèttist; Verkidinn þegar vinn eg gagn, Von hef eg líka', ad mettist; Hèrvistar brúka hjálp mèr tíd Hagkvæmast farsæld minni, Og veit þad lukkist ár og síd, Upp lífga þol og sinni Ávallt med adstod þinni.

5. Jesú eptirbreytni.

No. 186.

Lagid: Jesú, þinar opnu undir.

Lofgjørd, þakkir, eilíf æra, Endurleystra hjálpar-von, Þú sem gjørdir þig fórnfæra, Þèr sè guds eingetni son; Kenn þú, Jesú mildi, mèr Medan lifi, fylgja þèr, Lífs svo rèttan gáng eg geri, Gladur jafnan þar af veri.

2. Þó eg krossi þjáist stríðum, Þèr afneita lát ei mig; Gráts á jafnt sem gleði tíðum Gef mèr styrk að elska þig; Elska þig til enda lífs, Og í þrautum stundlegs kífs Hørmúng þína hafa' í minni, Huggi það mitt dapra sinni.

No. 187.

Lagið: Hjartað, þánkar, hugur, sinni.

Oss ber kristnum orku neyta, Áform hefja nýjum dug, Eptir Jesú allir breyta Ástundum með lyst og hug; Hlýðum boðum hans, er leið Til heilla oss í lífi' og deyð; Hver skal øðrum elsku veita, Almennings farsældar leita.

2. Sè oss steypt í sorg og mæðu Af sjálfum þeim, er gjørðum gott; Vèl þó brugga vinir næðu, Og verði launin dyggða spott, Eptir Jesú hóg-værð hèr Hug að laga girnumst vèr;

Ótraudur sá frelsarans fetar Feril, hann mun stadizt geta.

3. Allskjótt hèdan eigum skunda, Eilífd þegar nálgast fer; Beginn dyggda vel ástunda Vors ad Jesú dæmi ber; Komid bædi konur og menn, Kristi fylgjum allir senn, Öruggt keppum, áfram þreytum, Í guds ótta sældar leitum.

No. 188.

Lagid: Þökk sé þér góð gjörd.

Ó Jesú, önd mín Af ást og lofgjörd brenni; Ord, hegdan öll þín Elsku' og dyggd mèr kennir; Daudans þúnga þú pín Þoldir, frí vid syndir, Ad frelsi mèr fyndir.

2. Saung-rödd mín sízt ein Samt þitt lof út breidi, Heldur dagfars góds grein, Gud, þinn kraptur leidi Mig, svo varist vond mein, Vel mót glæpum stríði, Og sigri' um sídir.

3. Ei skal mèr, ei kann Í frá þèr neitt venda; Þinn eg er, því ann Þèr til lífsins enda; Hvar eg fer um heims rann, Hjarta med og túngu Þèr þökk skal súngin.

No. 189.

Lagid: Ovinnanleg borg er vor gud.

Gef mèr, Jesú, um lífsins leid Lífs-reglum fylgja þínum; Þitt dæmi sè í sorg og neyd Sífellt í huga mínum; Ef rísa móti mèr Mín syndug girndin fer, Unn mèr þó áfram med Or-uggt ad keppa ged, Uns fagna' eg fundi þínum.

2. Hvílík fagnadar-fylling þá, Frelsi þitt er eg reyni, Og sè eymd mína alla' og þrá Úti med sídsta kveini. Þú gekkst á undan, eg Eptir þann sama veg Mæddur en gladur geing, Gæfu hlýt ædstan feing, Þá lokid lífs er meini.

3. Óhræddur geing eg áfram þá Um vegu þyrnum stráda, Þitt heit ei bregzt, skeids enda á Eg hlýt fullsælu þráda; Þá unnin þrautin er, Þykir lítils verd mèr Armædan, er eg beid Á æfi stuttri leid; Því eymd eg finn af máda.

No. 190.

Lagid: Kom, skapari heilagi andi.

Minn Jesú, dyggda-dæmid þitt Draga fús vil eg heim til mín; Hjálpa þú mèr, svo hjartad mitt Hafi í minni bodord þín.

2. Þú, sem gjørdir og gjørir allt Til góda fyrir brædur þín, Mèr vid ásetning sama halt, Sælu þá eflist vonin mín.

3. Lát mig í þessu líkjast þèr, Lausnari hjarta-bezti minn, Kærleiki sannur kvikni' í mèr, Kenn mèr ad stunda vilja þinn.

4. Gjør mig vissan ad brúka bezt, Þau bjódast færi til ad sá Gódgjørdum út, sem má eg mest, Minnast skammvinnu lífsins á.

5. Herra, upp fylltu hjartad mitt Med helgri girnd ad líkjast þèr; Máttinn ad gefa þad er þitt, Þú sem bezt fyrir øllu sèr.

6. Þá huldu gledi', ad gjøra vel, Gef eg ei burt fyrir nokkurn mun; Hana eg forsmekk hinnar tel Himnesku, sem eg leidi' í grun.

7. Ad geta feingid gódan vin, Gudi líkan á flestan hátt, Þad eru gædi, hverjum hin Himnesku vid þú líkja mátt.

8. Óþakklátum og illum mèr Ótal velgjørdir gud rèd tjá; Hans vegna fús hverjum, sem er, Hjálp mín skal æ til reidu stá.

9. Ást þín, drottinn, er æfinleg

Vid allar skepnur og þína menn; Eg bid, þú leidir ætíd mig, Ástsemd og dyggd ad stunda' í senn.

10. Þú birtir veldi þitt og dýrd Um þessa dásamlegu jørd; Æra sè þèr af øllum skýrd, Elska, lotníng og þakkargjørd.

No. 191.

Lagid: Guds son kallar: komid til mín.

Gef, Jesú Kristur, gef þú mèr, Ad geta svo fylgt og hlýdnazt þèr Á allri æfi minni, Ad eg í sannri ást og trú, Eins og rèttkristnum hæfir nú, Þèr, gud minn, þóknast kynni.

2. Og þá pílagríms-gángan mín, Gud, svo eg nái heim til þín, Enda skal einu sinni, Sælu eilífa sýn mèr þá, Svo eg fullkomnun himnum á Ødlist af elsku þinni.

No. 192.

Lagid: Allt eins og blómstrid eina.

Lífs ferli' ad fylgja þínum Fýsir mig, Jesú kær, Vorkenntu veikleik mínum, Þó verdi' eg áleingdar fjær; Þá trú og þol vill þrotna, Þreingir ad neydin vønd, Reis þú vid reyr-inn brotna, Og rètt mèr þína hønd.

2. Í veraldar vonzku-solli Velkist eg, Jesú, hèr; Falli þad opt mèr olli, Óstødugt holdid er; Megnar ei móti' ad standa Mín hreysti náttúrlig, Láttu þitt ljós og anda Leida og styrkja mig.

No. 193.

Lagid: Jesú, þínar opnu undir.

Sann-audmjúku, gud, mig gædi Gedi helgur andi þinn, Hvern dag vel svo hugsa nædi Um hrøsun, vansa' og breyskleik minn; Ad eg blygdist æ fyrir

þèr, Einn sem hjørtun manna sèr, Og náð skærri þakki þinni Það gott allt, mèr hlotnast kynni.

2. Góði faðir, lið mèr ljáðu, Að líkjast mætti' eg jafnan þèr, Árni góðs þeim bøls mèr báðu, Blessi þann mig hata fer; Halt sál minni hógværð við, Hjartað mitt lát elska frið; Minn ef hrasar breyskur bróðir, Bæta lát mig úr með góðu.

3. Gef, eg hlýðni tjái trúa Til lífs enda boðum þín; Ó guð, lát mèr ekkert snúa Í frá þèr og skyldu mín. Øll mín von á einn er þig, Í ótta þínum framleið mig; Þínum merkjum þjóni' eg undir, Þar til okkar verða fundir.

No. 194.

Lagið: Guðs son kallar: komið til mín.

Guð, hvað er líf mitt? háski, stríð;

Hvad er mín æfi? reynslutíd, Freistni hvert fótmál vefur; Frá þèr holdid, sem breyskt eg ber, Blekkinn heims-sollur eins frá þèr Mitt hlaup til marksins tefur.

2. Skyldi' eg gálaus fram gánga þá, Og gleyma stunda vid ad sjá Freistíngum, fári, snørum? Hroka-fullt, svikult hjartad er; Hvad fljótt mundi þad steypa mèr Í synd og eymd óvørum?

3. Ó fadir, lát þá anda þinn Upplýsa daufan skilníng minn, Æ betur ad eg þekki Sjálfan mig, heim-inn hættan hèr, Hverjum í gegn mèr strída ber, Ad sízt mig sigri' og blekki.

4. Yfir mèr, gud, já, í mèr vak, Aldrei hønd þína frá mèr tak, Um megn fram ei lát reynast. Hvad illt eg heyra hlýt og sjá, Helga mèr efli

vareygd hjá; Minn guð, hvað má þèr leynast?

5. Ótal heims vèlum illum gegn Eg hef, sem styrkir hug og megn, Jesú, þitt dyggðadæmi; Þú ert minn vegur, líf og ljós, Að líkjast þèr, mitt æ skal hrós; Heims venju' eg síst þá sæmi.

6. Mín trú á þig er sigur sá, Sem illra heimsins dæma má Eitr-aðar ørvar vinna; Á þig eg horfi, auk mèr dug, Aðferð þíns stríðs mèr vaki' í hug, Nær freistni kann eg finna.

7. Ef eg stend, herra, er það náð, Ekki minn dugur, veit því dáð, Eg verjist voðaføllum; Gef eingan dæmi gálaus mín Ginni frá hlýðni boða þín, Uppvakníng sèu' þau øllum.

8. Eg vil þá stríða, vaka trúr, Vanda mig, biðja: guð, minn múr,

Lids kanntu sizt mèr synja, Míns Jesú æ fyrir augum mèr Allt hafa dagfar, og frá þèr Um hjálp auð-mjúkur stynja.

9. Jesús til manna freistni fann, Fyrir mig alla yfirvann Óvini, eg því líka Óvini sigra alla kann, Allt vel eg megna fyrir hann, Ef adstod hans ødlast ríka.

10. Já, þúngt er en þó stutt mitt stríd, Stutt þessi hætta reynslu-tíd; Veit, gud, eg geti varizt; Eilíft sig-urhrós, eilíft hnoss Af þèr, nær sigr-um, geymt er oss; Ekki' er til einkis barizt.

No. 195.

Lagid: Krists er koma fyrir høndum.

Víst er eg veikur ad trúa, Veiztu þad, Jesú, bezt, Frá syndum seinn ad snúa, Sem mig nú ángrar mest; Þó framast, þad eg megna, Þínum

orðum eg vil Treysta og gjarna gegna; Gef þú mèr náð þar til.

6. Guðs orð og bænin.

a) Orðið.

No. 196.

, Lagið: Hjartað, þánkar, hugur, sinni.

O guð, fyrir augsjón þína Auðmjúkir í bæn og trú Komum vèr, lát ljósið skína Lífsins-orða þinna nú; Virztu' oss sjálfur vera hjá, Og veita aðstoð, þínum á Orðum hafa góðar gætur, Gef þau hjá oss festi rætur.

No. 197.

Lagið: Sæti Jesú, sjá oss hèr.

Guð, í þínu nafni nú Nálægir hèr saman erum; Hjálpa, góði herra þú, Að heiður þinn og dýrð fram berum;

Gef, það hver með gleði finni, Guð, að ertu hjá oss inni.

2. Vèr þá sælir verðum hèr Vorar allar lífsins tíðir, Og leiðumst, nær æfin þver, Upp í himna dýrð um síðir, Hvar ásamt guðs eingla sveitum Eilífa þèr dýrkun veitum.

No. 198.

Lagið: Guðs son kallar: komið til min.

Kirkju þína vèr komum í, Kærasti faðir, enn á ný, Og biðjum ástsemd þína, Af náð oss senda nýjan dug, Að næðum stunda þig af hug Þekkja, sem þín orð sýna.

2. Orðs þíns sannleiki, æðsti guð, Alla svo hræri, þín að boð Með alúð helgri heyrum, Svo þau grandvarir getum bezt Í góðu hjarta jafnan fest, Til farsældar oss og fleirum.

3. Lát sèrhvert orð, sem heyrum

hèr, Helga vort líf og vilja þèr, Svo verdi dýrd þèr samin; Vora upp lífga von og trú, Virztu oss alla' ad blessa nú; Heyr, fadir, heyr oss, amen.

No. 199.

Lagid: Heidur sé gudi himnum á.

Styrk þú, drottinn, vorn vilja vel, Vèr nær í þitt hús gaungum, Svo ad hègómlegt hræsnisþel Hèr finnist med oss eingum; Lát med athygli' og lyst oss þar, Til lærdóms, ráds og huggunar, Lífsins-ord þín heyra laungum.

2. Lát þekkjanlega þetta hèr Þitt ord blessast oss øllum, Lofgjørd vor gef ad líki þèr, Líku veit, nær þig ákøllum; Gef, Jesú dyggda gaungum spor, Geymdu þitt ord á medal vor, Uns upp rennur eilífd øllum.

No. 200.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Þú elskar þá, ó gódi gud, Sem girnast þín ad stunda bod; Med alúd heyra ord þín veit Oss, sem í þenna søfnumst reit; Hjálpa þú oss, og gef vort ged Gladværri rósemd fyllist med.

2. Virztu med nád ad vera' oss nær, Veikleikann styrktu, fadir kær; Kenn oss þig elska einan mest, Oss og náúnga gagnast bezt. Gud, sem einsaman gæzka er, Gef, þig um eilífd prísum vèr.

---

b) **Bænin.**

No. 201.

Lagid: Gud miskuni nú øllum oss.

O gud, syndarinn eg kem hèr Í augsýn bidja þinni; Af hástóli þínum hèztu mèr, Hyggja ad beidni minni;

Stór og háleit er hugsan sú, Hjarta míns girnd þú alla Upp fyllir; fadir, æ, lát nú Anda þinn mèr til falla, Og kenna þig rètt ákalla.

2. Ávallt skal því mín idja trú, Á dyggda-braut fram keppa, Mín ósk og stundan sífellt sú, Sáluhjálpina' ad hreppa; Þessi velfarnan, ó gud, er Ómissandi sál minni, Öruggur því þá ósk fram ber, Eg vona hún af þinni Adstod áheyrslu finni.

3. Hlutskipti mínu, herra, rád, Hagsæld ei þekki' eg mína; Hitt kannast eg vid, hvad þín nád Hefur mèr virzt audsýna; Þad er allt gjørt til góda mèr; Gud, þín stjórn speki skýrir, Hvad vid mig skedur, er frá þèr, Allra því velferd stýrir Þú, gud og drottinn dýri.

4. Meir þó en herra minn þú ert, Minn fadir líka heitir, Heyri eg

ord þín herma bert, Hollur oss nálægd veitir; Ó hvad styrkir sú hugsan mig, Helzt þá mitt andvarp grætur, Ánægdur veit eg þad um þig, Þú ad mèr, fadir mætur, Í hverri neyd gefur gætur.

5. Hjálp fadir, svo i hverri neyd Heit sè mín bænar-idja; Hjálpa mèr, nær eg nálgast deyd, Nádþyrstum svo ad bidja; Bænheyr mig, og heyr blídur nú Bæn þessa' af miskun þinni; Bæn mína ætíd blessa þú, Bænrækinn ad hvert sinni Rèttkristins frid eg finni.

No. 202.

Lagid: Gæzkuríkasti grædari minn.

Líknsami gud, sem gefur allt Gott, og hjálpadir mèr ávallt, Þá neyd eg nádi kanna; Um mikinn bid eg ekki aud, En nóg af skamtad daglegt braud, Og gedþóknun gódra manna;

Lát mig Þá þig Blíðan finna, þegar þinnar þreyðu náðar Leita' eg eptir æfi þjáða.

No. 203.

Lagið: Hver sem ljúfan guð lætur ráða.

O guð, í auðmýkt kenn mèr kvaka; Kraptarins guð, sem himnum á Öllu ræður, virztu' að þèr taka Oss, faðir kær, þín börnin smá, Það líknar-nafn vort gjörir geð Glatt, sonar-ótta fyllir með.

2. Því mun eg aumur þora' að kalla, Í þinni verndan læstur hèr: Guð, sem von mína' upp fyllir alla, Er stór, og heilagt nafn hans er; Það lof þá stama fram eg fer, Fylking eingla samsyngi mèr.

3. Kenn mèr fánýtum glansa' að gleyma Og gull-eign jarðar, metnað, lyst, Af munni hjartans ósk lát streyma:

Ó guð, þitt ríki komi víst; Undir eins og eg ávinn það, Auðnast mèr líka gott sèrhvað.

4. Kenn mèr, þá veröld vond mig ginnir, Að vill hún draga heill mig frá, Svo þoli' og gjöri' eg sèrhvert sinni, Hvað sem þín forsjón gott mèr sá; Þinn guðdóms-vilji veit oss hjá Verði jörðu sem himnum á.

5. Þig, alls hins góða, bið eg, brunninn: Blessa mín störf, gef daglegt brauð, En þó eg rata eymdir kunni, Auktu mèr þol, svo lèttist nauð; Og fyrir Jesúm unn mèr fá Allt, sem til góðs mèr þèna má.

6. Eg óttast, guð, alvizku þína, Sem innstu þekkir hjartans slóð; Æ, aumka þig, synd alla mína Afplána láttu Jesú blóð; Þá aðrir gjöra' á móti mèr, Í miskun gef eg líkist þèr.

7. Og þú, sem snörur þekkir all-

ar, Þær holdid egnir minni sál, Og hættur, sem eg í kann falla Opt fyrir heimsins slægd og tál, Yfirgef þú mig ekki' í neyd, Út rykktu mèr af synd og deyd.

8. Þèr skal um aldir þakkir færa, Þèr eilíft sýngja lof og prís, Því ríkid, vald þitt er og æra, Einn ertu gódur, stór og vís; Ó hvad fagnandi himnum á Hallelúja lof sýng eg þá.

No. 204.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Hjálpa mèr, drottinn, hvar eg fer, Í hverju sem ad høndum ber; Fyrir adstod og almátt þinn Í gledi breytist harmur minn; Gef, ad framkvæmist gagnid mitt, Gud, svo eg prísi nafnid þitt.

2. Lífid er stutt, kenn, minn gud, mèr Minum svo verja døgum hèr,

Ad tækifæri aldrei neitt Iðju skyld-unnar frá sè sneitt. Tíð, sú eitt sinn mèr fór burt frá, Fást síðan ei til baka má.

3. Ef að vellyst mín freista fer, Faðir, þinn kraptur líkni mèr, Og veiti ráð, hug, vilja þá, Vel að stríða og sigur fá; Sú yfirvinníng verður hèr Vegur til himna-lífs hjá þèr.

4. Lán og hyggindi' ef lènast mèr, Lát mig þá gjøf vel nota hèr; Blessa þú mèr það býtta allt, Við brúkun rètta þess mèr halt, Mèr til heilla í hvert eitt sinn Og hjálpar við ná-únga minn.

5. Falli sorg og mótlæti' á mig, Minn guð, kalla eg strax á þig; Því øruggt hæli ertu mèr, Alla eg byggi von á þèr, Neyð og andstreymi frelsa frá; Faðir, í náð mig líttu á.

6. Loksins þá jørðu ekkert á Ork-

ar mèr framar ró að fá, Þegar senn fyrir sjónum mèr Sortna við grafar-barminn fer, Enda þá mína alla neyð, Ó faðir kær, með sælum deyð.

No. 205.

Lagið: Svo elskaði guð auman heim.

O guð, eg kem fyrir augsjón þèr, Aumum bezt líkna virztu mèr; Öll gefi brot og illverk kvitt, Ó guð, náð og þolgæði þitt.

2. Hreint skapa, faðir, hjarta' í mèr, Hjarta fullt ótta' og elsku' á þèr, Hjarta þøkk, auðmýkt, heiðrun fyllt, Hjarta jafnan rósamt og stillt.

3. Verndari' í háska vertu minn, Vona' eg á þig, minn fulltrúinn; Skyldi' ófall nokkurt skelfa mig, Skýlir mèr hønd þín guðdómlig.

4. Þitt nafn sè æ fyrir augum mèr; Ønd mín svo føgnuð hafi' í þèr,

Við mína' að geti' eg glatt mig trú, Gef í ást æ sè kröptug sú.

5. Hvað þú mèr kennir, heill mín er; Heill sè það mín, að eg, sem ber, Um fram allt stundi orðin þín, Alla trúr ræki skyldu mín.

6. Allt of veikt krapta minna' er megn, Mínum girndum að stríða' í gegn; Þú kannt íklæða krapti mig, Eg kann allt sigra fyrir þig.

7. Heims þessa' af gæðum gef þú mèr, Guð, svo mikið sem líkar þèr; Hóflegan skamt gef þínum þjón, Þó blessa iðju hans og von.

8. Ef hönd þín gnótt mèr gefur ör, Gef þau hófsamur brúki' eg kjör, Og með góðvild af gnægtum þín Gleðji fátæka bræður mín.

9. Einlægan gef mèr ástvin þann, Óhult hverjum eg trúa kann, Hver

með mèr stundi' að hlýðnast þèr, Huggun, ráð, dæmi gefi mèr.

10. Ef að þín gæzka ætlar mèr Æfiskeið leingra' í verøld hèr, Öllu, faðir ástkæri, ráð, Aldraðan svipt ei þinni náð.

11. Og þá lífs endi loks að fer, Líkn þín mig taki bezt að sèr, Minn skjøldur, hlífð og mikil laun, Minn guð, þá vert fyrir Krist, þinn son.

No. 206.

Með sínu lagi.

Ó, guð vor faðir, sem í himnaríki ert, Hátt yfir oss í anda mest, Vilt því tilbeðinn verða, Helgasta nafn þitt hjá oss verði opinbert, Heiðrað og lofað allra bezt, Á himni og á jørðu; Þitt náðar-ríki komi hèr, Kenn oss í því að lifa, Og hvað sem ekki þókn-ast þèr, Þar frá virztu' oss að hlífa,

Svo æfinlega ødlumst vèr Í þínu ríki' ad blífa.

2. Voldugi gud, þinn vilji verdi jørdu á, Vel, jafnan og á allan veg, Eins og í himnaríki; Því þar kann einginn standast eda koma má, Utan þinn vilja idki mjøg, Og lifi, svo þèr líki. Vort daglegt braud oss veit þú nú; Vora sál endurnæra Lát þitt fridarord; frá oss snú Falskenníng', en þad læra, Hvar med þú oss á helga trú Og Hjálparveg vilt færa.

3. Forlát oss vora miklu skuld og marga synd, Módgum vèr þar med jafnan þig, Þær virztu' af oss ad taka, Svo sem vèr fyrirgefum þeim af gódri lund, Sem gjørdu' oss mót og styggdu mjøg, Ei viljum þá ásaka. Í freistni þú oss ekki leid, Á rángan veg svo víki, Heldur frelsa' oss af allri neyd; Athøfn vor gef þèr líki;

Upplýs og helga oss, þinn lýð, Að erfum vèr þitt ríki.

---

7. Skírn og kvøldmáltíð.

---

a) Á undan skírn.

No. 207.

Lagið: Halt oss, guð, við þitt hreina orð.

Svo elskaði guð auman heim, Að einka-son sinn gaf hann þeim, Að allir, sem trúa á hann einn, Eilíft líf hafi', ei tapist neinn.

2. Jesús Kristur, vor herra kær, Kom í heiminn, að frelsumst vær; Sínum postulum sjálfur hann Sagði hjálpræðis-lærdóm þann:

3. Endurfæddur sá ekki er Af vatni og guðs anda hèr, Í guðs ríki kann ekki sá Inn að gánga og það að sjá.

4. Því farið út um allan heim,

Til allra þjóða, kennið þeim Friðar-lærdóm og fögnuð þann: Fullnaðar-lausn eg öllum vann.

5. Hverjir sem þiggja þessi ráð, Þeim skuluð veita skírnarnáð Í nafni föðurs og sonar, Og anda guðs, sem allt helgar.

6. Eins sem eg hefi yður sett Allt kennið þeim að halda rètt, Í trú, kærleika' og kristnum sið, Kvöl og hörmúng ei skelfist við.

7. Vor herra Jesú, varðveit þú Veika kristni í rèttri trú; Leys oss frá allri andar-neyð, Í himna frið og fögnuð leið.

No. 208.

Lagið: Heiðrum vèr guð af huga' og sál.

Vor guð, heilagi herra, þèr Heiður og prís um eilífð ber, Von sálu-hjálpar veitir þú Í vorri skírn; þig

biðjum nú: Hjálpa oss, faðir, fyrir þèr Fram að gánga, sem skírðum ber, Hólpnir allir svo verðum vèr.

---

b) **Eptir skírn.**

No. 209.

Lagið: Jesú, þínar opnu undir.

Faðir, sonur og friðar-andi, Fót minn leið þú hrøsun frá, Skírnar-heit svo vel eg vandi, Virztu náð og styrk mèr ljá, Að lifa svo, að líki þèr, Líf á meðan veitist mèr, Uns á himnum sæ eg finna Føgnuð meðal barna þinna.

No. 210.

Lagið: Halt oss, guð, við þitt hreina orð.

Þetta barn þèr befalað sè, Blíði Jesú, vor lausnari; Í þína kristni það inn leið, Þyrm og frelsa frá allri neyð.

2. Ætíd hlíf því med adstod þín Frá ólukku, slysum og pín; Med þinni ást og mildri nád Miskuna því og blessa það.

3. Veit því med aldri vöxt og spekt, Ad verdi hlýdid þèr og þekkt, Og lifi svo í heimi hèr, Ad himnesska fái dýrd hjá þèr.

No. 211.

Lagid: Hver sem ad reisir hæga byggd.

Allir foreldrar, ó gud, magn Og adstod hjá þèr finni, Sinna afkvæma sálargagn Svo stunda' í veröldinni, Ad segja kunni sídar meir: Sjá nú, drottinn, hèr em og þeir, Mèr gafst af mildi þinni.

---

a) **A undan altarisgaungu.**

No. 212.

Lagid: Hver sem ad reisir hæga byggd.

Minn gud, þú sèr og þekkir nú Það

allt, mitt hjarta bidur; Sjá, þitt í audmýkt, ást og trú Altari krýp eg vidur; Sálar helg laungun sè hèr mín Sameinud nád og blessun þín, Eykst þá minn andar-fridur.

---

b) **Um útdeilingu.**

No. 213.

Lagid: Jesú, þín minning mjøg sæt er.

Hvad gódgjarn ertu, Kristur kær, Er kallar oss þínu bordi nær; Sameinadir hèr søfnumst vèr, Ad sækja styrk og traust hjá þèr.

2. Þú vilt oss sjálfur vera hjá; Vèr skulum, eins og bod þín tjá, Minnast á kærleik mikla þinn Ad máltíd þessari, drottinn minn.

3. Vèr hlýdnumst þessu hvert eitt sinn, Því, herra Jesú, fadir þinn Verøld elskadi' og veslan mig, Verøldinni því gaf hann þig.

4. Elskan þín var svo undra-há, Ad daudann leidstu krossi á; Dóst fyrir brædur þína þú, Þínir hvers brædur minnast nú.

5. Þitt líf og daudi þannig bjó Þínum fridkeyptu sálar-ró. Æ veittu oss med dyggd og dád, Dýrmæta þá ad mikla nád.

6. Blessadu, Jesú, oss þitt ord, Oss blessa vid þitt nádarbord; Opinberlega allir hèr Í ást og trú sameinumst þèr.

7. Eins og fadirinn eitt med þèr, Allir gef þú ad sèum vèr, Og hjartanlega elskum hann, Elskum þig, sem oss leysa vann.

8. Fyrir þig vill vor fadir þá Fødurlega oss gæzku tjá, Og af nád gott upp fylla þad, Er hver einn um ad rèttu bad.

9. Á þig trúum og vonum vær,

Vert oss med líkn og huggun nær; Í lífi' og dauda hlýdnum hèr Hjálpa oss til ad fylgja þèr.

10. Æ, þá skyldu eg illa braut, Eilífan voda þar af hlaut. Son guds, þinn dómur sannur er: Syndugir standast ei hjá þèr.

11. Elska vidkvæmust þrýsti þèr, Þjáníng og písl ad líða hèr; Ad þínum dyggda unnum sid Allir syndirnar skiljumst vid.

12. Blessadi drottinn bezti, þú, Blessa enn vora fundi nú, Svo leitum alls hjá einum þèr, Andlega sem oss farsæld lèr.

13. Vid æfi lokid stutta stig Styrk oss, drottinn, vèr bidjum þig, Med vissu nádar þinnar, þá Þreyttir leysumst vèr hèdan frá.

14. Hallelúja, vor gódi gud, Geyma viljum vèr øll þín bod, Þèr

einum kemur frelsid frá, Frá þèr, vor gud, hallelújá.

No. 214.

Lagid: Jesú, þin minning mjøg sæt er.

Audmjúk nálægir øndin mín, Ó Jesú Kristur, sig til þin, Og minnist skipun eptir þín Á dauda þinn og bitru pín.

2. Elska var þad, sem þrýsti þèr, Þjáning og písl ad lída hèr; Hneigdu burt dóstu høfdi med, Hjálprædi fèkkstu mønnum tèd.

3. Tapadra ekki tølu í Trúi' eg framar ad verda því; Gud, þinn fadir, vill fyrir þig, Frelsari, Jesú, náda mig.

4. Mín sál trúir og finnur frid, Fastlega jafnan gledst þar vid, Jesú, eg med þèr jardast á, Jørdinni mun þó rísa frá.

5. Fyrir þinn kærleik þakka' eg þèr, Þjáníng leidstu til frelsis mèr. Ó, lát forgefins aldrei mig Um þína hugsa pínu' og þig.

6. Upp á margreynda elsku þín Óhult sig reidir sálin mín, Gnægd þinnar nádar gefi mèr Gódfýsi til ad hlýdnast þèr.

7. Áformid þad, sem eg hef nú, Eptir ad fylgja þèr, Jesú, Hvort sem mèr geingur med eda mót, Mín sè laungun af hjartans rót.

8. Og þó eg villist eitthvert sinn, Yfirgef mig ei, drottinn minn, Á rèttan aptur stig mig styd, Stødugt á sama halt mèr vid.

9. Veiztu bezt, Jesú, vanmátt minn, Veit, ad eg geymi lærdóm þinn; Þegar ad høndum þjáníng ber, Þolgædi þitt sè dæmid mèr.

10. Med eptirlaungun øndin mín

Upp lyptir, Jesú, sèr til þín; Um þinna boda leid mig leid, Lífsins á medan renn eg skeid.

No. 215.

Lagid: J dag eitt blessad barnid er.

Eg kem, ó herra', og eptir þèr Af ángri mæddur leita; Virztu því enn af miskun mèr Mildi og náð ad veita; Ad þínum kropinn er eg trón, Ó, þú guds og mannsins son, Hjartad mitt nú hughreystu. Syndanna ángur særir mig; Sál mína frida', eg trúi' á þig Einn med þeim endurleystu.

2. J lifandi trú eg leita' ad þèr, Sem lèttir synda byrdum; Vor syndasekt afplánud er, Ad þar med gudsbørn yrdum, Um hørmúng þína hugsa' eg nú Og hjálp, er mønnum veittir þú, Mín heill er af þèr ordin, Þá fyrir mig þú fórnadir þèr, Fød-

urnum gedþekk aptur er Øll endurleysta jørdin.

3. Gled þig því hjarta mitt í mèr, Misverk þín bætt hann hefur, Nád þèr og mildi mestu hèr Í máltíd sinni gefur; Ef hrópar, þinni' hann annsar bón: „Í huga styrkur vert, minn son, Kvitt skulu brot þín blífa; Upp á minn reida átt þig deyd, Ætíd skaltu þeim, fyrir þig leid, Med hreinu hjarta lifa".

4. „Þèr gefst hjálprædi' og heillin nú, Yfir henni' í trú skalt vaka; Fyrir óvarúd ei lát þú Þinn æru-krans burt taka, Sjá, hèr eg mig innlífa þèr, Eg er víntrèd, blíf á mèr; Æ skaltu ávøxt bera; Eg vil hughreysta' og efla þig, Fyrir elsku þína' og trú vid mig Sigursæll víst skalt vera".

5. Herra, þín bod eru' heillin mín, Halda þau lát mig feginn, Veit, fyrir dauda' og verk øll þín, Sá vilji

styrkjast megi, En upp frá þessu unntu mèr, Allt mitt hjarta að gefa þèr, Þinn dauða þakka' og prísa; Lát mig svo helgun æfast í, Og endurbótar-verkin ný, Meðan lifi, auglýsa.

No. 216.

Lagið: Jesú, þín minning mjøg sæt er.

Við þína náðar-máltíð mèr Mæta býður þú, Jesú, hèr, Svo að, eins og þú manst til mín, Minnast skuli eg einnig þín.

2. Heimur mig því hindraði frá, Hans glys eg framar stundaði' á. Hvað opt freistar mín hold og blóð, Að halda' af rèttri gæfu-slóð?

3. Æ, þá eg gleymi þinni náð, Og það til góðs hef veika dáð, Gætir ei skyldu gleymskan blind, Glæpugur bæti' eg synd á synd.

4. Æ, hjálpa mèr rètt hyggja' að

því, Hvernig þú umgekkst verøld í; Þá missir verøld mitt afhald, Missir þá syndin krapt og vald.

5. En það eg braut þèr ávallt mót, Ángrar mig nú af hjartans rót. Æ, skyldi' eg vera vinur þinn, Veikan, hvikulan mig sem finn?

6. Já, i von þori jeg og trú Jesú þínu að minnast nú. Skal hann ei minnast mín, sem þó Mig fyrir sekan leid og dó?

7. Komi nú þúnga þjádur hèr, Og þreyttur híngað komi hver. Þeir ødlast frid, sem trúa traust, Og trega syndir hræsnislaust.

8. Upp á þín kem eg eigin ord, Og mæti, Jesú, vid þitt bord; Bænheyr míns hjarta harmaraust, Hjá þèr, á þèr er allt mitt traust.

9. Gef oss að minnast ætíd á Endurlausn, sem þèr feingum hjá;

Gef oss, herra, á himnum stad Hjá þèr; af miskun bænheyr þad.

No. 217.

Lagid: Kristi, vèr allir þokkum þèr.

Frelsari gódi, fyrir þitt bord Fram krýp eg þessu sinni, Pína þinu og essu ord Audmjúkur hef í minni; Nafn þitt vegsama vil eg hèr; Vera má hver, sem treystir þèr, Fullviss, ad miskun finni.

2. Er eg þess verdur, ad þá náð, Ó Jesú, reyna fái? Elska eg þig af allri dád, Umbót svo vinna nái? Er mín trú þèr svo þóknanleg, Þad upprisinn á sídan eg Dýrd þína, son guds, sjái?

3. Þú rannsakar og þekkir mig, Þú veizt af gleymsku minni; Of sjaldan minnist eg á þig Í hryggd og velgeingninni. Æ, hvad dáleg mín

illskan er; Eg veikur treysti, Jesú, þèr, Að fyrirgefníng finni.

4. Meðtaktu, drottinn, mína trú, Meðtak það heit, eg gjørði, Helgist þèr allt mitt hjarta nú, Helgist þèr mitt framferði; Sjálfur hèr mína sálu prýð, Svo eg maklegur alla tíð, Guðs son, þinn gestur verði.

5. Þú sem í minníng' þína hèr Þessa bauðst oss að neyta, Svo allir jafnan ættum vèr Eptir þèr, Jesú, breyta, Láttu oss þannig lifað fá, Að lærdóm þinn vèr stundum á; Virztu krapt þar til veita.

Minnstu, ó maður, á minn deyð.

Sjá No. 76, og fleiri að framan prentaða sálma um Jesú pinu og dauða, No. 70, 74 og 75.

---

c) Eptir útdeilingu.

No. 218.

Lagid: Jesú, þínar opnu undir.

Jesú, sem ad daudann deyddir, Og daudlegum gafst lífid mèr, Þú ad bordi lífs mig leiddir, Lausnar-pantur feinginn er; Efl þú mína ást og trú, Auk mèr sálar-rósemd nú; Þig mitt lífid heidri' í heimi, Hjálp veit, þèr eg aldrei gleymi.

---

8. Daudinn, upprisan, dómurinn.

No. 219.

Lagid: Hver sem ljúfan gud lætur ráda.

Hver veit, hvad fjærri' er æfi endi? Ódfluga tíminn burtu fer; Brádlega má ske beri' ad hendi Burtfarar-kallid daudans mèr. Ó gud, þá daudans dregst ad nótt, Deyja gef þú mèr vel og rótt.

2. Má ske í nótt þú mnnir kalla Mína sál í eilífdarrann, Og hreysid líkams fyrri falla, En sela sólu hafid kann. Ó gud, þá daudans dregst ad nótt, Deyja gef þú mèr vel og rótt.

3. Kenn mèr þá vizku, vel svo telja Vegferdar minnar daga hèr, Ad þinn eg stundi veg ad velja, Vakni til sælu' og lífs hjá þèr. Ó gud, þá daud-ans dregst ad nótt, Deyja gef þú mèr vel og rótt.

4. Vid elsku heimsins unn mèr vara Æ mínu hjarta taka á; Þegar þú kallar, þori' eg svara Þá: mig tilbúinn, herra, sjá. Ó gud, þá daud-ans dregst ad nótt, Deyja gef þú mèr vel og rótt.

5. Veit þú, ad einginn hlutur hrífi Hjartad mitt þínum ótta frá; Öll skal mín vera lyst í lífi, Líka í dauda

von þèr á. Ó guð, þá dauðans dregst að nótt, Deyja gef þú mèr vel og rótt.

6. Virztu með Krists verðskuldun hylja Vel mínar syndir, faðir kær; Heim, sem iðrast og vanda vilja Verk sín, miskunin æ er nær. Ó guð, þá dauðans dregst að nótt, Deyja gef þú mèr vel og rótt.

7. Komi því minnar æfi endi, Eg af heiminum glaður fer, Á míns frelsara fund eg vendi, Finn þig, ó guð, náðugan mèr; En þegar dauð-ans dregst að nótt, Deyja gef þú mèr vel og rótt.

No. 220.

Lagið: Allt eins og blómstrið eina.

Hversu mig leysast lángar, Lifandi guð, þú sèr, Og frá holds fjøtrum gánga Í frelsi mitt hjá þèr. Ef finn eg ángist eina, Ótalfalt bøl og

vei, Harm sál og hjartad reyna, Hægist þeim, nær eg dey.

2. Fús heli fáng eg breidi, Fæla mig þad ei kann, Fyrst Jesús drottinn deydi, Dyr lífs sem opna vann. Nær gud svo vill mèr vegni, Viljugt eg dey med þel; Hans kalli gladur eg gegni; Gott er ad deyja vel.

3. Allt þó mèr veita vildi Verøld ágæti sitt, En eg hèr ei vid skildi, Óhapp þad væri mitt. Á himnum allt er betra, Eg fagna, þegar má Fara til fedra setra, Fyr komnum búa hjá.

4. Mín burtfør má ske græti Mèr lèntra vina ged, Og þeir, eg vid skil væti Veinandi minn nábed; Ef daudinn út mig kallar, Öflug sú huggun er: Þá finn eg aptur alla, Sem ástkærir voru mèr.

5. Í stridi' hins stránga dauda

Styrk veittu, fadir, mèr, Lát bøli linna nauda, Lífs neyd þá hættust er; Svali, nær sídast anda, Sálunni fridur þinn, Þá sendri þèr til handa, Þæg verdur burtførin.

No. 221.

Lagid: Hver sem ljúfan gud lætur ráda.

Æ, vøknum, daudinn ádur en kall-ar Oss á óvæntri hèdan stund; Aldr-adir bædi' og úngir falla Í sótt, og hraustir hels í blund. Sín afdrif fyrir einginn sèr, Ætíd vidbúinn sæll því er.

No. 222.

Lagid: Upp á fjallid Jesús vendi.

Gladur hèdan vil eg venda, Vært í jardar skaut á ný; Neyd med lífi nú mun enda, Næsta feginn verd eg því, Audnist mèr ad lyktum lenda Líknarhøndum drottins í.

2. Hvad má framar auka ótta? Eg med ró vil daudann sjá, Sem úr lífs mig færir flótta Til frelsarans, hvern ad vin eg á; Sál, vid adfør andláts nóttar, Í guds vernd sig fela má.

3. Sá fullkomnad hèr allt hefur, Hann mun annast líf mitt hèr; Jesú, styrk þín gæzka gefi, Til grafar trúr eg reyníst þèr, Vel vidbúinn, kært þá krefur Kallid daudans ønd af mèr.

No. 223.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Kristi', er lèzt á krossi lífid, Og krapti med þad aptur tókst, Dauda míns ad duga' í kífi, Dád og krapta þú mèr jókst. Hel fær grandad hvergi mèr, Ef hlýdnast eg og treysti þèr; Mig, í trú sem før þín feta, Flytur þad til lífsins betra.

2. Lífsins fjør þá magnlaust mædist, Mèr grøf opnar kjøltu sín, Ógnun daudans hvergi hrædist, Horfi' eg gladur upp til þín, Fel ókvídinn frelsta ønd, Frelsari minn, í þína hønd, Feta helstig fúsu gedi, Fullur af huggun, von og gledi.

3. Þú ert, drottinn, ljós og lífid, Líkn og traust er ordid þitt; Þú mèr hefur heit þad gefid, Ad hold einúngis rotni mitt; Í vegsemd eg upp mun stá, Ávallt fremd í dyggdum ná, Ávallt krøptum ædri safna; Eingu má vid sæld þá jafna.

No. 224.

Lagid: Gæzku guds vér prisum.

Sjá, Jesú, vegferd vora Um vafda hættu' og þrá; Veit oss varlega' ad fara, Vertu oss ætid hjá, Óhult um daudans dal Vèr svo braut þúnga

þreytum, Þèr loks í gledi mætum, Og fyllum frelstra tal.

No. 225.

Med sínu lagi.

Allt eins og blómstrid eina Upp vex á slèttri grund, Fagurt med frjófgun hreina, Fyrst um dags morgun-stund, Á snøggu augabragdi Af skorid verdur fljótt, Lit og blød nidur lagdi, Líf mannlegt endast skjótt.

2. Svo hleypur æskan únga Ó-vissa daudans leid, Sem aldur og ellin þúnga, Allt rennur sama skeid. Innsigli eingir feingu Upp á lífsstunda bid, En þann kost undirgeingu Allir, ad skiljast vid.

3. Daudinn má svo med sanni samlíkjast, þykir mèr, Slíngum þeim sláttumanni, Er slær allt, hvad fyrir er, Grøsin og jurtir grænar, Glóandi

blómstrid fritt; Reyr, stør sem rósir vænar Reiknar hann jafn-sánýtt.

4. Lífid manns hratt fram hleypur, Hefur þad einga bid, Í daudans grimmar greipur, Grøfin tekur þar vid; Allrar veraldar vegur Víkur ad sama púnkt; Fetar þad fús sem tregur, Hvort fellur lètt eda þúngt.

5. Hvorki fyrir hefd nè valdi Hopar daudinn eitt stryk, Fæst sízt med føgru gjaldi Frestur um augnablik; Allt hann ad einu gildir, Þótt illa líki' eda vel; Bón ei nè brædi mildir Hans beiska heiptar-þel.

6. Menn vada' í villu' og svíma, Veit einginn neitt um þad, Hvernig, á hverjum tíma, Eda hvar hann kemur ad. Einn vegur øllum greidir Inngáng í heimsins rann, Marg-breyttar lízt mèr leidir Liggi þó út þadan.

7. Afl daudans eins nam kreinkja Alla í verøld hèr; Skal eg þá þurfa' ad þeinkja, Hann þyrmi einum mèr? Adams er edli runnid Í mitt nátt- úrlegt hold; Eg hef og þar til unnid, Aptur ad verda' ad mold.

8. Hvorki med hefd nè ráni Hèr þetta líf eg fann; Sálin er svo sem ad láni Samteingd vid líkamann; Í herr- ans høndum stendur, Ad heimta sitt af mèr; Daudinn má segjast sendur, Ad sækja hvad skaparans er.

9. Nú vel, í herrans nafni, Fyrst naudsýn ber til slík; Jeg er ei þeirra jafni, Sem jørdin geymir nú lík. Hve nær sem kallid kemur, Kaupir sig eing- inn frí; Þar læt eg nótt, sem nemur, Neitt skal ei kvída því.

10. Eg veit, minn ljúfur lifir Lausnarinn himnum á, Hann rædur øllu yfir, Einn heitir Jesús sá; Sigr-

arinn daudans sanni Sjálfur á krossi dó, Og mèr svo, aumum manni, Ei-líft líf víst til bjó.

11. Með sínum dauða' hann deyddi Daudann, og sigur vann, Makt hans og afli eyddi, Ekkert mig skada kann; Þó leggist lík í jørdu, Lifir mín sála frí, Hún mætir aldrei hørdu Himn-eskri sælu í.

12. Jesús er mèr í minni; Mig á hans vald eg gef, Hvort eg er úti' eda inni, Eins þá eg vaki' og sef. Hann er mín hjálp og hreysti, Hann er mitt rètta líf; Honum af hjarta' eg treysti, Hann mýkir daudans kíf.

13. Jeg lifi' í Jesú nafni, Í Jesú nafni' eg dey; Þó heilsa' og líf mèr hafni, Hræðist eg daudann ei; Daudi, eg óttast eigi Afl þitt nè

valdið gilt, Í Kristi krapti' eg segi: Kom þú sæll, þegar þú vilt.

No. 226.

Lagið: Í Jesú nafni upp stá.

Ó minn herra, hjálp mèr, þá Lífsins skamtur er á enda, Ei vill hjólið leingur vendast, Og eg spennist oki frá, Unn mèr þá að eyddum døgum, Andlits þíns eg sjái dýrð, Eydist synd, ángist og kløgun Ásamt mínum hjúpi' í jørð.

No. 227.

Lagið: Öldúngar Júða annars dags.

Gef eg mig allan á guðs míns náð, Geymi hann allt mitt efni' og ráð; Hvað helzt mèr kemur høndum að, Í hverjum stað, Hans miskun gjørvallt fel eg það.

2. Minna lífdaga stærð og stund

Stendur í guðs, míns føðurs, hønd; Nær sem hann vill, þá vil eg strax Vera til taks, Glaður bíða þess góða dags.

3. Af því eg veit og eflaust finn, Endurlausnarinn lifir minn, Það er mín trú, hans kvøl á kross Keypti lausn oss, Ávann farsældar æðsta hnoss.

4. En þó að lágt mitt litna hold Liggi, fúni og verði' að mold, Samt finnur ekki sálin deyð Ně sorgar leið, Því hún er frí frá allri neyð.

5. Hvað er lík manna mold? og jørð, Máttarlaus, dofin, køld og hørð. Hver maður fæðist hingað ber, Hver helzt sem er, Hefur ekkert í burt með sèr.

6. Hann kann að vera hraustur í dag, Heill og vel fær, í gleðihag, En á morgun sjúkur og sár, Svo til það gár, Líka má ske framliðinn nár.

7. Allt eins og blómstrið gult og grænt, Með glans er stendur fagurt og vænt, Á augabragði' er orðið burt, Einga ber kurt, Fellur, visnar og fýk-ur burt.

8. Með þeim skilmála maður hver Af móðurlífi fæddur er: Hann skal burt deyja héðan víst, Þá varir sízt; Verður hann sæll, er við því býst.

9. Ó maður kristinn, hygg að hér, Hugsa þig um, meðan tíminn er, Nú er þér boðin náðin stærst, Guðs elsk-an æðst, Í þessu lífi líkn sú næst.

10. Ef að þú iðrast efalaust, Á Jesúm setur von og traust, Þá er hans náð þín heill og hlíf, Hjálp, vernd og líf, Svo aldrei kannir eymda-kíf.

11. Af augum þínum öll þín tár Astrík hans þerrar höndin klár, Inn-dælan fögnuð helgum hjá Á himn-

um þá Endalaust muntu finna' og fá.

12. Gledjumst hèr vid, øll guds børn trú, Gód og fullviss er huggun sú; Heimvon er kær, því hèr er allt Í heimi valt, Eilífan føgnud erfa skalt.

13. Unn þú oss, gud, ad idrast hèr, Á medan nádartíminn er. Drottinn, gef hæga daudatíd, Frid fyr og síd, Eilíft líf med útvøldum lýd.

No. 228.

Lagid: Um daudann gef þú, drottinn, mèr.

Mín lífstíd er á fleygi-ferd, Eg flýti mèr til grafar, Innan naums tíma nár eg verd Nakinn lagdur án tafar; Daudleg manneskja, dvel ei þá, Dauda þinn fljótt ad minnast á; Þau rád er þørf ad hafa.

2. Eins og þú vildir óska þèr Í daudans sídstu mædi, Ad lifad hefdir,

lifdu hèr, Í lukku' og þrautum bædi; Hefd, vøld og metord held eg þá Heldur lètt verdi metum á Vid himna vegin gædi.

3. Þó ad oss sæki sótt og hel, Samt megum vèr því trúa, Ad ef hèr lifad høfum vel, Heim er oss gott ad snúa, Til drottins, hvar í dýrdarvist Dýrdlegir munum fyrir Krist Vid sælu' og blessun búa.

No. 229.

Lagid: Hver, sem ad reisir hæga byggd.

Líkt skugga burtu líf manns fer, Leid þúng verkar mótlæti, Æskublómid stutt einatt er, Yfrid hvikul vor kæti; Menn fædast, vaxa' og falla frá, Fáir sjøtíu árum ná, Ef fleirum, er fágæti.

2. Grøfin vort hold til geymslu fær, En góds ad vænta megi, Og

dauða verði' oss dúrinn vær, Drottins orð bregðast eigi, Sem það fyrst voktun setur í, Síðan líf eilíft gefur því Uppvøktu' á efsta degi.

No. 230.

Lagið: Herra guð í himnaríki.

Høndin þín, drottinn, hlífi mèr, Þá heims eg aðstoð missi, En nær sem þú mig hirtir hèr, Hønd þína' eg glaður kyssi.

2. Dauðans stríð af þín heiløg hønd Hjálpi mèr vel að þreyja, Meðtak þá, faðir, mína ønd, Mun eg svo glaður deyja.

No. 231.

Með sínu lagi.

Nú látum oss líkamann grafa, Og eingan efa' á því hafa, Á efsta degi' að upprís hann Í dýrð, sem aldrei bregðast kann.

2. Holdið er jörð og af jörðu, Að jörðu' einnig aptur verður, Af jörðu rís það efalaust, Alla þá vekur drottins raust.

3. Í guðs ríki öndin lifir, Eilíf miskun henni hlífir, Jesú fyrir sáru krossins kvöl Kvitt við syndir og dauðans böl.

4. Hans (hennar) mótlæti, hryggð og mæða Hefur nú öll ending góða, Ok Krists um sína æfi dró, Er nú framliðinn, lifir þó.

5. Eilífan frið öndin hefur, Allt til dómsdags holdið sefur, Af jörðu' guð þá upp reisir það Ódauðlegt, heilt og forklárað.

6. Lúinn skildist hann (hún) við heiminn, Í himna-sælu' er nú kominn, Á lifandi gudi lifði' í trú, Lifir því víst með honum nú.

7. Sofi hann (hún) nú hèr í friði,

Heim vèr gaungum frá þessu leiði; Sem bezt jafnan sig síði hver, Svo dauðinn oss velkominn er.

8. Þar til hjálpi' oss herrann Kristi, Hver oss með pínu' á krossi leysti Frá dauða, synd og hættum heim; Heiður, lof, dýrð sè kóngi þeim.

No. 232.

Lagið: Faðir vor, sem á himnum ert.

Hèr á jørðu ei hefur tøf Hugur minn, þegar sè eg grøf; Sjón þeirri glæðist ávallt af Upprisu von, sem Jesús gaf; Sofnar líkami' og lífið manns, Lifnar síðar með dýrðar-glans.

2. Mikill dagur oss mæta á, Munu grafirnar opnast þá; Lifandi' og dauðir, lausnari minn, Leiðast skulu fyrir dómstól þinn; Þeir einir standast þá fyrir þèr, Sem þèr í trúnni lifðu hèr.

No. 233.

Med sínu lagi.

Um daudann gef þú, drottinn, mèr, Eg daglega' hugsa megi, Og ad mín æfi' á enda fer, Eg víst því gleymi eigi. Upplýs mitt hjarta, herra minn, Ad hrædast kynni' eg dóminn þinn, Er uppkvedst á efsta degi.

2. Eins og þverhønd er æfin breid, Allsátt mig kann ad hugga; Lítils er vert mitt lífsins skeid, Launsvik óvinir brugga; Fánýtt er þad og fallvalt mjøg, Eg sæ því ei á nokkurn veg Vid líkara líkt en skugga.

3. Vort lífsins blóm er sorg og sút, Og svó sem grasid vallar, Líka sem ræda lídur út, Eda lesnar søgur snjallar. Sem fuglar á burt fljúgum vèr, Fljótt, eins og þá straumur fer, Gud menn úr kífi kallar.

4. Þótt margir menn í heimi hèr

Hègómlega sig mædi, Til einkis gjøra þeir allt það sèr, Fyrir auð og ríkdóms gædi, Og vita' ei, hver það hljóta skal. Herra, kenn mèr mitt daga-tal, Hjá þèr svo huggun nædi.

5. Ó guð, þú ert mín aðstoð bezt, Á þig minn andi treystir; Mín er sú bón og þørfin mest, Mig frá óførum leysir; Hjálp mèr í dauðans dapri pín, Drottinn, varðveittu sálu mín, Og til lífs mig upp reisir.

No. 234.

Lagið: Jesú, þínar opnu undir.

Vonin kæra, eilífð eina, Arfleifð mín, þá varð eg til; Glæpa næra glóð óhreina, En gæta þín, er dára-spil; Hver vill þar um hugsa þjóð, Og helgunar ei velja slóð, Sem til vista gleði greiðist, Gjørvøll lyst þá jarðar eyðist?

2. Á, guð, þig minn andi kallar, Áheyrn ljá nú bænum mín: Aldrei mig lát auman falla Orði frá og boðum þín; Fallinn reis mig fætur á, Fljótt afleys og miskun tjá; Fyrir hinna seku sauða Syndir minn leið Jesús dauða.

3. Veit mèr brúka vel í haginn Vænstu náðar gefnu tíð, Svo við ljúka sèrhvern daginn, Sjáist dáða verkin fríð, Að guðrækinn aldrei eg Út af kræki dyggða-veg, Inn í blíða eilífð lánga Ugglaus síðan vil eg gánga.

4. Fær þá stríð í friði enda, Forn ánauðin kyrrð í ró; Einginn kvíði' og kløgun henda Kann, hvar dauðinn aldrei bjó; Ummyndaður, alheill þá Eg hugglaður loksins má Frelsarann í fegurð líta, Fundinn þann ei tímar slíta.

No. 235.

Lagid: Far, heimur, far sæll.

Mèr, heimur, far frá, Því nú þreytist sál mín ad sveima þèr hjá, Og glaumur þinn metandi ekki neitt er Mót unadsemd himins, sem lofud er mèr, Mig heim þángad lángar, því hèr leidast fer :,: Hègóminn einber :,:.

2. Seg mèr satt: hvad er, Sem heimurinn flárádi heilla-nafn lèr? Reikandi skuggi og skýjaflug hratt, Skjótt uppþotin bóla, sem hjadnadi' og datt, Í sút vafin missýning sannkøllud hèr, :,: Hègóminn einber :,:.

3. Hvad audurinn er? Sá afgud, sem dárunum dýrmæti lèr, Og tældi svo marga mjøg frómleika frá, En fèkk þó ei mettad þann, sýsti því ná; Þú, ríkdómur, ert, eins og reyniſt þú mèr, :,: Hègóminn einber :,:.

4. Hvad gildir heims makt, Hans

óskapa-veldi, hans oflæti stakt? Hvað opt er það øfundað, ofsótt og hrjáð? Hvað opt glatað, umbilt og hatað og smáð? Þinn skerfur, þú dárlega dramb-semi, er :,: Hègóminn einber :,:.

5. Afl, aldur, hvað er? Hvað snilli? hvað heilbrigði' og heppileg kjør? Hvað unnusta mannanna, aðstoð og ráð? Hvað ervidis ákafi, mæða, mann-dáð? Hvað er það, nær dauðinn oss út kalla fer? :,: Hègóminn einber :,:.

6. Því far þinn veg nú, Þú heim-ur fallvalti, og hjálp þín ótrú; Eg sný hug til himins og hann stunda á, Til herra míns Jesú, minn frelsara' að sjá? Þar hjá þeim útvøldu hann hèt og bjó mèr :,: Víst sjálfum með sèr :,:.

7. Þar mun eg það fá, Sem hèr á jørðunni ei heyrði nè sá, Þann ríkdóm, þá virðíng, sem varanleg er, Þá vegsemd og gleði, sem aldregi þver,

Þá einkis eg sakna, því ávinn gjør-vallt, Þar gud er mèr allt, Minn gud er mèr allt.

8. Sæl verdur sú stund, Eg síd-asta burtfarar sætan sæ blund, Nær sála mín duptinu sig skilur frá, Til síns guds og skapara upplída má; Sú komi sæl stundin, mèr komi' á hans fund; Kom, dauda kær stund, Kom mèr á guds fund.

---

9. Fyrirbænir.

a) Fyrir øllum yfir høfud.

No. 236.

Med sínu lagi.

Gef þinni kristni gódan frid, Ó gud, um allar tídir, Því ekkert høf-um vèr annad lid, Einn þú fyrir oss strídir, Sjálfur gud, vor sannur fadir.

2. Þú einn heilagan hug og ráð Og hreint framferði veitir; Gef oss það hjarta' af þinni náð, Þíns orðs alleina leiti, Eptir því í øllu breyti.

3. Þó vor misgjørð sè mørg og stór, Með náð virztu það bæta, Í líkn og miskun lít til vor, Lát oss ei hegníng sæta, En fyrir Jesúm mildi mæta.

4. Um það biðjum vèr, øll þín børn, Að frið viljir oss gefa, Með þinni hønd og mildri vørn Móti' óvinum oss hlífa, Þèr til lofs svo mættum lifa.

No. 237.

Lagið: Hjartað, þánkar, hugur, sinni.

Guð, þú kannt og vilt oss veita, Vora það sem bætir þørf, um aðstoð þína ekki neita, Allra blessa kall og størf; Auki krapta oss þín náð, Að efla bræðra heill með dáð, Að vèr

gøgnumst æ sem flestum, Unn oss, guð, vèr hug á festum.

2. Kórónu þeim þú bauðst að bera, Byrði lètta gjørðu hans, Þèr til heiðurs hann lát vera Heill ríkis og Íslands, Fús sèrhverjum gefi gaum, Er gjørir rètt, og sannleiks taum Dregur, efli lán svo lýða, Laungun hans sè, þèr að hlýða.

3. Valdstjórn bjóða virztu' á landi, Vizku þræða rètt á mið, Að vernda góða', en varna grandi, Veit hjálp-ræði þitt og lið; Þeim oss dyggða lýsa' á leið, Lèna trygð, en forða neyð, Sín embætti veit þeim vanda Vel af mætti' og náð þíns anda.

4. Blessa þá, sem byggðir yrkja, Blessa þeirra sveita' í frið, Með vellíð-un virzt þá styrkja, Við forsjálni, heiður, grið, Hvern ærlegan iðju-mann Í stètt sinni blessa hann;

Lát þad vera sèrhvers sóma, Sæmd vors efla lands og blóma.

5. Gud, þitt ord og andi leidi Oss á dyggda-vegi hèr; Adstod nema oss þú greidir, Ekkert megnad fáum vèr; Þèr ad þóknast, unn þú oss, Svo odlast mættum dýrdar hnoss, Þad trúlyndum þínum gefa Þjónum sídar munt án efa.

No. 238.

Lagid: Jesú, þinar opnu undir.

Fadir, þeink til þeirra', er gráta Þúnga mótgángs undir hèr; Virztu krapt þinn vera láta Vægd og styrk þeim naudir ber; Allra kjør um lá og lønd Leika, gud, í þinni hønd, Þú kannt græda, þú kannt særa, Þú kannt hryggja' og endurnæra.

2. Í verndar þinnar skjóli' og skugga, Skulum vèr lifa sorga-frí

Fyrir ótta, fyrir ugga, Fridi góðum jafnan í. Guð, þín miskun eilíf er; Eins framvegis gef oss hèr, Allt hvað þurfum og til þinnar Ávallt þènar dýrðarinnar.

No. 239.

Lagið: Heiðrum vér guð af huga' og sál.

Vors herra Jesú verndin blíð Veri með oss á hverri tíð; Guð huggi þá, sem hryggðin slær, Hvort þeir eru fjær eða nær; Kristnina efli' og auki við, Yfirvøldunum sendi lið; Hann gefi' oss øllum himna-frið.

No. 240.

Lagið: Gjørvøll kristnin skal gleðjast nú.

Þín hátign, guð, um eilífð er, Af dýrðarstól himnanna Í náð til jarðar samt þú sèr, Sendir heill byggðum manna; Æ, vèr þig biðj-

um allir nú, Ad vort födurland blessir þú, Veitir frid, velferd sanna.

2. Gef vorum kóngi gæfu' og rád, Gagn stunda landa sinna, Ad elska frid, en efla dád, Og þegnum heill ávinna; Kall sitt ad rækja, kenn svo hèr, Kórónu' ad lífs í dýrd med þèr Veitist og vegsemd finna.

3. Vors kóngs rádgjöfum veittu nád, Vísdóm og adstod sanna, Og stjórna þeirra idn og dád Öllum til gagnsemdanna, Svo allir gódir eignist frid, Og med rèttvísi geymist vid Árásum illra manna.

4. Fadir, lát rigna foldu á, Frjóvgunar krapt af hædum, Um gird vort land, og geym þad frá Grimmum hernadi' og skædum; Gud, þú med speki gjörir allt, Gef oss ad treysta þèr ávallt, Bædi' í medlæti' og mædum.

5. Gef, þegni hverjum gedjist hèr,

Gaum skyldu sinni' ad veita, Á sjó og landi brauds, sem ber, Og blessunar þinnar leita, Ástundi svo med ást og dád Adstod, huggun og þarfleg rád Voludum jafnan veita.

6. Láttu oss, drottinn, líkjast þèr, Og líf vort dyggdum prýda; Gef øllu því, sem gjøra ber, Góda framkvæmd, heill blída, Fødurland rètt uns finnum vèr, Hvar fáum betri styrk en hèr, Þèr, fadir, þjóna' og hlýda.

No. 241.

Lagid: Gudi lof skal ønd min inna.

Frid veittu voru landi, Voldugi fadir, fyr og síd, Yfirmønnum øllu grandi Og undirgefnum forda lýd. Þá lídur ad lífsins enda, Og linnir heimsins stund, Gef oss þinn guddóms-anda, Sem gledji vora lund; Vort athvarf allt í heimi Og adstod drottinn er,

Hans hönd oss hlífi' og geymi Við háska' og nauðum hèr.

No. 242.

Lagið: Sólin upprunnin er.

Lát landið frjóvgun fá Fulla og sæta, Rèttinn sinn framgáng sjá, Og sannleiks gæta. Guð gefi mèr Minn deildan verð á meðan, Og til þess eg við gröf Afleggs minn ferðastaf, Og held burt hèðan.

No. 243.

Lagið: Hver sem ljúfan guð lætur ráða.

Kóngsins lífdagar fjölgun fái Fyrri og síð í blessun hèr; Hans stjórn lukku og heillum nái, Hans kyn blómg-ist, uns tíð öll þver; Ó guð, vor faðir, oss heyr nú: Vèr æskjum þess, hann blessir þú.

2. Um kríng hans sæti sífellt skíni Sannleiki' og náð rèttlæti með; Þín

aðstoð hann með heiðri krýni, Heill og friður hans lífgi geð; Ó guð, vor faðir, oss heyr nú: Vèr æskjum þess, hann blessir þú.

No. 244.

Lagið: Hver sem ljúfan guð lætur ráða.

Heiður, frið, lukku, lán og gæði Legg yfir hann, sem kóngur er, Landa-stjórn hans og hjarta bæði, Himneski kóngur, liki þèr; Landa-búum hans legg þau ráð, Að lukku fái' og gæfu náð.

---

b) Á striðs-tímum.

No. 245.

Lagið: Væri nú guð oss ekki hjá.

Sè guð með oss, vèr eingri þá Ó-lukku þurfum kvíða; Hann má traust setja hver einn á Í hryggðum mæðu-tíða; Hann, sá góði guð, hjá oss er,

Hann frelsar oss, því skulum vèr
Hans gladir hjálpar bída.

2. Ó gud, þú hefur opt þad gjørt,
Er menn sízt vænta kunnu; Já, opt
þá ský um kríngdu svørt, Innduluſt
ljós upp runnu; Von þegar komin var
í þrot, Vèr þinnar hjálpar feingum
not, Mein farga oss ei unnu.

3. Vèr bidjum þig, vor blídi gud,
Bæn vora heyr sem fadir: Set tak-
mark strídi, sorg og naud, Send oss
frid, svo ad gladir Þitt frelsi sjáum,
þitt í hús Þakklátur gángi hver og
fús, Þèr prís ad hefja hradir.

Gef þinni kristni gódan frid.

(Sjá No. 236.)

---

c) Í skædum stór-sóttum.

No. 246.

Lagid: Væri nú gud oss ekki hjá.

Ó gud, hvers nád og adstod blíd

Er þeim vís, sem þig bidur, Þú sendir oss nú sorgar-tíd, Svo burt vor hverfur fridur; Ángistin girdir um oss, Því Allmørgum daudinn kastar í Grafar nidmyrkur nidur.

2. Oss nidurlúta' í naudum því Nýjar hørmúngar græta; Daudanum hljótum hartnær í Hverju fótspori mæta; Einn vinur flýja annan má, Og bródir fordast bródur sjá, Síns lífs sjálfur ad gæta.

3. En verdi, ó gud, vilji þinn, Var hann og er þad bezta; Vægdar þig bidjum vèr hvert sinn, Von hofum á þèr festa; Þó ædi daudinn enn á ný, Ollu til góda stýrir því Þín fødur-mildin mesta.

4. Þeirra styrki þinn andi ønd, Er hèdan sviptast eiga; Rètt þeim í dauda hjálpar-hønd, Ad hafi trú ódeiga; Von um fullsælu vek þeim hjá, Værd

andar lát þeim gefast, þá Í friði fara mega.

5. Ó drottinn, minnstu mæðdra vel, Mildi gleð alla þinni; Veit oss hrein-trúað hjartaþel, Hrind frá oss efa-sinni; Gef, að í kvöl og kæti vèr Kappkostum, að oss dauðinn hèr Viðbúna vel æ finni.

---

d) Í landplágum.

No. 247.

Lagið: Jesús Kristur er vor frelsari.

Mèttláti guð, hvers hegníng stríða Hræðilegt er að sjá og líða, Í þinni hendi' er himinn stór, Hafið, jörð, eldíng, vindar, snjór.

2. Hvað sem þú býður, hlýðir, kemur, Hvað þú vilt afmá, sèst ei fremur; Ársæld, hallæri, auðnu, þín Almáttug stýrir forsjón þín.

3. Æ guð, sjá nú hvað yfir dyn-

ur; Undir hørmúngum land vort stynur, Þín børnin kveina' og barma sèr, Bodi daudans því geyst um fer.

4. Mønnum og skepnum missist fridur, Menn og skepnur því stynja vidur; Hvorttveggja þetta, herra, þó Høndin almáttug þín til bjó.

5. Lifandi gud, sem lífid lènar, Og lífs-heill vorri sèr hvad þènar, Minnst vor í nád og vægd oss sýn, Vèr treystum upp á gæzku þín.

6. Bjód þú landplágum hættu, hryggdum, Ad hverfa burt frá vorum byggdum; Fødurland vort og fólk allt hèr, Fadir, í miskun tak ad þèr.

7. Bjód himni, jørd og hafi líka, Herra, oss færa blessun ríka; Forþèntu straffi væg oss vid, Vort land um girtu þínum frid.

8. Gef oss framfør í gódum dyggdum, Gæt vor vid syndum, kvøl og

hryggdum; Vernd þín oss geymi' um votn og lønd, Vèr felum oss í þína hønd.

---

e) **Fyrir deyjandi.**

No. 248.

Lagid: Öldúngar Júda annars dags.

Þeim, sem daudinn nálægist nú, Nádugi drottinn, hjálpa þú; Ó, hvad hormúngin hart þá sker; Hvad jardneskt er, Ekkert þá framar huggar hèr.

2. Þinn kraptur styrki þeirra lund, Sem þúngann báru dags um stund; Nú er lífs dagur enda á; Æ, láttu þá Kvøldværdir gódar, fadir, fá.

3. Einginn svo hladist eymdum hèr, Ad vonar sjónir missi' á þèr; Send veikum hægd og legg þú lid, Lát sálar frid Lina ofraun og gefa grid.

4. Æ, lát þá minnast á það vel, Að nú síðasta' er rauna-jel, Og hvern einn líka hyggja' að því, Að heimi í Andstreymi við er einginn frí.

5. Þitt orð þeim sýni sannleik þann, Sigur á deyð að Jesús vann, Og að oss til bjó samvist sá Þèr sjálfum hjá; Gef þeim traust setja allt þar á.

6. Veit þeim øfluga von og traust Um vegsemd með þèr endalaust, Og þá farsæld, sem er þèr hjá, Þitt auglit sjá, Og meiri æ fullkomnun fá.

7. Vert þeirra guð, og gef þeim náð, Gæð þá við andlát styrk og dáð; Líkamans þegar bresta bønd, Í blíða hønd Þína, guð, meðtak þeirra ønd.

III. Sálmar til vissra tíma.

1. Áraskipti.

Einn guð þèr allir prísið. (Sjá No. 31.)

No. 249.

Með sínu lagi.

Guðs vors nú gæzku prísum, Góðir rètt-kristnir menn, Með saungum líkn hans lýsum, Lof segjum honum enn Fulltíngi fyrir sitt, Sem hefur af gæzku sinni, Hver einn trú' eg það finni, Á þessu ári' oss veitt.

2. Miskunsemd hans og mildi Vèr minnumst glaðir á, Og virðum víst, sem skyldi, Hans velgjørnínga þá, Er hann nú þetta ár Oss gefið hefur øllum, Konum bæði og køllum, Og kunnugt fyrir oss stár.

3. Voldugur drottinn veitti Voru á landi frið, Allt fólkið einnig fæddi, Og gaf, hvað þurfti við Af hans miskunar-hønd, Því byggð og bæjum vildi Blessun faðirinn mildi Gefa um gjørvallt land.

4. Oss hefur varðveitt alla Af føðurlegri náð; Ef vildi' hann yfir oss falla, Sem vor er mørg óðáð, Með jafnri mæðu' og pín, Fyrir laungu værum vèr deyddir, Af sorg og eymdum eyddir, Hver fyrir syndir sín.

5. Sí-ljúfur svo sem faðir Svo er hann mildur víst, Vèr fáum frelsi glaðir Fyrir vorn drottinn Krist Með rèttu trausti' og trú; Hann af oss sviptir syndum, Setur skamt hryggðar-stundum, Veslum hjálp viss er sú.

6. Allt gott þú einn oss gefur, Ó guð vor himnum á, Allt hvað

andardrátt hefur, Allt skal þèr lofgjørd tjá; Í Jesú nafni nú Þín bidja børn enn fremur: Blessa árid, sem kemur, Allra þørf uppfylltú. :,: Í Jesú nafni nú þín bidja børn enn fremur: Blessa árid, sem kemur, Allra þørf uppfylltú :,:.

No. 250.

Lagid: Herra, þér skal heidur og lotning greida.

Eitt á enda ár vors lífs er runnid, Enn oss sendast guds af nádarbrunni Líkn, hjálprædi, lífsins gædi, Lán og nædi, hvarf þad hræda kunni.

2. Hjartad dansi, honum lofgjørd inni, Hátt til annsi túnga, mannvit, sinni, Hver med gáti gøfgi kátur, Guds nád játi, lída' ei láti' úr minni.

3. Honum sálin hlýdni sverji vísa, Hans vort málid æ skal gæzku prísa;

Vort þakklæti veri', hans mæta Vilja' að gæta, ást svo ætíð lýsa.

4. Honum felum hagsæld árs komanda; Hann sèr vel um oss, hvað mun þá granda? Oss hann seka ei út rekur, Allan speki hans burt hrekur vanda.

5. Alvøld mildin, øllu þú sem ræður, Enn góðvildar seð oss þinnar gæðum; Auðga dyggðum, hamla hryggðum, Hrind burt styggðum, bú oss byggð í hæðum.

No. 251.

Lagið: Lofið guð, lofið hann, hver sem kann.

Eitt nú er Út runnið lífsins ár; Lof sè þèr, Lífs herra' og faðir klár, Allt þig lofar endalaust, Anda sem hrærir, Vetur, sumar, vor og haust Vegsemd þèr færir; Hver dags-sól Heill veita' og gleði Heims um ból Hvervetna

rèdi, Líkn og skjól Ljúfur oss tèdi Gud, hvers mildi gøsgum vèr. :,: Tíd og eilífd heidri hann, Hans kærleik prísi :,:.

2. Greida ber, Gud, fyrir lidna tíd Þakkir þèr, Þín geymdi' oss nádin blíd; Gud og fadir vor þú varst, Barnadir grandi, Umsjón fyrir ollu barst Í voru landi; Frjóvsemd af Fylltir og gróda, Enn lèzt haf Audlegd fram bjóda, Fridur gaf Oss farsæld góda, Allt í settri ordu stód; :,: Allt forsjónar-auga þitt Áleit í mildi :,:.

3. Allir nú Enn selum, drottinn, þèr Allt, hvad þú Oss hefur gefid hèr: Önd, líkama, audnu, líf, Öll vor heimkynni; Gud, vort athvarf, hjálp og hlíf, Hønd geym oss þinni. Vel munt því, Vor gud, oss leida, Bjørg á ný Byggdum til reida, Landi í Líkn,

heill út breida; Þèr full-treystum allir enn, :,: Ad þú blessir árid nýtt, Oss sem nú gefur :,:.

4. Út breid þú, Ó drottinn, krapti med Traust og trú, Til þín ad fáum sèd, Orda þinna ljóma-ljós Leid villtum beina; Dyggd og vizka vort sè hrós, Vegsemdin eina; Gef oss frid Gódum ad halda; Send oss lid, Sitt hverjum gjalda, Alla vid Ást, nád margfalda; Af jørd' og hafi braudi' út být; :,: Hvern med trú sín stunda størf Styrk, gud, og blessa :,:.

5. Kóngs vors lønd Krýn farsæld, drottinn kær, Þín sè hønd Þeim æ til verndar nær; Valdsmenn þeirra vizku prýd, Veit styrk af hædum, Ad farsæla landa lýd, Lètta burt mædum; Gef þeim sá Gledi þá kanna, Ávøxt sjá Embættis-anna, Blessun sá Um byggdir manna; Hvers eins blessa

stètt og stand; :,:Einn hvad bera' ei orka má, Adstodi fleiri :,:.

6. Gef oss nád, Gud, medan lifum hèr, Vort allt rád Vanda til dýrdar þèr; Oss í dyggdum efli sú, Af stýri føllum, Í Jesú bidjum nafni nú, Neyd hrind af øllum. Íslands lýd Almáttug leidi Forsjón blíd, Farsæld út breidi Árs hver tíd; Óhøpp hjá sneidi. Gud, þig heidri gjørvøll lønd, :,:Þig vegsami ár og øld Allur lífs-skarinn :,:.

No. 252.

Lagid: Gæzku guds vér prisum.

Þøkk, gódi gud, vèr færum Med gledisaungum þèr, Hátídar-hljómi skærum Hugkátir tjáumst vèr; Heyr med velþóknun þú, Fadir, þad lof, er ljódum, Lypt munns og sálar hljódum, Á nýju ári nú.

2. Þú gafst oss lands og lýda Ljúfan, ó herra, frid, Og lagdir blessun blída Bjargrædi sérhvert vid; Þitt væga vísdóms-rád Oss hefur ætíd leidda, Og alla stigu greidda Med födur mjúkri nád.

3. Þegar til þín oss snerum, Þín miskun tók oss vid; Af himni hresstir erum; Huggun þú gafst og frid. Hugkæti helgri med Þèr bljúgir þakkir idjum, Þig, drottinn, enn tilbidjum, Þitt prísum gæzku-ged.

4. Gjör nú, ó gud, þad bidjum, Gef oss blessun í ár, Med oss í öllum idjum Æ sè þín gæzka klár; Hvern blessa, hvers eins stand, Lát vísdóm vara' og dyggdir, Vellídan kefji hryggdir, Blessa kóng, lýd og land.

No. 253.

Med sínu lagi.

Rís upp, mín sál, ad nýju nú, Nýja

lofgjörð upp byrja þú, Því nú er nýtt ár komið, Nýr skeinkur þèr Ný-gefinn er, Ný-runnið himna-blómið.

2. Lof sè þèr, guð, fyrir liðið ár, Lífs-heillin mín öll í þèr stár, Ó þú, minn andar-kraptur, Sem vægðir mèr, Svo enn eg er Á nýtt ár kominn aptur.

3. Þú hefur verndað veðhlaup mitt Vel, svo og gæti hnossið hitt, Á nú um liðnu ári, Líkama' og önd Þín líknar-hönd Leiddi úr hættu' og fári.

4. Einn varstu traust og unan mín, Ein mig verndaði gæzkan þín, Eg gekk í geymslu þinni; Hagsæld og ró Þín hönd mèr bjó, Og huggun sálu minni.

5. Ó mín sálar-heill hjartanlig, Haltu því sama fram við mig Á ári inngángandi; Handleiðslan þín Sè hlífðin mín Við háska' og öllu grandi.

6. Ný miskun ári nýju á Nýja mèr kveyki laungun hjá, Þèr einum þjóna, hlýða; Mitt kall og stètt Trúr rækja rètt, Rór þiggja', ef vilt hið stríða.

7. Þá æfiárum hallar hèr, Hjástoð bezt, faðir, vertu mèr, Gef endíng glaða nauða; Athvarfið mitt Skal orðið þitt, Eins í lífi sem dauða.

8. Allt það gott, sem mèr unnir þú, Almáttug hønd þín geymi nú, Og blessi mig og mína; Þitt andlit blítt Um árið nýtt Yfir mèr láttu skína.

No. 254.

Lagið: O drottinn allsvaldandi.

Þøkkum vèr guði glaðir Af góðu hjarta, huga' og trú, Allir sem inn-safnaðir Erum í drottins-húsi nú; Hann oss gaf Líf, og lènti Líknsemd

af, Hvad sem þènti, Ei hann svaf, Allt sá bezt, er henti.

2. Vor guð, þèr vegsemd tjáum varðveizlu þína fyrir og náð, Framar, en skynjað fáum, Forsjón þín hefur að oss gáð; Fyrir hlíf, Heilsu, gróður, Hjálp við kíf, Næring, fóður, Þèr eilíf Þøkk sè, faðir góður.

3. Æ, fremur, en þig biðjum, Oss rèttu þína føður-hønd, Að allt til lofs þèr iðjum, Andi þinn styrki vora ønd; Auk oss dáð, Auðgast dyggðum, Um vort láð Varna styggðum, Í sorg oss náð Send frá efri byggðum.

4. Lát hvern ársdaginn eina Æ kenna, jafnan sèrt oss með, Og menn í øllu reyna, Að stjórn þín mild þá fær á sèð. Faðir, vèr Forsjá þinni Felum hèr Líf, heimkynni, Allt hjá þèr Aðstoð, blessun finni.

---

2. Missiraskipti.

a) Vor-sálmar.

No. 255.

Lagid: Gæzkuríkasti græðari minn.

O herra gud, eg þakka þèr, Þú hefur hlíft og stjórnad mèr Á nú um lidnum vetri, Háska og slysum varnad vid, Veitt blessun, næga hlífd og lid Mèr og mínu adsetri. Drottinn, Drottinn, Eg kann eigi út ad segja ástar-anda Miskunar þinnar mèr til handa.

2. Samt hef eg syndgad mikid og mjøg Móti þèr, hátign guddómleg, Minn gud, minnstu þess eigi, Lát yfirgnæfa gæzku þín, Gjørdu enn framar vel til mín, Hvad eg efa aldregi. Drottinn, Drottinn, Mín hefur gætt og meinin bætt þín miskun ríka, Unn, mèr hún fylgi' á eptir líka.

3. Missirid er nú umlidid, En hid nálæga tekur vid, Því bid eg, herra hýri, Ad mig leidi þín hjálpar-hønd Hættulaust yfir mein og grønd, Og athøfn allri stýri. Drottinn, Drottinn, Ad øndu minni máttur þinn og mildi gæti, Líkaminn sømu lid-semd mæti.

4. Inngáng bædi og útgáng minn, Áform og hegdun sérhvert sinn Farsæl þú, gud minn gódi, Mèr og minni svo stjórna stètt, Ad stundi' eg hana vel og rètt Í þinnar forsjár flódi. Drottinn, Drottinn, Leid þú mig um lukkustig frá lastavoda, Virzt' mig ætíd í øllu stoda.

5. Allt hvad eg gjøri' og gjøra læt, Gud minn blessadur, ad því gæt, Svo farnist farsællega; Reisur mínar og rádahag, Rædu og ástand nótt og dag Annastu alla vega. Drottinn,

Drottinn, Leyf þú ei, eg lífs á vegi løstum sinni, Mig fel eg þèr og mitt heimkynni.

6. Leid þú mig, gud, þann vissa veg, Sem vísa ord þín guddómleg, Um alla æfi mína, Geym mín í sannri gudrækni, Gef þú, ad eg innlæstur sé Í vernd og vøktun þína. Drottinn, Drottinn, Leyfdu mèr, ad lifa hjá þèr og lausnar-degi Fagna, nád þína svo mikla megi.

No. 256.

Lagid: Gudi lof skal ønd mín inna.

Vetur er enn á enda, Eilíft lof sè þèr, fadir kær, Þú lèzt oss lukku henda, Og lagdir þad til, sem þurftum vær; Þú hefur øll vor efni Annazt vid fári' og naud, Verndad í vøku' og svefni, Og veitt oss daglegt braud; Varnad voda og føllum, Vedrum og

húngurs-pín, Af stýrt stór-slysum øllum, Og stodad vel børnin þín.

2. Einginn kann yfirvega Alla blessun, sem veittir þú, Andlega og stundlega Á þessum lidna vetri nú; Heilsu, lán, heill, bjargrædi Høfum enn þegid vèr, Margs háttar gagn og gædi Gafst þú oss, drottinn, hèr; Þú hlífdir háska' og grandi, Hèlzt byggd og skepnum vid: Þú veittir voru landi Verndun á alla hlid.

3. Þakklætis-offrid þýda Þiggdu nú af oss aptur á mót, Fyrir ást og ásjá blída, Øll velferli og nádarhót; Svo fyrir son þinn mæta, Sendan til lausnar oss, Þú lèzt hann borga' og bæta Brotin vor øll á kross; Í honum allt hid góda Oss veittir, drottinn, þú; Þèr gjørum þakkir bjóda, Þad er vort offur nú.

4. Hver kann ad tjá og tína Trú-

sessi þinnar sérhvern vott, Eda med ordum sýna Allt, sem landsbúum veittir gott? Auga þitt ad oss gádi, Eyra þitt heyrdi' oss vel, Höndin þín hjálpa nádi, Hýrt var þitt ástar-þel. Ó, þú drottinn alvaldi, Allt gott er lèzt í tè, Hèr og um allar aldir Æfinlegt lof þèr se.

(Eptir gódan vetur.)

No. 257.

Lagid: Kær Jesú Kristi.

Guds gæzku prísa Geimar höf og stord, Lof hans auglýsa Lifandi manna ord; Himnanna hersveitir Herrans votta dád; Allt gott enn oss veitir Ástin hans og nád; Merkin tída hentug hann Högum lýda setja vann, Vorum hlýda kjörum kann Kæla' og sólar brád.

2. Oss enn fram leiddi Eitt um vetrar-skeid Gud, og lífs greiddi

Gánginn heim í leid, Bodanum af vendi, Bedrin gjørdi hæg, Leika lèt í hendi Lífsins medøl þæg; Gaf fáráðum huggun hann; Hressíng þjádur jafnan fann; Oss í nádum veitast vann Vegnan gegn og næg.

3. Med hverju má eg, Minn gud heidra þig? Ekkert til á eg, Áttu sjálfur mig; Þitt eg þèr skal bjóda, Þad er mín ønd og líf, Prís þinn lystugt ljóda, Lán hvort reyni' eda kíf. Offur greídi' eg þakkar þèr, Þig tilbeidi; vertu mèr Lífs um skeid, sem eptir er, Unun, von og hlíf.

4. Ný nádar-gædi Nýju sumri á, Líf, føt og fædi, Fadir, virztu ljá; Gagn, sem geingid stydur, Gefi' oss himininn; Frami, heilsa, fridur Fylgi' oss út og inn. Fènadar-hjørd ei finni naud, Færi jørdin øllu braud, Lands umgjørdin láti aud Ladast ad oss sinn.

5. Ó Jesú, á þèr Öll mín grundast von; Haf bústad hjá mèr, Heilagi guds son, Einkum lífs vid lotin Láttu anda þinn, Þegar eg máttar-þrotinn Þeinki' á dauda minn, Huggun sedja hjartans þel, Hugann gledja deyds vid el; Heim þá kvedja kann eg vel, Og koma' í himininn.

6. Þar sífelld sæla, Sem ei bregdast kann, Og líf inndæla Æ vid leikur mann; Alla' án enda gledur Ástin drottins heit, Unun ædstri medur, Í þeim dýrdar reit; Eymda-róli frelsud frá Fyrir stóli lambsins þá Høfudbóli himins á Heiløg dvelur sveit.

No. 258.

Lagid: Gudi lof skal ønd mín inna.

Lof sýngid, gøfgid gladir Gud, vorn skapara prísa ber, Sem med oss fer sem fadir, Fram leiddi jørd og himna-

her; Gøfgid þann gud, hvers haldizt Grunnlausa hefur nád Frá eilífd og um aldur, Allir hans miklum rád; Vor-føgnud blítt út breidir Bod þitt, ó gud, vor gud, Þèr lofgjørd, þøkk og heidur Því sýngur ønd vor gløð.

2. Voldugur, vís og gódur, Veturinn, fadir, lèzt fram gá, Her náttúrunnar hljódur Hvíld tók og sem í dvala lá; Med vorblóma blídum vakti Vendíng þín hann til lífs, Hýrt brosti' og burtu hrakti Blíd sól þraut vetrarkífs, Ylgjøfum enn út fleytir, Øllum því gledi ljær, Fjør, hressing, frjóvsemd veitir, Farsæld um byggdir grær.

3. Gud, allrar gæzku lindin, Gledst enn náttúran øll vid þad, Í daggardropum sendir Dýra frjóvsemd hèr ofan ad; Strax blómi skógur skrýdist, Skraut jardar nýsked læst Inndælum urtum prýdist, Eingid er blómstrum

glæst, Lopt hlýtt, ilmur ágætur, Öll lada til vor hnoss Vorgæda', er, gud, þín lætur Gæzka út býtast oss.

4. Um vøllu' og grænar grundir Gæzku þinnar bergmála róm Ótal þúsund þúsundir Med þrá-samstillt-um gledihljóm; Lof þitt um loptid dunar, Losa þig blómstur strád, Fjall, laut og lækja-buna Lof róma þinni nád; Hvert hljód føgnudi fyllt er, Fagran æ sýngur prís, Oss því ad þakka skylt er Þína tryggd, gud alvís.

5. Ei skal þó túngan eina, Algódi fadir, prísa þig; Hjartad í ástum hreina Hessi med gladværd til þín sig; Sífellt skal vor ósk vera, Med verkandi' ást og dyggd, Þér vora þøkk ad færa, Þjóna gladir med tryggd; Vèr lífstóm vort þèr helgum, Vor skal ástundun sú, Ad lærum, fúsir fylgjum, Fadir, því, skipar þú.

No. 259.

Lagið: Í Jesú nafni upp stá.

Ný upp rann þín sumar-sól, Vottur til um eilífð eigi Að í minni grof eg þreyi, Vor guð, athvarf vort og skjól; Úr ham vetrar følum færir Fold þín alvøld máttar-hønd; Uppýngð skèpnan hýr sig hrærir Um hafið lopt og ylnuð lønd.

2. Guð, þín lindin gæzku ný Með árdøgg foldu freðna kætir, Frjóvum með kvøld-skúrum vætir, Sólar vermda hollum hlý; Tímar árs í orðu', er settir, Enn nú skiptast, lof sè þèr, Þraut skammdægra ljós þitt lèttir Líka' af norður-búum hèr.

3. Þú upp lýkur þinni hønd, Gleður, blessar, gnægtum fyllir Gæða þinna', en harma stillir Þeirra skepna', er þágu ønd; Þín af feiti' og frjóvsemd drjúpa Fótspor, þá í skýjum gár,

Ástar undra afgrunn djúpa Opid hverri skepnu stár.

4. Lautin, brekkan brosir hver, Sádgrøs, ótal urtir gróa, Oss ad sedja' og gledja þróast, Skógur bjørg og skjólid lèr; Í ótal lækjum ad oss streymir Unadsemdum náttúran, Af þèr fyllt þá gledi geymir Gnótt, er tæmast aldrei kann.

5. Hver finnst gódur, gud, sem þú? Trúfast, ørlátt hvar er hjarta, Á hverju fødurnafn eins skartar? Vèr undrumst þína ást og trú; Án þín, gud, vèr glatast hljótum, Glæpugt líf vort til þess vann, Vèr þó lífs og nádar njótum Nægta', er mildi þín oss ann.

6. Øllum lýsir ljósid þitt; Eingan vantar ástar-gædi; Ó þín nád er vort lofkvædi, Og þín vægd, sem oss lèt fritt. Gud tilbidjid, gøfgid,

kvedið, Guðs náð prísið; virðið, menn,
Hvað margt gott vor guð oss tèði,
Gott hvað margt vill tjá oss enn.

No. 260.

Lagið: Guði lof skal önd mín inna.

Nú skal enn í guðs trausti Upp byrja nýjan missira-hríng. Lífsins hertoginn hrausti, Hafðu gát á oss allt um kríng. Nýja blessun nýtt sumar Nú lát oss færa hèr, Hvað um lopt, haf, jörð sveimar, Hlýða má, drottinn, þèr; Lát nýja náðar-strauma Ný-komna frjóvga tíð; Virztu vernda og geyma Veikstaddan Íslands lýð.

2. Gef þú oss farsæld góða, Gef þú oss enn í landi hèr Af jörðu gras og gróða, Gagn sjávarins og heilsu-kjör, Blessun um byggðir all-ar, Bjóð andar, líkamans, Enn heill-

um oss til falla, Ábúum þessa lands, Svo glaðir náum njóta Næríngar, lífs og auðs, Þá skal ei þøkkin þrjóta Þágu vors daglegs brauðs.

3. Kóngsins tign støðug standi, Styð þú, drottinn, hans ríkis-ráð; Friðurinn fordi grandi, Forsjón þín blessi Ísaláð, Vøld, kirkju, kristindóminn, Kenning, trú, líf vort hèr, Eilífi lífsins ljóminn, Leið allt til dýrðar þèr; Vorn inn- og út-gáng bæði, Øll verk og ferðalag, Byggðir og øll bjargræði Blessa þú nótt og dag.

4. Alla lands yfirherra Í þína felum verndar-hønd, Eign og embætti þeirra, Og alla menn um þessi lønd. Íslands vørn enn veri Þín voldug hjálpin sterk, Oss svo hèr einginn geri Áhlaup nè skemmdarverk; Þig ef menn vita vera Vorn

skjøld á alla hlið, Þá mun alls einginn þora Oss spretta fíngri við.

5. Í stjórn og umsjá vorri, Ytri og innri friður sè; Ytri í høndlun hverri, Hinn góð samvizka láti' í tè; En sá eilífi friður Oss gefist himnum á; Þín hjørð, ó herra, biður, Hana í náð lít á, Vor heill, athvarf og verja Vertu í landi hèr; Svo skal sumarið byrja Með sønnu trausti' á þèr.

---

b) Haust-sálmar.

No. 261.

Lagið: Gæzkuríkasti græðari minn.

O guð heilagur, heilagur, Heilagur guð og drottinn vor, Blessaður um aldir alda, Þér offra eg þakklæti nú, Þig ákalla með bæn og trú, Þèr vil eg gott lof gjalda; Guð minn, Guð minn, Skylt er mèr að þakka þèr og þig að prísa; Upp, upp minn saungur, guðs ást að lýsa.

2. Lof sè þèr, heill og hjástoð mín, Himneski guð, fyrir miskun þín Og veitta velgjørð alla, Sem nú um liðna sumar-tíð Sýnt hefur mèr þín gæzkan blíð, Og lèt mèr allt vel falla. Guð minn, Guð minn, Mig hefur leitt og meinum eytt þín mildin ríka, Byggð mína varðveitt og blessað líka.

3. Upp lokinn fann þinn ástar-brunn Eg og þitt náðar djúpt afgrunn, Minn drottinn, mèr til handa; Þaðan kom mèr øll þørfin mín, Því prísa eg nú gæzku þín, Og vil þèr vegsemd vanda. Guð minn, Guð minn, Allt hvað er í aumum mèr, þèr einum unni; Lof þitt sè jafnan í mínum munni.

4. Allan mig, drottinn, offra' eg þèr Á nú komanda vetri hèr Og alla æfi mína; Lát mig umflýja lasta-verk, Leiði mig jafnan hønd þín sterk, Geym mín fyrir gæzku þína. Guð

minn, Gud minn, Hvar eg er, og hvert eg fer, og hvad eg gjøri, Skil aldrei vid mig, hirdir hýri.

5. Allt þad, sem ekki þóknast þèr, Þad virztu taka burt frá mèr, Vel svo þínum vilja hlýdi; En þad, sem þèr er þægilegt, Og þènar til þinnar dýrdar frekt, Gef mèr þad, gud minn blídi. Gud minn, Gud minn, Verk mín øll og vegnan holl, sem mál og minni, Farsælist af þèr úti' og inni.

6. Ó herra, tak þad allt frá mèr, Er mèr kann snúa burt frá þèr, Svo okkur einginn skilji; Ó drottinn, gef mèr aptur þad, Er mèr kann þèr ad snúa ad, Er þad mín ósk og vilji. Gud minn, Gud minn, Virzt æ hèr ad vera med mèr, minn herra hýri; Eilíst lof sè þèr, drottinn dýri.

No. 262.

Lagid: Gudi lof skal ønd min inna.

Lof sè þèr, drottinn dýri, Døgum og øldum stjórnar þú; Há-sumar-tíminn hýri, Hann er kljádur á enda nú; Ó, hvad ótal mørg gædi Oss gaf þín nádin blíd, Líf, heilsu, føt og fædi, Farsæla sumar-tíd, Trú klára' í kyrrd og fridi, Kristindóms medøl øll; Þín hjálp vard hverjum ad lidi, Svo hrepptum ei slysaføll.

2. Med mjøg margføldum gædum Miskun þín krýndi sumars-tíd, Frjóv-semd af himna-hædum Hefur á jørdu audnazt lýd; Land og sjór gagn og gróda Gefid hefur oss nú; Áhlaupi illra þjóda Oss hefur fordad þú, Yfir- og undir-stèttir Ásá þín milda hønd, Í þína umsjón settir Almenni-legt tilstand.

3. Þèr gjørum þakkir færa, Þýdi

fadir, af huga' og trú, Lof þitt eflist og æra Við allt það, sem oss veittir þú; En hvað á hverjum degi Hösum styggt veldi þitt, Minn guð, minnstu þess eigi, Misverkin öll gef kvitt, Lát oss ei glæpa gjalda, Gef heilög þekkjumst ráð; Fadir, við oss fram halda Fulltíngi virztu' og náð.

4. Herra, lof þèr sè, þýði, Þinn fyrir son, er dó á kross; Þú blessar lönd og lýði, Læsíng atvinnu upplaukst oss; Fyrir líf og lukku alla, Lið, heilsu, vernd og fè, Er þú lèzt oss til falla, Æfinleg dýrð þèr sè; Svo skal sumarið enda, Sýn oss þig náðugan, Og virzt oss veturinn senda Vægan og farsælan.

No. 263.

Lagið: Ris upp, min sál, að nýju nú.

Sjá, blóminn sumars á burt er, Í

klæðast vetrar búning ser Náttúran, dimma dægra Og hretin hørd Lífs lada hjørð, Leita að skjóli þægra.

2. Sjá, vèr meðtókum sumri á Svo margføld gæði' af landi' og sjá, Bjuggumst við lopts óblíðu, Bjugg-umst við þørf, Vor bæja-størf Buðu að verjast stríðu.

3. Sjá, að lifum og sèrhvað gott, Sem þegið høfum, gæzku vott Þekkj-um drottins dásaman; Oss hættum af Hreif, blessun gaf, Hann leiddi' oss alla saman.

4. Ó guð, þig prísar sinni' og sál, Sèrhvað, sem bærir raustu' og mál, Og skepnu-skarar snjøllu; Þèr þakkar allt Lán þúsundfalt, Því sem við heldur øllu.

5. Vertu vor hlíf, heill, unun øll, Allt, hvað lifir um dali' og fjøll, Til þinnar mildi mænir; Gef blessun,

braud, Burt vísa naud Og böli, sem ró oss rænir.

6. Æ lifa svo ad líki þèr, Lèna oss styrk, svo fáum vèr Fölnadri foldu medur Ad hvílast vært, Uns hróp þitt skært Heiminn til lífs upp kvedur.

No. 264.

Lagid: Syrgjum vèr ei sáluga brædur.

Öll náttúran enn fer ad deyja, Ylur horfinn, saungfuglar þegja, Kulid skekur kvistu bersnauda, Kveina stráin fölnud mót dauda.

2. Híngad sól döpru hornauga vendir, Hvert geislana blíd fyrri sendi, Foldin stirdnar, fyr sem rèd gróa, Felur skugginn ljós, jördu snjóar.

3. Enn lifir þó aldanna fadir, Ó-umbreyttur; forsjá hans gladir Felum vèr oss; fulltraust þad getur Fridad enn og geymt hèr í vetur.

4. Nokkrum yndis-nægtum þó svipti Náttúrunnar dauf hátta-skipti, Alvøld speki' og elska nærgætin Ákvardadi, hvad sem oss mætir.

5. Veturinn er velgjørd frá drottni, Vakir hans forsjá, aldrei svo þrotni; Þad hverri til gagns er og góda, hans gæzka mun skepnunni bjóda.

6. Hann baud, vetrar-húmid oss færi Þær heillir, sem gledji og næri; Herrans nægtir hollar oss fæda, Hann réd oss mót vetrinum klæda.

7. Foldar í skauti frednu hann læt-ur Felast kvikar urtanna rætur, Upp-yngdar þá út vetri hallar, Í æskublóm nýtt lífsins hann kallar.

8. Þínum einginn þekkir af gjørd-um Þúsundasta partinn á jørdu, En af því stóra, sem vèr þó sjáum, Sanna hjartans ánægju fáum.

9. Fagnid, ord guds súsir ad

geyma, Fadir ormanna kann oss ei gleyma; Stig hans boda gángid hugglađir, Guđ er sumar og vetur vor fađir.

No. 265.

Lagid: Gudi lof skal ønd min inna.

Kominn er kaldur vetur, Kom þú til med oss, drottinn minn, Líf vort, eign og adsetur Annist miskun og kraptur þinn. Ó sørum, illum dauđa, Andstreymi, sorg og þrá, Styrjaldar stórum voda, Sturlun samvizku frá, Húngri drepsótt, hallæri, Hardindum, dýrri tíd Forđa oss, fadir kæri, Fylgi oss nád þín blíd.

2. Gef þú oss gódan vetur, Gef þú oss hagstæd vedraføll, Gef þú oss gott adsetur, Gef þú oss þarfamedøl øll; Annast þú ekkjur allar Og føđurlausan hvern, Annast þá, á þig kalla, Aumstaddra sértu vørn; Unn oss þitt

orð að læra, Og synda forðast vèl, Oss hjá þèr unn að vera, Unn oss að deyja vel.

3. Blessa þú byggðir manna, Blessuð velferli lát oss fá, Blessuðu brauði sanna, Blessun guðs orða unn oss ná; Blessa vort brjóst og sinni, Blessa vor verk og mál, Blessa vor bæja-kynni, Blessa þú líf og sál, Blessa þinn barnaskara, Blessa þú hús og menn, Blessa oss, vonðu vara, Veturinn blessaðu' enn.

4. Frá æðstum tignartróni Þín trúføst náð enn gæti vor; Þèr hver einn hlýðinn þjóni; Hønd þín oss leiði sèrhvert spor; Innri og ytri friður, Eining í hverri stètt Haldist oss einnig viður, Og alls konar høndlun rètt; Geym oss við glæpaføllum, Grandi, fári og neyð, Síðan úr eymdum øllum Í eilífa dýrð inn leið.

(Eptir gott og arðsamt sumar.)

No. 266.

Lagið: Lofið guð, lofið hann, hver sem kann.

O vor guð, Er nú jarðyrkjan hèr Útenduð, Allir því færum vèr Þèr, vor faðir þøkk og prís, Þú oss blessaðir, Stjórnin þín er væg og vís, Vèr sýngjum glaðir, Frjóvgun lands Forsjón þín greiddi, Gagnsemd manns Góða til reiddi, Skepnum hans Skaðsemd frá leiddi; Lífs bjørg søfnuð saman er. :,: Allt, hvað hefur andardrátt, Einn guð vegsami :,:.

2. Sól þín skein Sann-hlý um hvolfið blátt, Kulda-mein Krøptug í hverri átt Burt tók hún, en himininn Hlýtt regn oss færði, Breiddi jørð út barminn sinn, Blómleg grøs nærði; Yrktum vèr Arðsama reita, Vonin hèr Vorn gladdi sveita; Guði ber Greiða þøkk veita; Starfið borgað

vort er vel. :,: Allt, hvad hefur and=
ardrátt, Einn gud vegsami:,:.

3. Lof sè þèr, Launadir, drottinn,
þú Allt vort hèr Erfidi' og mædu nú;
Idni hjá þèr ávallt fann Ást og nád
kæra, Heill lèzt þú í hvern einn rann
Himininn færa, Víst ert sá Verndarinn
þjóda, Sem vilt oss ljá Vætu, þurrk,
gróda, Er þèr hjá Upphaf alls góda; Þèr
ber æra, þøkk og prís; :,: Allt, hvad
hefur andardrátt, Einn þig vegsami:,:.

No. 267.

Lagid: Í dag þá hátíd høldum vèr.

Lof sè þèr, hjartans hróp vort því
Heyrdir þú, fadir þjóda; Starf vort
borgar nú blíd á ný Blessun af jard=
argróda; Hvert stráid, lauf og blómst=
ur ber Verlega vitni', ad mikil er,
Drottinn, þín gæzkan góda. Vèr þøkk=
um þèr, Þig lofum vèr.

2. Heyskap vorn blessad hefur vel Hønd þín ad þessu sinni, Því sýngjum lof med þakklátt þel, Þad medtak af nád þinni; Gef oss forsjálni', ad gjarna hver Gáfur, sem veitti nád þín ør, Á beztan hátt brúka kynni, Og þakka þèr, Þig prísa hèr.

3. Lát vorar hendur bjóda braud Bjarg-þrota þurfamønnum, Svo lèttum undir annara naud Med ást og kærleik sønnum; Þegar vèr afgángs høfum hèr, Hugsa lát oss, ad skyldugt er Bágstøddum bjarga grønnum, Svo þøkkum þèr, Þig prísum hèr.

4. Líf medan varir, lát oss þèr Líkjast í kærleik hreinum, Í føgnud himna framar vèr Fullkomnun hans þá reynum; Þó kunnum nú þinn kærleik sjá, Klárlegar skín hann himnum á; Þèr sè, gud, æra einum; Vèr þøkkum þèr, Þig lofum vèr.

No. 268.

Lagid: Gæzku guds vér prísum.

Vèr þøkkum þèr hinn gódi, Þig prísum vèr, ó gud, Ad þú af þínum sjódi Þarflegt oss veitir braud, Oss geymir æ og nú; Allt þad, sem fram þú færdir, Forsjón þín ávallt nærdi; Gódur, vor gud, ertú.

2. Land vort blessa, lífs herra, Legg fædu' á sèrhvert bord, Lát blessun þeim ei þverra, Sem þitt vardveita ord, Örbyrgum adstod tjá; Gef audgum gjafmilt sinni; Gef eining, svo menn kynnu Síns njóta' í fridi fá.

(Eptir bágt sumar og í hardæri.)

No. 269.

, Lagid: Jesús Kristur er vor frelsari.

O gud, sem rædur øllum gædum
Af jørdu, vøtnum, sjó og hædum;

Þín hønd út býtir, herra kær, Hvers kyns gáfum, sem þiggjum vær.

2. Allt vald þú, drottinn, ætíd hefur, Øllu, sem lifir, næríng gefur; Þegar upp lýkur þinni hønd, Þá mettast allt, hvad dregur ønd.

3. Þegar út sendir þú þinn anda, Þá nýjast ásýnd jardar landa; En ef krapt dregur undan þinn, Oss sparar jørdin gróda sinn.

4. Í sumar margur sá og reyndi, Sínu ørlæti nú ad leyndi Náttúran annars nógu rík, Neyd er verdskuldud af oss slík.

5. Vèr kjósum gæda-kjør, en sýnum Kaldsinni mikid gáfum þínum; Ó gud, refsa því ei, sem ber; Einginn fyrir þèr saklaus er.

6. Gef oss ánægdu enn med sinni Úthlutun móti taka þinni, Og óski

svo vort andvarp stillt: Æ verdi, drottinn, hvad þú vilt.

7. Í hug til þinnar hjálpar stefn-um, hagtær þú vorum litlu efnum; Bjørg lífsins drýgi blessun þín, Bjód frá oss víki húngurs-pín.

8. Blessa vort land og bæg frá mædum, Bjód þú einnig, ad rík af gædum Opni náttúran oss sitt skaut, Og vid hallæris fordi þraut.

9. Til þinnar, drottinn, mildi mæn-um, Miskun þín hyggi' ad vorum bænum, Veit þú oss hjálp mót voda' og neyd, Vertú vor gud í lífi' og deyd.

No. 270.

Lagid: Kom hér, min sál, og kyntu þér.

O drottinn kær, hvad veiztu vel Vankvædi gjørvøll mín; Mèr hjálpar æ, hvar helzt eg dvel, Hjástod og

gæzkan þín, Halt mèr stødugum vid þinn veg; Víst þín af hjarta' ef leita eg, Ró gefst, en raunin dvín.

2. Mig þó heim sæki margføld naud, Mædan ef ángra fer, Þó daglegt hljóti' ad bresta braud, Svo bannist naudþurft mèr, Raskast þó ei mín hugar-hægd, Hef eg alls konar gæda nægd, Því drottinn líkn mèr lèr.

3. Haf því í skorti gladvært ged, Grátin og hugsjúk ønd, Fimm þús-und litlum mat því med Mettadi Jesú hønd; Herrann skerf þínum hefur ei gleymt, Heldur þèr nóg til vista geymt, Þó úrrædi virdist vønd.

4. Hvad hann þèr gagna sjálfur sèr, Sannlega muntu fá, Heims-nægta þó ei heppnist þèr Herra-bord vid ad stá, Lát þèr nægjast í lægra sess Lífs-uppeldis ad neyta þess, Sem skamtar hønd hans há.

No. 271.

Lagid: Gæzkuríkasti grædari minn.

Þad er svo margt og mikils vert, Minn drottinn, sem þú hefur gjørt Mig vid um mína daga; Allt var þad gott, eg þakka þèr; Þín forsjón mild út býtti mèr Því, sem bezt hèr nam haga; Fadir, Fadir, Veiti' lid mèr, þad eptir er, og øllum líka Guddómur þinn og gæzkan ríka.

---

c) Eptir allgódar og ardsamar vertídir.

No. 272.

Lagid: Gudi lof skal ønd mín inna.

Frá þèr, ljósanna fadir, Flýtur øll gjøf, sem nefnist gód; Vèr sjáum vonargladir, Þú veittir allt, sem hentar þjód; Á þitt ørlæti mænir Allt, hvad lífs hræríng ber; Hæd, vøtn, laut, hálsar grænir Herma oss: stórt þad

er; Hafid baudst heita skyldi Hirzla audæfa þín; Þadan þín midlar mildi Mørg gædi skepnum sín.

2. Þínu lífs eptir ordi Ad þeirri hirzlu søfnumst vèr, Sem børn ad fødur-bordi, Blessunar þinnar leitum hèr; Enn gaf þín ørlát mildi Oss þadan gódan plóg; Hver er, sem ekki skyldi, Upp hrópa: þú gafst nóg? Dýrd sè þèr, gud, sem gefur Gott allt til sjós og lands; Allt, hvad andardrátt hefur, Efli prís skaparans.

3. Hver kann þèr, herra, næga Herma vegsemd og þakkargjørd? Þín safnar forsjón fræga Fiskum hafs, sem menn saudahjørd; Mitt í sjós ólgu-øldum Opnar sig hønd þín gód, Med gædum svo margføldum Mettir þú landsins þjód; Því hættulegri heita Hèr vor ervidis-kjør, Þess betur þrátt vorn sveita Þín borgar mildin ør.

4. Lof þèr, guð, allir inni, Allt má nefna þíns kærleiks vott; Lát oss nú líkjast þinni Líknsemd í því að gjøra gott; Gef oss með gáfum þínum Góða ánægð og frið, Hallæri, háska, pínum, Herra oss forða við; Gef að vèr lifum glaðir, Greið þú oss allt í hag; Vèr þinni forsjón, faðir, Felum oss nótt og dag.

No. 273.

Lagið: Jesú Kristi, vèr þökkum þèr.

Prísi drottinn allt hvað er, Öllu sem næríng gefur; Af brunni hafsins bjørg oss lèr, Blessað enn land vort hefur. Ó guð, hvað værum vèr án þín; Virzt oss framvegis gleðja Með þinni líku, uns líf vort dvín, Lands heillum góðum seðja. Láttú oss annt að gjøra gott, Gjøf þína svo rètt brúkum; Þakklætis sýnum þar með

vott, Ad þurfamanns tár af strjúkum. Drottinn, þèr einum dýrdin ber; Vèr þøkkum þèr, þig lofum vèr.

(Eptir bágar vertídir og í fiski-leysi.)

No. 274.

Lagid: Hver, sem ad reisir hæga byggd.

Gud, þinni stjórnun hæfir hrós Í hryggdum, skorti, mædum; Þín hefur høndin líknar ljós Lykil ad øllum gæd-um; Nær þeim upp lýkur, lætur lýd Lukkusæld hreppa' á hverri tíd Af hafi, jørd og hædum.

2. En ef þú lýkur aptur þá, Ør-birgdin vís er líka, Lífs næring hverfur landi frá, Læsist hafs-skautid ríka; Nálgast þá húngurs-neydin sár; Nú hefur margur þetta ár Mátt reyna mædu slíka.

3. Fèsjód sinn hafid furdu-tregt

Fèkk oss; vèr megum klaga, Líkams að lúð er sjørið frekt Forgefins marga daga; En verði, drottinn, vilji þinn, Veiztú, hvað þínum hvert eitt sinn Børnunum helzt kann haga.

4. Vèr møglum ekki móti þèr, Miklu heldur oss fleygjum Í þinn forsjónar faðminn hèr, Felum oss þèr og segjum: Æ faðir, mikla mildin þín Miskuni oss og forði pín, Vongóðir vèr svo þreyjum.

5. Það oss ei líði þánka úr, Ef þykir atvinnu bresta, Að skinið fylgir eptir skúr, Og skort opt nægtin mesta; Þú hefur allt í þinni hønd, Þèr felum bæði líf og ønd, Neyð bæti náð þín bezta.

3. Morgunsálmar.

No. 275.

Lagið: Þér þakkir gjörum.

Ljómar ljós dagur, Lífs kætist hagur; Sjá, ljós sveit vekur, Sól nótt burt hrekur; Enn fødur alda Eilífum gjalda Þökk skal þrefalda.

2. Lof hátt skal hljóma, Hjálp og náð róma Guðs geymslu beztu, Gæzkunægð mestu; Þolgóðir þreyjum, Þar til burt deyjum, Synd hatur segjum.

3. Vort kall vel rækjum, Vort gagn rètt sækjum, Óttumst guð, eina Elskum dyggð hreina, Sátt og samlyndi, Sem er lífs yndi, Bæn og blíðlyndi.

4. Verum vongóðir, Vel þolinmóðir Þrautir af þreyjum; Þó hèr stríð heyjum, Sízt drottinn sefur, Sinni náð hefur Heitið, hjálp gefur.

5. Mitt líf, minn andi, Mín raust sýngjandi, Ó guð upphæða, Um þinn prís ræða, Vel sè við tamin; Veg-semd skal samin Þèr og þøkk, amen.

No. 276.

Lagið: Gæzkuríkasti græðari minn.

Með friði nóttin fráleið svørt, Fyrir mèr aptur sólin bjørt Lýsir og glatt mig getur; Í mætti' og gæzku mikill, þú, Með krapti þínum, guð, enn nú Oss tíð og takmørk setur; Dýrð ber Því þèr, Vernd og náð og vizku dáð mèr virztu senda, Hvern dag í blessun hèr byrja' og enda.

2. Í svefni guð mín vørnin var, Eg vissi' ei af mèr sjálfum þar, Og háskann ei að gætti; En móti hvers kyns hættu' og pín Herrann var sjálf-ur verndin mín, Hans forsjón fár upp rætti, Krapt með Glatt geð Nýjan

gefid hann nú hefur heilsu minni; Ó gud, eg treysti umsjón þinni.

3. Í nafni Jesú ángurs frí Eg byrja þennan daginn, því Hann verdur mèr hagstædur; Guds vilja ef ad eins eg ann, Allt mèr til góda leidir hann, Lífi og lukku rædur; Hann mèr Hjálp tèr; Herrann rádi, herrans nádin hjá oss veri, Hans allt, sem lifir, lof fram beri.

No. 277.

Lagid: Hver sér fast heldur.

Hátt upp í hædir Mitt hjarta lypti sèr; Gud, sem nú gædir Mig gledi, lofa ber; Nýjan dag vott um nýja' eg sè Nád, nú sem lætur :,: Nádugur gud í tè :,:.

2. Hans nádi heyra, Þá hóf eg andvarp kløkkt, Fúst fødur-eyra, Fann mína naudsyn gløggt, Þá fyrsta byrj-

ast þørfin vann, Um ássjá bad eg, :,: Og amen sagdi hann :,:.

3. Gud, hverju gjalda Gjøf þína má eg nú? Þøkk þúsundfalda Þèr ber eg fram í trú, Ad um mig hugad enn er þér, Gef gáfur þínar :,: Ad gódu verdi mèr :,:.

4. Enn framar feti Færist eg lífs á skeid, Gef, æ eg geti Geingid fram dyggda leid, Takmark míns lífs sè takmark þad, Oss fýsi' ad finna, :,: Nær flytjumst eilífd ad :,:.

No. 278.

Lagid: Himna rós, Leid og ljós.

Dagur er, Dýrka ber Drottinn gud minn; Nótt er lidin, lof sè gudi, ljós skín; Gledur enn Marga menn Myrkra flóttinn; Líf og sál, Líka mál Lofi drottinn.

2. Fyrir þinn son Og sælu von

Sè þèr hæst lof, Mig þú spardir, meinum vardir, minn guð, Mèr gafst frið, Likn og lið, Leið svo nóttin; Líf og sál, Líka mál Lofi drottinn.

3. Mig hefur leitt, Og meinum eytt Miskunin þín, Hverja stundu' á heimsins grundu hèr til, Mèr vert hjá Mildur, þá Eg missi þróttinn; Líf og sál, Líka mál Lofi drottinn.

4. Eg bið þig: Annast mig Enn í dag nú, Fyrir þann sanna sálvin manna, son þinn, Veit mèr náð, Vernd og ráð, Vægð og liðsinn'; Líf og sál, Líka mál Lofi drottinn.

5. Helgan dug, Hreinan hug Hjá mèr upp kveyk, Pèr að hlýða, líka líða lán dags, Og þúngann með Polugt geð Preyja hlýðinn. Góðan dag, Gladan hag Gefi' oss drottinn.

6. Hvað eg hèr Forma fer, Farsælist vel, Útgáng, framgáng, inn-

gáng blessa æ minn, Og í náð Allt mitt ráð Annast' hvert sinn. Góðan dag, Gladan hag Gefi' oss drottinn.

7. Eg fel þèr Allt, hvað mèr Áður gafst þú; Sè þinn dugur mèr máttugur, minn guð, Bæti sá, Bezt sem má, Breyskan þróttinn. Góðan dag, Gladan hag Gefi' oss drottinn.

8. Líf og önd, Efnin vönd Eg nú þèr fel; Öllu illu, voða' og villu ver mig; Sómi' og dýrð Sè þèr skýrð Sífellt, guð minn. Líf og sál, Líka mál Lofi drottinn.

No. 279.

Lagið: Faðir vor, sem á himnum ert.

Ljósið dags fagurt ljómar enn, Líf breiðir út og gleði' í senn, Minn fyrsti þánki því nú sè, Þakklæti guði' að láta' í tè, Að eg upp risinn, frór og frí Farið get til míns verks á ný.

2. Í værdarskauti sætt eg svaf, Svefninn mèr nýja krapta gaf; Minn líkam', sál og hús mitt hèr Í hendi geymdir, drottinn, þèr; Sú fødurlega forsjón þín Fordad hefur oss neyd og pín.

3. Hèr fyrir sál og málid mitt, Minn gud, vegsamar nafnid þitt; Míns hjarta traust og athvarf allt, Á medan lifi' eg, vera skalt; Því hvern, sem á þèr hefur trú, Herra, ei yfirgefur þú.

4. Hjálp, eg upp fylli hèr í dag, Hvad þú baudst og minn styrkir hag, Ætíd stunda med allri gát Annara' og mína velferd lát; Fótsporum Jesú fylgja hèr, Svo fái' eg himna-dýrd hjá þèr.

No. 280.

Lagid: Hver sem ljúfan gud lætur ráda.

Lít eg enn daginn lètta húmi, Loptid purpura-geislum strád, Sem lík eg

ádan lá í rúmi, Líf nýtt þigg af míns fødurs nád; Sè, tilbid, undrast yfir því, Ad hlotid hefi fjør á ný.

2. Þessi reynsla, þó þegi annad, Þar um óræk mèr gefur skil, Medur undrun svo má eg sanna, Mikill og vís ad gud er til, Alvaldur, gódur, øllum nær, Umsjá holla sem skepnum ljær.

3. Hann lætur skepnur lúnar deyja, Líf nýtt upp yngdum gefur þeim; Um augnablik ad eins hèr þreyja, Um eilífd fagna' í betra heim; Deyja hlýt eg, svo himna-vist Hold mitt upp risid fái gist.

4. Vid von þá styrkur vil eg bída, Og vernd míns drottins treysta hèr, Mót heimsins løstum herkinn strída, Hins leita, sem þar uppi er, Holdid temja, sem himnum á Helgadri sálu fylgja má.

5. Æ, styrk mig, fadir, upp svo risi, Og lifi þèr, sem skepna ný; Þíns ords og dæmis ljós mèr lýsi, Lastvar svo gángi fram í því; Upp risnum, lífs nær útlegd þver, Er mèr þá sæla vís hjá þèr.

No. 281.

, Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Ást þína, gud, enn mèr bodar Upprennandi morgunsól; Þig ad prísa', er vardir voda, Væra lèdir hvíld og skjól, Fyrst skal idja' og munnsins mál; Mín af blundi hressta sál Lyptir sèr í himna-hædir, Um hátign þína' og miskun rædir.

2. Blunds í fadmi' eg lá sem lidinn, Líkn þín vakti' og til mín sá, Endurnæríng, nædi' og fridinn Nádug veitti þín forsjá; En mèr nýtt gafst aptur fjør, Ótal bjóst mèr heilla-

kjør, Er þú vildir ad eg hlyti Upp-vaknadur og þeirra nyti.

3. Lífs þess krapta áttu alla, Er mèr gafstu nýtt í dag; Til þín þeinkja' og þig ákalla Í þrautum skal og gledi-hag; Lífs míns fadir, løgin þín Lífs regla sè jafnan mín, Yfirvegun ástar þinnar Unadsemdin sálar minnar.

4. Eg vil þín med lotníng leita, Og lífs vid sporid finna hvert, Í elsku' og dyggd þèr eptir breyta, Eins hreinskilinn leynt sem bert; Þú minn vilja' og veikleik sèr; Vertu aldrei fjærri mèr; Leid mig svo fram lífs hvern daginn, Loks ad dýrdar erfi' eg haginn.

No. 282.

Lagid: O fadir himneski' og eilífi gud.

Upprís mitt hjarta og í mèr hvad býr, Upprís mín túnga og máli rètt

stýr, Upprísi lofsaungur andheitur, nýr, Upprisinn dagsroda nótt flýr.

2. Eins og lík andvana eg lá í nótt, Ekki neinn finna rèd líkama þrótt, Dauda og lífs er æ millibil mjótt, Mèr lèt þó guds verda nád rótt.

3. Hans rèttri leidi mig høndin í stètt, Hún í dag greidi minn fóta-stig rètt, Hún øllum sneydi mig hamíngju-prett, Hvergi svo veidi mig tál sett.

4. Lát oss, gud, nema ad lifa svo hèr, Lífsins svo dagana telja, ad vèr Allir, þá deyjum, ó drottinn, hjá þèr Dýrdina erfum med lífs her.

5. Fús skal eg, drottinn, þó bída, sem ber, Bera dags-þúngann, en lid veittu mèr; Eilífur sómi og þøkkin sè þèr, Þig lofi hvad, sem ad lífs er.

No. 283.

Lagid: Sólin upp runnin er.

Enn til ljóss alvald þitt Á ný mig færdi Af dúrsins dái', og mitt Dug hressturm nærdi Líf, sem ad lá Lúid á fótskør þinni; Vernd þín, sem vid-hélt mèr, Vottar, eg enn sè þèr, Minn gud, í minni.

2. Því skal mín þakklát sál Þèr aldrei gleyma, Hegdun, hjarta og mál, Höll bod þín geyma; Med nýjum dug Í dag hún fast ásetur Ad stunda dyggd og dád; Drottinn, gef veikum nád Ad breyta' æ betur.

3. Eg er í hættum heim, Hans glys mig letur, En móti óvin þeim Adstod þín hvetur; Eg megna allt, Ef þinn kraptur mig stydur; Súrt ef mèr sendast vann, Sykra þad aptur kann Þitt fylgi' og fridur.

4. Aldrei yfirgafst þú Þann á þig

treysti; Vera skal vissa sú Von mín og hreysti; Í kvøld eg mun Ást og náð lýsa þinni, Að hèlzt mèr á þeim stig, Að óttast, faðir, þig, Svo frið eg finni.

No. 284.

Lagið: Hver sem ljúfan guð lætur ráða.

Hýr aptur morgun-blíða brosir, Breiðir út heill og føgnuð sinn; Við annir heims sig ønd mín losi, Og til þín skundi, drottinn minn, Fyrst allra þøkk svo færi þèr, Føðurlega sem við hèlzt mèr.

2. Hollt í svefn-værðum hlaut eg næði, Hreppti nýtt líf og krapta þar; Hús mitt, líf, velferð, lánið, gæði Læst í míns føðurs høndum var; Mín gætti forsjá føðurlig, Fèkk ei skaðræði nálgast mig.

3. Þigg í náð, faðir, þá sem flýtur Þøkk af viknuðu brjósti nú; Hepp-

inn er sá, sem hælis nýtur Hjá þèr, og setur á þig trú; Æ skaltu vera athvarf mitt, Aldrei bráſt mèr fulltingi þitt.

4. Æ, hjálp mèr, svo með alúð vandi Allt mitt framferði vel í dag; Að trúr í minni stètt eg standi, Stundi heill mína' og bræðra hag; Leið mig á fótspor lausnarans, Sem leiði mig til himna-ranns.

5. Með hugfró eg þá hlaup mitt þreyti, Herra, þín forsjá leiðir mig; Eg veit þitt heitorð aldrei breytist: Elskar þú þá, sem stunda þig; Þú ert minn faðir ástargjarn, Eg fyrir náð þitt kjørið barn.

No. 285.

Lagið: Sæll dagur sá, er sé eg nú upp renna.

Sú kemur stund, kroptug fram þegar alla Af grafar-blund guðs sonar

raust mun kalla, Og eilífs lífs eda dóms vekja til. Eg verd, mín sál, einn med í þeirra skara; Lífs leid er hál, likn drottins enn þó sparar Þig, þess ei dyl.

2. Enn vard þèr vært, vægd drottins enn þitt hefur Fjør endurnært, og fødurtryggdar gefur Þèr merki ný; manstú til hvers þad sker? Guds ástar-ged gjøri þèr til hans snúa, Ad fáir sèd, undir eilífd sig búa Hver skuli hèr.

3. Þèr vaki sá þánki jafnan í brjósti, Synd fæli frá, fýsi dyggd ad kapp-kostir: Eilífd eg flyzt vid andartak hvert nær. Hann greidi þèr, gjørdir allar svo starfa, Ad stundir hèr, ødrum og þèr til þarfa, Vel vinnist þær.

4. Rótfest hjá mèr, minn fadir, áform þetta; Kenn mèr, ad hèr hef eg ei bústad rèttan; Mitt fødurland

er mínum gudi hjá. Þángad svo og þaunkunum hvern dag snúi, Þann þrædi veg, þar til mig jafnan búi, Líd þitt mèr ljá.

No. 286.

Lagid: Jesú, þínar opnu undir.

Dagur austur-lopt upp ljómar; Ljóssins herra, dýrd sè þèr, Mikla vernd og milda dóma Miskun þín oss jafnan tèr; Morgunrodans blídri brún blessud enn nú gledur hún; Af sæng upp rísum sælir, gladir, Ad syngja lof þitt, hjartans fadir.

2. Skapari þar ed lýds og landa Lífs og heilsu veitir hnoss, Láti' hann sannleik, ljós og anda Leida, skína' og styrkja oss, Ad þjóna sèr í þeirri stètt, Þar hann hefur oss í sett; Sèrhvert böl, sem mèr kann mæta, Miskun virdist hans ad bæta.

3. Gud, hvad sem í øllum áttum Oss til heilla skaptir þú, Eptir sínum edlisháttum Efli vora farsæld nú; Gef oss þennan gódan dag, Gódi fadir, sjá vorn hag; Oss þín blessud gæzka geymi Gædin full í betra heimi.

No. 287.

Lagid: Endurlausnarinn vor Jesú Krist.

Gudi sè lof fyrir ljósid glatt, Lidin med værd er þessi nótt, Eg vil upp rísa, Og minn gud prísa. Gæti vor gud.

2. Hans verk þvi eru himinn og jørd, Hèr med er ljós og dimman gjørd Mót mørgum voda Mønnum til góda. Gæti vor gud.

3. Svo marga lofgjørd segi' eg þèr, Sem þú gafst andartakid mèr Um æfi mína, Fyrir alla blessun þína. Gæti vor gud.

4. Mínum misgjørdum, guð minn gleym, Guð minn, lát mig ei deyja' í þeim, Mín verk að stunda Veit mèr án synda. Gæti vor guð.

5. Svo lát mig vera, sem þú vilt; Sè æ þitt náðarheit upp fyllt Á mèr og mínum Með krapti þínum. Gæti vor guð.

6. Gef mèr að skynja', að endast á Æfinnar skeið og lífsins þrá; Minn drottinn góði Mèr øllum ráði. Gæti vor guð.

7. Eg fel mig nú og øll guðs børn Almáttugs guðs í skjól og vørn, Í himnaríki Hann oss inn taki. Gæti vor guð.

No. 288.

Lagið: Sá vitnisburðurinn valdi.

Hvern skyldi líf mitt losa, Ef lífs ei høfund þann, Er lèt mig lifa' og sofa, Og lífga þar með vann; Skylt

er og ljúst mèr líka, Ad losa hinn gæzkuríka, Því verdur þess er hann.

2. Ó, ad mitt áform vekti, Ó gud, ad losa þig! Ó, ad eg ætíd þekkti, Hvad annt þèr sè um mig. Hjálp, gud, á hverjum degi, Hver ein mín at-høfn segi Ljóst, ad eg losi þig.

3. Mun þá einn morgun fagur Mig vekja' af þægum blund, Hinn mikli dómsins dagur, Þá drottins fødur-lund Lofsæld mig lætur gledja, Lífs gledi' og heillum sedja Um eilífdar alla stund.

---

4. Kvøldsálmar.

No. 289.

Lagid: Þökk sé þér góð gjørd.

Sólin rann, ljós leid, Ljúfur gud mig stydja Í dag vann, og neyd Allri burt ad rydja, Af því hans er greid

Øllum líkn; ad bidja Enn skal mín idja.

2. Veit mèr þrótt veg þinn Vel, ó gud, ástunda, Og ad skjótt eg finn Enda lífs, ígrunda, Svo hefji rótt hug minn, Hèdan burt þá skunda, Til fegins-funda.

3. Veik mín dád æ er, Afl og menntir dvína, Gjørvallt rád, gud, þèr Gef eg mitt; audsýna Virztu nád í nótt mèr, Nú eg fel í þína Umsjón ønd mína.

4. Mèr ei neyd mun þá Mædu' og kvída valda, Ef lífs skeid og þrá Endar helid kalda, Gefst mèr þreyd, gud sjá, Gledi' og dýrd margfalda Um aldir alda.

No. 290.

Lagid: Kristur reis upp frá daudum.

Dags-vøku', er enn nú endi, Og

nætur-svefn fyrir hendi; Svo breytist allt í heimi hèr, En himnesk gledi stadføst er. Gæti vor gud.

2. Eilífi einvalds-herra, Eg vil þèr þakkir gjøra, Ad sendir Jesúm, soninn þinn, Sáluhjálpara' og hirdir minn. Gæti vor gud.

3. Þú hefur á þessum degi Þyrmt mèr, en glatad eigi, Annazt svo sem þitt einka-barn; Ó gud, hvad þú ert nádargjarn. Gæti vor gud.

4. Eg vil þó aumur játa: Eg má ei barn þitt heita; Hróp synda minna' í himininn Hefur opt stigid, fadir minn. Gæti vor gud.

5. Þú gafst mèr blessun þína, Þá nád hef eg syndum launad Í dag sem øll mín æfikvøld; Æ, mína þúsund punda skuld. Gæti vor gud.

6. Fadir, ó fadir náda, Fadir sannleiks og dáda, Fyrirgef øll mín af-

brot leið Fyrir árnan Jesú, pínu' og deyð. Gæti vor guð.

7. Annars eg ei má sofa, Ellegar náðir hafa; Hver vill vænta sèr værð og frið, Vera ósáttur þó við guð? Gæti vor guð.

8. Gleym þú því glæpum mínum, Guð minn, en krapti þínum Vernda þú mig, svo vil eg traust Vel sofa' og hvílast háskalaust. Gæti vor guð.

9. Sál, æru auðnu, lífið, Og allt það, þú hefur mèr gefið, Gef eg í þína gæzku-vörn, Guð minn, varðveit þú öll þín börn. Gæti vor guð.

10. Jesú, meistarinn mildi, Mín óskar sál og vildi Himneska ró og hvíldir fá Heilagra þinna landi á. Gæti vor guð.

11. Guð gefi' oss góðar nætur, Guð hjálpi' oss vel á fætur; Á hann vèr setjum traust og trú, Tryggð

hans selum oss allir nú. Gæti vor guð.

No. 291.

Lagið: Lángar mig í lífshöll.

Hvíld er þægust þjáðum, Því hún hressíng til býr; Guðs að gæzkuráðum Gjörðist nóttin mörg hýr; Skær frá lýði' og láðum Laungum þegar sól flýr, Aptur værð að snýr.

2. Lof þeim lífs-foríngja, Líf sem geymir vort þrátt, Sætlega skal sýngja Sál og túnga mín hátt, Nýrri náð um kríngja Nú mig lætur sinn mátt, Og hlynnir að dátt.

3. Nú á falla nótt vann, Náðir lúðir fá menn, Allan hennar óttann Yfirgnæfir værð enn, Lífs umferðar flóttann Farsæl endar hvíld senn, Laun fáum þá þrenn.

4. Mína daga mig lær, Minn guð telja svo hér, Að eg skynji, allnær

Er síðasta kvøld mèr; Endíng þegar øll fær Æfistundin, hjá þèr Þú betra líf lèr.

5. Mèr hlíf minn guð vel eg Mínum lífs á vegi, Aldur hvar sem el eg, Eins á nótt og degi, Forsjón hans mig fel eg, Fyrir tign hans hneigi, Og æðst lof segi.

No. 292.

Lagið: Sólin upp runnin er.

Upp dregst að auga-brá Enn dauðans bróðir; Mig gleyminn minnir á, Og mælir hljóður: Minníng dauðans Dag hvern ný hjá þèr vaki, Hef eg það huga' inn rætt Hast, og í dag þess gætt, Að enda' eg taki?

2. Ó sál' óðauðleg mín, Efldi' eg heill þína? Hugsun sú: hverful dvín Hèrvistar-lína, Jók hún mèr megn Mót girndum heimsins blindum, Og

hvatti' ad idka dád, Adhyllast guds míns rád, En sjá vid syndum?

3. Væg, fadir, væg í náð, Væg þú mèr sekum; Lát brot mín ljót af máð, Lètt sektum frekum; Sjá, hjarta sært Synd hatar, til þín leitar, Sem einka-athvarfs síns, Í nafni sonar þíns Um náð ei neita.

4. Mig føður-forsjón vann Fram í dag leida, Í nótt því annast kann, Og meinum eyda; Hels-dúr mig frá Heimi þá svæfir kaldur, Ønd dýrd-leg, frelsud, frí Fullsælu lifir í Ei-lífda' um aldur.

No. 293.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Ljóss á vængjum leid einn dagur Leingst í vestrid frá oss inn; Einn þú veizt, hvort annar fagur Í austri rennur nokkurt sinn, Herra gud, sem

hefur rètt Himin-ljósum midin sett, Ótal vizku-verkin ljóma, Vald og gæzku' er þína róma.

2. Þèr af hjarta þøkkum gladir Þennan lidinn sæla dag; Øllum meinum af verndadir, Allra leizt í mildi hag. Gef ad minnumst allir á, Enn nær dauda bar oss sá; Gef því lífid vel svo vøndum, Viss sè hlífd í þínum høndum.

3. Blund á oss lát sætan síga, Sig hèr þinni fodur-vørn, Í nótt sem má ske nákøld hníga, Nú þín audmjúk fela børn. Sofni augad dauda-dúr, Draumi sálin vakni úr, Frá nátt-dægra dimmu hafin, Dýrdar-ljósi þínu vafin.

No. 294.

Lagid: Kom, andi heilagi.

Til hafs sól hradar sèr, Hallar út degi,
Eitt skeidrúm endast hèr Á lífsins vegi.

2. Ó guð, hvort annað nú Enn þá vor bíður, Auglýsir eingum þú, Óðar en líður.

3. Nóg er, að vitum vel, Vort líf að endi, Og að það eins og hel Er þèr í hendi.

4. Að um oss annt sè þèr, að sèrt vor faðir, Hughraustir vitum vèr, Vissa nóg það er.

5. Þó dagsins stundum skeið Skjótt fram að nóttu, Brátt hennar líður leið Að ljósri óttu.

6. Svo lífið braut er breið Til bana-kífsins, Og dauðinn eins er leið Aptur til lífsins.

7. Svo lifa sèrhver á, Sem sálast eigi, En andast eins og sá, Sem aldrei deyi.

8. Í þína umsjón nú, Ástríki faðir, Felum líf, byggð og bú, Blundum svo glaðir.

No. 295.

Lagid: Hver sem ljúfan guð lætur ráða.

Míns guðs føðurleg mildi sparað Mig hefur enn nú þennan dag, Líf mitt frá øllu vondu varað, Vikið fyrir mig øllu' í hag; Þakklát og auðmjúk því mín ønd Þína minnist við føðurhønd.

2. Mig ørlát saddi, mèr nam svala, Mèr lèði klæða'- og húsa- skjól, Að heyra' og sjá og hugsa' og tala Hjá mèr enn krapta máttug ól, Brjóst mitt vakti og breysklegt geð Bendíngu þinna orða með.

3. Æ, hver fær huga yfir farið Ástgjafir þínar, faðir minn? Æ, held eg vel, það hafði' eg svarið, Hlýðinn að reynast sonur þinn? Notaði' eg gæði', er gafstu mèr, Guð minn, sem vissi' eg þóknast þèr?

4. Fyrirgef brot mín, faðir kæri,

Fyr en mín augu lykja sig; Þinn andi sátt og svølun færi, Samvizkan þegar klagar mig; Sjá, allt mitt at-hvarf, øll lífs von Er sá, fyrir mig leid, þinn són.

5. Ó drottinn, þinni umsjón anda, Eignir og líf mitt nú eg fel, Full-vísi, ad ekkert fær mèr grandad, For-sjón þín allt því geymir vel; Á fætur þá eg aptur rís, Enn skal þèr sýngja lof og prís.

6. Allt eins deyjandi eg mun hneigja Í trausti Jesú høfud mitt, Eg mun þá sofna', en ekki deyja, Eignast vaknadur ríki þitt, Hvar þig, ó gud, um eilíf ár Einglanna prísar raustin klár.

No. 396.

Lagid: Rís upp, mín sál, ad nýju nú.

Fyrir gott allt þig gøfgum vèr, Gud, sem oss náð og miskun tèr, Eg þó

sè mørgu minna, Líknsamt geð þitt Lofkvæði mitt Láti náð hjá þèr finna.

2. Hjálp í dag tèðir mikla mèr, Mig hjartanlega tókst að þèr, Bænheyrðir blítt sem faðir, Mig og mitt hús, Miskunarfús, Frelstir og forsorgaðir.

3. Allt hvað eg er og andi sá, Í mèr glaðvær sem hugsar á, Að þín dýrð eflast næði, Allt hvað minn hag Efldi í dag, Eru þín meðdeild gæði.

4. Eptir þinni elsku og mátt, Annastu mig um þessa nátt, Sjá ei til synda minna; Í dauðans neyð, Allsherjar guð, Aðstoð láttú mig finna.

No. 297.

Lagið: Gæzkuríkasti græðari minn.

Nú geingur sól að gylltum beð, Gánga vil eg því feginn með Að hvíldar hægu rúmi; Víst hefur allt

mitt vinnulag Verid án slysa þennan dag, Frá birting' hans ad húmi. Gud minn, Þjón þinn, Færir þèr af hjarta hèr, þad hefur hann eina, Þús-undfaldlegar þakkir hreinar.

2. Þad er svo margt og mikils vert, Minn drottinn, sem þú hefur gjørt Mig vid um mína daga; Allt var þad gott, og þakka þèr; Þín for-sjón mild út býtti mèr Því, sem bezt hèr nam haga; Fadir, Fadir, Veit' lid mèr þad eptir er og øllum líka Guddómur þinn og gæzkan ríka.

3. Gef þú oss hæga hvíldar-stund, Svo hver og einn vid lokinn blund Frelsist af líkams-lúa; Ervidid létt-ist æ hvern dag Af von um dýrd og sæluhag, Vid, beztu kjør ad búa, Hjá þèr Þá vèr Notin sjáum full og fá-um, fadir þjóda, Þess sem í heimi gjørdum góda.

4. Ó drottinn, vertu allra hlíf, Annastu, drottinn, þeirra líf, Sjúkleiki sem að þjáir; Gef þú oss hjarta gott, með auð Gleð þú oss, svo að hjálp í nauð Hver einn fátækur fái. Ánægt, Þèr þægt Hjartalag um hvern einn dag og hógvært sinni Gef þú oss øllum af gæzku þinni.

No. 298.

Lagið: Á guð alleina.

Minn tími stendur, Minn guð, í høndum þín; Enn er á enda Eitt stig af vegferð mín; Leiðtogi tryggur, Tryggð þín enn reyndist mèr; Ó, hvað øruggur Er sá, sem treystir þèr, Fyrir øllu, er á liggur, Einn þú bezt honum sèr.

2. Þigg mitt þakklæti, Þèr sem gløð færir ønd Allt fyrir ágæti, Er þín mèr veitti hønd; Ó, hvað eg

minni Er ást og þinni tryggd, Saurg-
ad hef sinni Af synda vidurstyggd;
Vægd þó nád þín vinni, Og vidrètti
mína dyggd.

3. Sjá, synd eg hata, Þú sèr mitt
hjarta-þel; Eg bíd minn bata, Bod
þín ef ræki vel; Veikum þú vægir,
Vilja á litur minn, Hjarta þad hægir
Hræddu vid breyskleik sinn; Nádin sú
mèr nægir, Nálægan þig ef finn.

4. Nú fer ad nóttin, Nádþurfi' eg
leita þín; Gud, þinn á þróttinn Þor-
góð von stendur mín; Sízt mun mig
saka, Þá sit í skjóli því; Þú veizt ad
vaka, Svo værda njóti' eg frí, Og
mig ad þèr taka; Í þad hæli eg flý.

5. Í deyd øruggur Er hver, sá
treystir þèr Leidtogi tryggur, Tryggd
þín þá reynist mèr. Minn tími
stendur, Minn gud, í høndum þín,
Ef vilt, út endud Ad skjótt sè vegferd

mín, Fel eg í føður-hendur Frelsada sál af pín.

No. 299.

Lagid: O fadir himneski' og eilífi gud.

Himinsól vendi í hafsins skaut inn,
Húmid oss bendir til værdar um sinn,
Leid svo til enda einn lífs-dagur minn,
Líkn vannstu senda mèr, drottinn.

2. Þèr, blídi fadir, lof þýdasta ber, Þú mig verndadir, og øllu frá mèr Grandi vísadir, þín gnæfandi hèr Gæzka blessadi, hvad mitt er.

3. Þú, sem vel greidir mèr gæfunnar stig, Gjør þad eg beidi: þín fødurhønd mig Annist og leidi; mín ønd ørugg sig Í lífi' og deyd reidir á þig.

4. Øll skal svo hrundin burt ángist og þrá, Er værdar-stundin mèr gledileg þá, Sídasti blundur þó sígi mig á, Sælum guds fundi mun eg ná.

No. 300.

Með sínu lagi.

Sá ljósi dagur liðinn er, Líður að nætur-stund; Himneski faðir, hjá oss ver, Hægan gef þú oss blund. Gleðji' oss guð í himnaríki.

2. Gæzkan þín allvel geymdi oss Og góð verndaði' í dag, Mýkti í náð mótlæti' og kross, Miskun þín sá vorn hag. Gleðji' oss guð í himnaríki.

3. Þar fyrir allir þakkargjørð Þèr færum, drottinn, vèr; Heiðri þig menn, himinn og jørð, Og hvað sem skapað er. Gleðji' oss guð í himnaríki.

4. Svo margt brutum vèr móti þèr, Megnum ei telja það, Orð, hugrenníngar, verkin vèr Vanda ei gáðum að. Gleðji' oss guð í himnaríki.

5. Fyrirgef oss nú, faðir kær, Það frømdum þèr á mót, Oss nýjan dugnað aptur fær, Iðrun að

gjøra' og bót. Gledji' oss gud í himnaríki.

6. Að gæt þú oss nú enn í nótt, Oss verndi mildin þín, Að sofna kynnum sætt og rótt, Sviptir frá allri pín. Gledji' oss gud í himnaríki.

7. Þá líkaminn hvílist, haltu þó Hønd þinni yfir mèr, Gef þú, að allir ødlumst ró, Oss forða meinum hèr. Gledji' oss gud í himnaríki.

8. Að morgni aptur uppvek þú Oss á hagkvæmri tíð, Svo af oss þá í sannri trú Sýngist þèr lofgjørð blíð. Gledji' oss gud í himnaríki.

9. En þegar endast æfitíð, Og kemur vor dauða-stund, Veit oss, Jesú, hún verði' ei stríð, Væran gef síðasta blund. Gledji' oss gud í himnaríki.

10. Á enda heimsins oss sèrt hjá, Inn leið í dýrð með þèr; Lát oss ei-

lífan søgnud sá Og frid, þegar deyjum vèr. Gledji' oss gud í himnaríki.

No. 301.

Lagid: Jesú, þinar opnu undir.

Hvíldir nætur-húmid bodar; Herra, sál mín gledst í þèr, Enn þín stýrdi øllum voda Alvøld hønd í dag frá mèr; Heilsu, blessun, fjør og frid Fann eg andar-tak hvert vid; Síns guds ástar-undrum lýsi Ønd mín þakklát, lofi, prísi.

2. Var eg í dag, sá vera skyldi? Vitna þad, mitt hjarta', í kvøld; Ávann óþreytt míns guds mildi Mig ad fordast glæpa vøld? Æ, eg blygdast, auga þitt, Alskygni, sèr dagfar mitt; Æ því gjør þad yfirvega, Æ því meir eg fyllist trega.

3. Fús þú brotin fyrirgefur, Fadir, svo menn elski þig; Í þad skjól mín

ønd sig vefur, Auðmjúk, trú-góð huggar sig Við míns Jesú kvala-kvøld, Þá kvittaði' hann mín synda-gjøld, Fyrir hann eg vænti vægðar, Og veit það eitt til hugar-hægðar.

4. Ljá mèr, faðir, fylgd þíns anda, Að framkvæmt geti' eg áform mitt, Æ því meir mig allan vanda, Sem afbrot fleiri gafst mèr kvitt; Eg sofna, veit senn af mèr ei, Eg er þinn, hvort lifi' eða dey; Í føður-hønd, minn faðir, þína Fel eg líf og sálu mína.

No. 302.

Lagið: Gef þinni kristni góðan frið.

Guð faðir, sem oss geymir vel, Gæzku, mátt þinn eg prísa; Þitt enn að lofa ástar-þel, Og miskun þinni lýsa, Skal mín þakklát vanda vísa.

2. Eg, sem þíns anda ástgjøf hlaut, Er þínum tryggðum minni, Vesall

til þeirra vægda', er naut, Bann ei af miskun þinni, Synd upp gafst mèr enn eitt sinni.

3. Gud, heiløg vera, gód og trú, Gud minn, gud fedra minna, Frá módurlífi minn varst þú; Æ, mætti' eg verdur finnast, Í tølu barna teljast þinna.

4. Leid mig þitt endur-lifnad barn, Lát andar-frid mig næra; Nú sofna' eg fadir gæzkugjarn, Gef mèr hvíld trygga' og væra; Til dóms lát mig ei dúrinn færa.

5. Fadir, oss háska forda' og neyd, Fel eg þèr mig og mína; Þèr treysti' og ad mèr tek þinn eid; Tryggd hef eg reynda þína; Aumum miskun enn munt sýna.

No. 303.

Lagid: Himna rós, Leid og ljós.

Gudi vèr Hefjum hèr Helgan kvøld-

saung, Dagur líður fagur, friður, fæst því Hvíldin hæg, Þjáðum þæg, Því skal hvert sinn, Líf og sál, Líka mál Lofa drottinn.

2. Eilíf náð Allt vort ráð Annazt hefur, Slysaföllum afstýrt öllum oss frá; Sýngi þèr Allt, hvað er, Ædst lof, guð minn; Líf og sál, Líka mál Lofi drottinn.

3. Ó, hvað mjög Opt hef eg Illa mót þèr Dyggðum hafnað, syndum safnað; sál mín Kallar því Eymdum í Á þig, guð minn; Lífið hèr Leiðist mèr, Leys mig, drottinn.

4. Veit mèr ró, Frið og fró, Faðir, í nótt, Lát ei hræða mig nè mæða mein þíng; Kraptur hèr Með sè mèr Máttugur þinn; Góða nótt, Gott og rótt Gef oss, drottinn.

5. Bljúg er mín Bæn til þín, Bezti guð, enn, Að mig geymi hèr

í heimi hønd þín; Verndin þín Børnin mín Veri hvert sinn; Góða nótt, Gott og rótt Gef oss, drottinn.

6. Eg fel þèr Allt, hvad mèr Ádur gafst þú, Sálu' og lifi hjálpi' og hlifi Hønd þín; Allt hvad er Medur mèr Mikli prís þinn; Líf og sál, Líka mál Lofi drottinn.

---

5. Bordsálmar.

---

a) Fyrir máltíd.

No. 304.

Med sinu lagi.

Fadir á himna-hæd, hver fyrir Jesú nád Elsku þína oss vottar, Ønd og likama mettar.

2. Hvad um lopt, haf og jørd Hefur til setta ferd forsorgar þú og fædir, Fjølgar, annast og klædir.

3. Med lofgjørd og lotning vèr,

Líka sem kristnum ber, Þiggjum í dag þakklátir Þitt lán, sem að oss veitir.

4. Lát oss í hreinum hug Halda oss við þinn veg, Svo með samvizku góðri Seðjumst voru fóðri.

5. Hjálp oss nú, herra kær, Svo heiður þinn eflum vær; Fyrir frelsarann Kristum, Faðir, á þig treystum.

Vèr þøkkum þèr, hinn góði.

(Sjá No. 268.)

---

b) **Eptir máltíð.**

No. 305.

Lagið: Kristi, vér allir þökkum þér.

Guð, vor faðir, vèr þøkkum þèr Fyrir þinn son, Krist, vorn herra, Af mildi þinni, sem margføld er, Manneskjur virðist næra, Og allar skepnur, sem eru með ønd; Oss hefur satt þín milda hønd, Lof sè þèr æ og æra.

2. Herra, sem mettað hefur nú

Hold vort, er deyja hlýtur, Sál vora einnig sedjir þú, Sem aldrei deyr nè þrýtur; Ord þitt er hennar afl og megn, Ad strída synd og løstum gegn, Uns med þèr nádar nýtur.

3. Himnafødur á hverri tíd Heidrun mesta sè framin, Sá oss kvittadi syndir vid Fyrir soninn til vor kominn; Hjálparann Jesúm, herra vorn, Hver oss þin gjørdi óskabørn, Ætíd lofum vèr, amen.

No. 306.

Med sinu lagi.

Heidrum vèr gud af huga' og sál, Hans lof vor túnga sýngja skal, Ad sina miskun sýndi ljóst, Saddi oss vel med drykk og kost; Sá øllu holdi fædu fær, Fætt hefur oss nú drottinn kær, Pad allt hans mildi þøkkum vær.

2. Þökkum honum nú, þjónar hans, Það er æ skylda sérhvers manns; Játum, að oss elskaði hann, Af náð sinni skapaði mann; Með húð og holdi, blóði' og beini' Byggð er sú helzta skepnan ein, Og síðan gefin sálin hrein.

3. Guð hefur veröld vel til reitt, Vanta lèt ekki' á næríng neitt; Fjöllin og dali frjóvgar hann, Fènaðinn gras ei vanta kann; Vex af jörðunni vín og brauð, Veitir það hvert ár mildur guð, Og hjálpar svo af húngurs-nauð.

4. Fiska veita oss vötn og sjór, Verður af þessu björgin stór, Eggin og fugla eignumst vèr, Og til atvinnu skapað er Naut, geitur, svo og sauða-fè, Sjálfur guð lætur oss í tè, Svo að vor næríng nógleg sè.

5. Þökkum honum og þiggjum nú, Það hann gefur oss sanna trú, Höf-

um því æ í hjarta sett, Halda hans boð í vorri stètt, Svo jafnan øll hans heiløg hjørð Heiðri hans blessað nafn á jørð; Það skal vor allra þakkargjørð.

6. Brúðkaupssálmar.

a) Á undan hjónavígslu.

Í nafni Jesú athøfn má. (Sjá No. 48.)

No. 307.

Lagið: Gæzkuríkasti græðari minn.

Fyrstu brúður til fyrsta manns Fram leiddi mildin skaparans. Ó, hjónabandsins herra, Af þínum himni þau á lít, Þitt sem nú koma fyrir auglit, Efl heill og heiður þeirra, Í heim Æ þeim Birzt liðsinna, lát þau finna líkn af hæðum, Blessa þeim lífsins lán og mæðu.

No. 308.

Lagid: Heimili vort og húsin med.

Pèr, lífsins herra, gud, vor gud, Gøfgun og lotníng sýnum, Þú skapar ljós og lífs føgnud, Líka med krapti þínum Ástir tendrar í úngdóms-barm, Allt eins fullordins styrkir arm, Og heillum audgar sínum.

2. Frábærlega jørd føgur er, Full med øll hentug gædi, Þau ef ad eins rètt þekktum vèr, Og þekkt hver brúka nædi, Armædan sjálf oss yndi fær, Á medal þyrna rósin grær, Lífstjón líf betra grædir.

3. Hver sá hèr vina situr í krans, Sem ei med gleditárum Velgjørdir telji verndarans, Veittar á barndóms-árum? Ó gud, þær reiknad einginn fær, Í dag þá vilt þú mikla þær Med nádar-nægdum klárum.

4. Þar fyrir prísum þrávallt vèr

Þig, fadir allra lýda, Gamlir og úngir greida þèr Gøfgun um heiminn vída; Á himni' og jørdu' í hverri átt Hljómi sú lofgjørd dag og nátt: Blessad sè nafn guds blída.

5. Blessa þann dag, nú eigum á Ástanna gledi' ad sæta, Og brúdhjóna-lags, er byrjast á, Í blessun virztu gæta; Blessa hvern aldur, stètt og stand, Styrk og blessa vort fødurland, Lát eining ást inn ræta.

No. 309.

Med sínu lagi.

Heimili vort og húsin med Nema' herrann byggja vildi, Árlega blessi bú og fè, Bjørg svo hver hljóta skyldi Af gæzku hans og guddóms-nád, Sem gjarnan eflir allra rád, Annars vor idja' ei gildir.

2. Nema gud sjálfur styrki stad,

Og stjórni borg og landi, Hlífi og gæti øllu ad, Svo eingu stofnist vandi, Gefi og sjálfur gódan frid, Gagnlaust er þó ad vaki lid, Fær eingu forđad grandi.

3. Litid ávøxt og ydar børn, Af gudi þau hafid þegid, Hagkvæma fá þau hjálp og vørn, Hans lán og gáfur segid; Forsjón vill hann þeim veita vel, Vís þeirra fæda' hún ávallt er, Sjálfir þad sanna megid.

4. Eins og ad pílur ekki fár Ofl-ugur hefur í hendi, Þángad sem hugdi' hann sèr til fjár, Sèrhverri frá sèr renndi, Mátt guds og vilja merkir þad, Mann og kvinnu úr ýmsum stad Til samvista hann sendi.

5. Sæll er sá mann, þeim gefur gud Gæfusamt lánid barna, Óvinum kvídir ekki vid, Þeir ýfa hann ei gjarna; Ofund og neyd ef hann vill

hrjá, Hjástod ørugga hefur sá, Volædi sèr ad varna.

6. Fødur, syni og anda sè Ædst dýrd um jørd og himin, Eins sem hún var ad upphafi, Án enda verdi framin; kenn oss ad halda kristinn sid, Kvittast og skiljast syndir vid; Sá þad vill, sýngi amen.

---

b) Eptir hjónavígslu.

No. 310.

Lagid: Gæzkuríkasti græđari minn.

Þau fèllu' ad þínum fótum hèr, Fadir, einum treystandi þèr, Gódra því adstod ertu; Þad bandid tryggda blessa þú Blídri med fødur-hendi, nú Sem trúlynd teingir hjørtu; Æ med Glatt ged Lífsins feta gef þeim gøtu' og gledi næga Í þíns fridar skauti' og skjóli þæga.

No 311.

, Lagid: Gæzkuríkasti græðari minn.

O gud, þín mild og heiløg hønd Hjú-skapar gaf á jørdu bønd, Þig bidjum, helgur herra: Gef þessum hjónum heill og nád, Hjartans eindrægni, idni, dád, Þeirra lát yndi' ei þverra, Þau leid, Þeim greid Hjálp ad bera, hvad sem sker, svo heit ad gæti, Vongód í hryggdum, vør í kæti.

---

7. Katekisatións-sálmar.

---

a) Á undan katekisatión.

No. 312.

, Lagid: Kristi, vér allir þøkkum þér.

I nafni Jesú nú, vor gud, Nálæg þér børn þín standa; Ord þitt í gledi eins og naud Oss færir líf til handa; Svo þad til gagns vors sanna vér

Sèum súksir ad læra hèr, Gef øllum oss þinn anda.

No. 313.

Lagid: Heidrum vèr gud af hug' og sál.

Alvísi gud, lát ord þitt blitt Út breidast heims um løndin vítt; Góda þeim úngu gef sem fyrst Til gudrækni og dyggda lyst; Þinn kraptur ædri øllu er, Úngum og gømlum kenn þvi hèr, Gódi fadir, ad gedjast þèr.

---

b) **Eptir katekisatión.**

No. 314.

Lagid: Gæzkuríkasti grædari minn.

Náduga gud, vèr þøkkum þèr, Þad oss úr myrkri leiddir hèr, Og kveyktir ljós þitt klára, Kenndir oss þekkja þig og hann, Þú hvern út sendir, lausnarann, Strax á tíd æsku-ára; Gjøf sú Gef þú Ávøxt færi, ad vèr lær-

um lifa' og deyja, Frelsarans boð-
orð sem fyrir segja.

Vèr biðjum þig, ó Jesú Krist.
(Sjá No. 130.)

8. Konfirmatións-sálmar.

a) Á undan konfirmatión.

No. 315.

Lagið: Óvinnanleg borg er vor guð.

Þessi dagur, ó guð, vor guð, Gef vel oss blessast nái, Við þig oss bind og við þín boð, Veit trúar-styrk hver fái; Faðir, hèr fyrir þèr Fólk úngt og gamalt sèr; Oss, faðir, álít þú Með æðstu mildi nú, Andi þinn lið oss ljái.

2. Þitt legg þú úngum orð í munn, Innra þess kraptur brenni, Að trúna' og hennar atrið kunn Æ falskvalaust meðkenni. Þeir fyrri færðust þèr,

Fyrir þeim báðum vèr, Skírðust til þíns nafns þá, Þig, guð, nú treyst-um á, Von sú upp fyllast vinni.

3. Náðar-sáttmál ánýja þú Nú við börn þessi' og síðan, Lát já það, sem þau segja nú, Sízt þeim úr minni líða; En breyskt þó er sèrhvert, Einn þú máttugur ert, Hjálpa með styrkri hönd Hverri frómlyndri önd, Til enda trúrri' að bíða.

4. Og nær þau húsum feðra frá Flytjast í veröldinni, Trúarbrögð Jesú þú lát þá Þeim vera' í ferskum minni, Svo hlýðin þjóni þèr, Á þig treysti' einn, sem ber; Yfirgaffstu' aldrei þann, Á þig sig reiða vann, Og föðurlíkn fela þinni.

No. 316.

Lagið: Gæzkuríkasti græðari minn.

O faðir, son og andi, þinn Órof-

inn stendur sáttmálinn, Eg þó mín orð ei haldi; Æ, minn mig jafnan á minn eið, En ef eg skeika' af rèttri leið, Unn mèr það ángri valdi; Hver þá Hèr má Vita, guð, að veitir náð, því viljum glaðir Á sáttmál þitt treysta, tryggvi faðir.

---

b) **Eptir konfirmatión.**

No. 317.

Lagið: Lofið guð, Lofið hann hver, sem kann.

Drottinn, þú Drottinn, að hátign stór, Æskan nú Einlæg en hvikul sór Þínum merkjum undir æ Og dyggðar stríða. Seg þú: börnum lið eg ljæ, Læt þau heill bíða. Guð er hjá Guði ef hlýðið; Faðir sá Sèr, hvað bágt líðið, Trugg þá, Elskuð børn, stríðið; Sterk er drottins hjálparhønd; :,:Yðar faðir elskar heitt Elskendur sína:,:.

2. Dyggda-skeid Skundid nú, kæru børn, En sú leid Er hætt og villu-gjørn; Hættri villu þurfid þèr Þó sízt ad kvída, Ljós á vegum ykkar er Ord drottins blída. Guds forsjá Greidir veg ydur, Hættum frá Hver-vetna rydur, Alla þá Almáttug styd-ur, Sem ljúft er, ad drottinn leidi sig. :,:Hann er sæll, sem hlýdir fús Himnanna gudi :,:.

3. Varnir, hèr Hlustid ord drott-ins á, Hrædizt þèr, Ad hneyxla børn-in smá; Drottins raust af hæstu hæd Hátt dunar þannin: Mín skal hegn-ing hitta skæd Hneyxlunar-manninn; En hver sá, Er villtan leidir Veginn á, Veg sjálfs síns greidir, Sælu' ad sá, Sem gud til reidir Þeim, er kær-leiks vinna verk. :,:Gjøri hver ad gæta sín, Gud drottinn allra :,:.

No. 318.

Lagið: O drottinn allsvaldandi.

Guð, faðir orma' og anda, Eilíf, trúfest veran merk, Óbifuð orð þín standa, Þó alheims falli bygging sterk; Veit oss trú Vel að halda, Ef veik-ist sú, Styrk margfalda Við oss þú, Og veikleiks lát ei gjalda.

---

9. Reformatións-sálmar.

No. 319.

Lagið: Væri nú guð oss ekki hjá.

Guð, ljóssins faðir góði, nú Göfgi þitt nafn vort hjarta, Úr ljótu myrkri' oss leiddir þú Í lærdóms-skin Jesú bjarta; Þá myrkurs skýldi þoka því, Þú sagðir: verði ljós á ný, Drógst svo frá dimman svarta.

2. Þína kirkju stríddi' illskan á, En, guð, þú náðir styrkja; Hug og dug gafstu þínum þá, Þeir lýstu' upp

veginn myrkva, Svo frelsi' og ljós oss fèll í skaut, Flýja hjátrúar-veldið hlaut: Sem klettur stóð þín kirkja.

3. Ó guð, lát oss ei optar sjá Aldanna myrku daga, Og lát kennendur aldrei fá, Oss sem á tálar draga, Svo allir kristnir, eins og ber, Þig elski, þekki' og hlýði þèr, Og þínum elskulega.

4. Öll blessun, drottinn, er hjá þèr, Oss blessa þú af hæðum, Kirkjunnar ætíð vørður ver, Vernda frá ófrið skæðum; Á jørð trú manndyggð oss skal þá Undirbúa, svo himnum á Ljóssins guð lofa nædum.

No. 320.

Lagið: Allt eins og blómstrið eina.

Góð stendur, guð, þín kirkja, Grundvøllud, føst, óhrærð, Hana vannst styðja' og styrkja Gegn stríðs ofríki'

og flærd. Illskunnar megnt ofbeldi Ei hús þitt bifa má, Mót stendur myrkra veldi, Merkum byggt sannleik á.

2. Líknsami fadir ljósa, Oss leiddir fund þinn á; Allir, sem inngáng kjósa Í hús þitt, gjarnan fá. Þá baudstu, burtu lída Blindni og hjátrú vann; Lofgjørd þèr ljúkum blída Í ljósi því, upp sem rann.

3. Ó gud, oss unn ad læra, Hvad ertu mildur oss, Og í nýt ord þín færa, Svo ødlumst dýrdar-hnoss; Æ medur oss þitt skæra Orda-ljós, drottinn, geym, Lát þess fridar-bod færa Farsæld um allan heim.

---

10. Kirkjuvigslu-sálmur.

No. 321.

Lagid: Í dag eitt blessad barnid er.

Þig inni lykja, ó gud, kann Ei jørd-

in, hús nè stadir, Himnanna einginn himinn vann Þig, himna, taka, fadir; Alla hluti þú ætíd sèr, Einnig þann søfnud, sem ad hèr Þig dýrkar, þig ákallar; Vor hjørtu bljúg sig hefja nú Himnanna til, hvar sjálfur þú Drottnar um aldir allar.

2. Í nafni Jesú oss lít á, Eptir hans fyrirheitum, Hús þetta blessa, heyr oss, þá Hèr þinnar nádar leitum. Hèr heyrum vèr þitt heilagt ord, Hèr setjumst vèr vid Jesú bord, Hèr dyggdir helgar lærum; Þú, fadir, rètt oss þína hønd, Þinn andi styrki vora ønd, Ad gódan ávøxt færum.

3. Margur, sem hryggd í brjósti ber, Hvern buga mótgángs hlekkir, Athvarfs leitar og hjálpar hèr, Hans mædu bezt þú þekkir; Leid hann, ó gud, af ángist út, Og lát hvern þann, er þjakast sút, Frelsis-stund finna

þína, Svo hann með geðið glatt á ný Gángi musteri sjálfs þíns í, Þakklæti þèr að sýna.

4. Þig biðjum vèr í þessum stað, Þú, faðir allra þjóða: Vort blessa land og vernda það, Veit því frið og heill góða. Í nafni Jesú oss heyr þú, Í nafni Jesú von og trú Á hans orð ætíð festum, Að þú oss veitir, herra, hèr, Hvers í hans trausti biðjum vèr, Og oss er æ fyrir beztu.

5. Á síðan, guð, með eingla her Um eilífð samstemmandi, Fegri lofsaung vèr færum þèr Á farsældarinnar landi; Þar fáum vèr þig sjálfan sèð, Og son þinn, Jesúm Kristum, með, Sem megum vin vorn kalla; Þar gefur þú oss frið og frægð, Fögnuð, vegsemd og gæða nægð, Drottinn, um eilífð alla.

11. Fridarsálmur.

No. 322.

Lagid: Herra, þér skal heidur og lotning greida.

Bjódid lof þeim, bøli' og neyd afventi, Burt er stríd, sem oss med naud um spennti, Bæna gádi, grimmd af mádi Gud alrádi', og sína nád oss sendi.

2. Herrann ædsti hýr oss gaf, ad fridur Frá himni stè til vorra landa nidur, Hann oss kætir, hvad sem mætir, Hryggd upp rætir, barn ad gætir, er bidur.

3. Gud med lotníng þèr sè þøkk vor samin, Þinn lofstír um øll heims løndin framinn; Þig, er gridin, gæfu-lidid Gafst og fridinn, enn tilbidjum, amen.

12. Huggun í sjúkdómi.

No. 323.

Lagið: Af djúpri hryggð ákalla' eg þig.

Eg farsæld lífsins áður sá Á mínum gleði-dögum, Ótal gladværðir átti' eg þá Í eptirlætis-högum; Vil eg því nú veikleika með Varðveita jafnan rósamt geð, Þó særist sorgar-slögum.

2. Eg má syndara auman mig, Ó guð, fyrir þèr játa; Óhlýðinn er eg þrátt við þig, Þú agar samt í máta; Skal eg sekaður ekkert þá Álag tímanlegt borið fá, Og mig leiðrètta láta.

3. Faðir, mig allan fel eg þèr, Forsjón þín að mèr gæti; Hvort sem þú leingra lènar mèr Líf, eða heli' eg mæti, Á þèr einum skal allt mitt

traust, Ásjá mannanna' eg trúi laust, Þú hjálpar, huggar, kætir.

4. Eg þá trúadur út af dey, Erfd mín er víss á hædum, Mitt andlát því eg óttast ei, Ellegar grafar-hrædu; Og þó eg rási' um daudans dal, Drottinn, nád þinni' eg treysta skal; Þú ert hjá mèr í mædum.

5. Harmatølum skal hrinda frá, En heidur gudi veita, Med þolinmædi honum hjá Hjálpar og nádar leita; Jafnan í naudum hugsa hèr, Hversu líknsamur drottinn er, Hann einn kann øllu' ad breyta.

---

13. Vid kirkjugáng mædra eptir barnburd.

No. 324.

Lagid: Gæzku guds vèr prísum.

Lof dýrd um aldir alda, Ó gud, þèr

sýngjum vèr, Þigg lofgjørd þúsunds-falda, Þú veikum miskun tèr, Oss, þegar ángur sker, Í fødur-umsjón tekur, Og aldrei burtu rekur Þá, sem ad treysta þèr,

2. Hættar þrautir, sem þjádu, Þær hurfu, gleymdist hver, Og inndæl ord vid kvádu: Einn madur fæddur er, Arftøku von sem á Í dýrdar-ríki ædstu; Ó, von, án líka, stærstu, Hverfa burt hryggd øll má.

3. Ó vor gud, veit hver módir Vel børn upp ali' um heim, Ávextir idju gódir Eilífd farsæli þeim, Upp þá risin af grøf Til gledi, gladvær segi: Gud, hèr er eg og, þegin Af þèr, hin góda gjøf.

14. Á fæðingardegi manns.

No. 325.

Lagið: Guðs son kallar: komið til mín.

Fyrir mitt líf eg þakka þèr, Á þessum degi' er gafst þú mèr, Guð, þèr eg gøfgun færi, Að þín náð til þess þóknun bar, Það eg af eingu skaptur var; Líf mitt sú náðin nærir.

2. Undarlega þú um mig bjóst, Við umsjón þína fram eg dróst Að augnabliki þessu; Gleði-dag margan gafst þú mèr, Grátur og þjáníng umbreytt er Í farsæld, frið og blessun.

3. Óverðugan meðkenni' eg mig Margfaldrar náðar lífs um stig, Ó þú allsherjar herra; Mig, jarðar duptið, minntist á Í mildi þinni eilífð frá, Svo farsæll feingi' eg vera.

4. Þú sást og heyrðir mæðu mín, Mín andvørp taldi forsjón þín, Fyr

en eg skapnad feingi; Minn deildan verd út mældir mèr, Miklu fyr en eg beiddi hèr, Þá eg var enn þá einginn.

5. Þú lèzt mig fyrir þèr finna nád; Frá eilífu þín vizku-dád Synd alla sá þó mína. Ó elsku' og nád, þá aumum mèr Allrar veraldar herra tèr, Ó fadir, forsjón þína.

6. Ad lífid mitt ad gættir þú, Ad lífs og heill hèr stend eg nú, Ad lífs ánægju' eg smakka, Ad undarlega' út leiddir mig, Og híngad til um gæfu-stig, Þèr, fadir, allt eg þakka.

7. Ó gud, ef lífa leingur á, Leggdu mèr til, þad gagna má, Af þèr eg vona þessa. Eg líf og sál afhendi þèr, Æ herra, virztu líkna mèr, Vernda mig bezt og blessa.

15. Ferdasálmar.

No. 326.

, Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

O, þú guds barna geymarinn, Sem greidir inn- og út-gáng minn, Í nafni þínu nú vil eg Nádþurfi byrja ferda-veg. Ó drottinn, bjód þú einglum þín, Á leidinni þeir gæti mín.

2. Ó drottinn, virztu ad mèr gá; Ó drottinn leid mig til og frá; Hønd þín mig verndi, hvar eg fer, Háskanum vísi burt frá mèr; Ó drottinn, skildu ei vid mig, Einkaførunaut kýs eg þig.

3. Ó drottinn, geym mitt megn og mál, Minn líkams-krapt og veika sál, Húsid líka og heimkynnid, Holla vini, sem skilst eg vid, Gættu þeirra og gef mèr þá Glada og heila aptur sjá.

4. Ó drottinn gódi, annast þú Á-

formið minnar reisu nú; Taktu mig að þèr trútt og vel, Tilsjón þinni mig allan fel, Slysförum öllum varna við, Vertu, minn guð, á alla hlið.

5. Ó drottinn, eign mín æfinleg, Af þèr lifi og hrærist eg; Fyrir mig Jesús útgaf önd, Af því leið mig við sterka hönd; Einkum nær eg skal falla frá, Farsæla reisu gef mèr þá.

---

a) Við húsföðurs lánga burtför.

No. 327.

Lagið: Væri nú guð oss ekki hjá.

Þú þekkir, guð, vort áform allt, Og vorn fótstig þú greiðir, Iðn góða blessar einn ávallt, Allt stýður, vernd-ar, leiðir; Eg byrja ferð, en bið, að þú Blessir mitt áform líka nú, Háska-semd allri eyðir.

2. Gef heilsa, þol og heill frá þèr Hjá mèr á vegum búi, Svo hagsæld

finni' eg hvar eg fer, Og heim med gladværd snúi; Um vøtn og lønd mót voda-hag Vertu minn skjøldur nótt og dag; Eg þinni tilsjón trúi.

3. Ástvini mína ei forlát, Minn ert og þeirra fadir, Heimkynni mínu haf á gát; Hvad sem mèr úthlutadir, Heimafólk, eignir, ástand, líf, Almættis þinni fel eg hlíf, Gef aptur finnumst gladir.

4. Eg svo í fridi reisi rór, Ræki mitt kall med dádum, Og held til baka, hitti frór Hús mitt gladur í nádum, Og ásamt mínum eptir það Eg þig prísa, og dáist ad Þinni vernd, þínum rádum.

---

b) **Við húsföðurs apturkomu.**

No. 328.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Mitt hús enn stendur, þøkk sè þèr,

Þú guð, sem geymdir, mitt hvað er; Margur heim kominn hús sitt fann Hrapað, velbyggt sem kvaddi hann, En stormur, vatnsflóð, eldur braut, Örsnaudur svo hann ráfa hlaut.

2. Þú heyrdir, drottinn, það eg bað, Þá eg og mínir skyldumst að, Þú hefur varðveitt þá og mig, Þín náð oss fylgdi mildilig, Ferð mína hefur framað þú, Finn eg allt skaðlaust heima nú.

3. Ó guð, verndarinn eg þig bið: Oss hèr framvegis haltu við, Að með friðsemi, eins og ber, Umgángast mættum glaðir vèr, Og lifa, þar til æfin dvín, Í bæn og trú og von til þín.

4. Öll vor fótspor og allan hag Annist þín forsjón nótt og dag; Þín hønd oss leiði, herra kær, Hvar sem vèr gaungum, nær og fjær, Og gef

sídast, ad sælir vèr Samføgnum uppi' í dýrd hjá þèr.

16. Vid líka úthafningar.

No. 329.

Lagid: Þann signada dag vér sjáum nú einn.

Dagur svo lángur aldrei er, Ad ei med kvøldi lendi, Daudinn lífid dregur med sèr Dapurt í burt úr hendi; Vèr skulum út, en grøfin er gjør, Þar gefst ei annar endi.

2. Gud gefi þad svo þjónum vèr Í þessari verøld inni, Ad guds son med trúnni taki hver, Svo traustlega miskun finni; Þá heimurinn frá oss hallar sèr, Hjálp guds aldregi linni.

3. Nær førum vèr í vort fødurland, Og úr fárinu skulum venda, Gef eg mína sálu gudi' í hønd, Í gledi' himnaríkis senda. Gud fadir,

guds son, guds heilagur andi Gesi' oss góðan lífs enda.

Lof sè gudi, vor lausn er gjørd, o. s. frv.
(Sjá No. 92., 2., 4. og 5. vers.)

No. 330.

Lagið: Fadir vor, sem á himnum ert.

Andlegan styrk mèr auktu þá, O gud, nær verøld skilst eg frá, Svo gedrór mína gesi' eg ønd, Gódi fadir, í þína hønd; Hørmum mínum í huggun snú, Og himninum fyrir mèr uppljúk þú.

Vidbætir.

I. Lofgjørdar og þakklætissálmar.

No. 331. (1).

Lagid: Ris upp, min sál, ad nýju nú.

Eilífi gud, þín gæzku-gnótt Gjørvallra minna daga nótt Upp lýsti nád einskærri, Svo leidin þraung Ei þótti laung, Þjáníngum setud nærri.

2. Fyrir þá elsku, fadir vor, Færum þèr vid hvert æfi-spor Þakkir í þessum heimi, En sídar meir, Þann aldrei deyr, Eilífdin prís þèr geymi.

3. Þèr einum felum alla oss; Þinn einka-son, er leid á kross, Vort dæmi, von, ágæti Sè, þar til vèr Sønnum hjá þèr, Sorg ad breytist í kæti.

No. 332. (2).

Lagið: Í Babýlon við vötnin straung.

Þig lofi allur eingla her, Alheims verndarinn blíði, Þig lofi jarðar þjóðin hver, Þér allt, hvað skaptir, hlýði; Þig lofi allt, hvað lofa má, Er líf og tilveru' af þér nam fá; Um þitt alveldið víða Útbreiðist lof þitt alla tíð, Eilíf guðdómsins hátign blíð, Af túngum allra lýða.

II. Endurlausn vegna Jesú.

No. 333. (3).

Lagið: Guðs son kallar: komið til mín.

Jesús Kristur vor vinur er, Vinfeingi hans fulltreystum vér, Samvizku' er ógnum eyðir; Flýjum því glaðir fund hans á, Er frelsa náði' oss kvölum frá, Og til lífs eilífs leiðir.

2. Af elsku til vor ofan frá Guðs einka son steig jörðu á, Og maður verða vildi; Ó þann fögnuð, sem fáum vèr, Frelsari vor hann orðinn er, Prísum hans miklu mildi.

3. Guðs einka-son er vinur vor, Vèr ef hans fetum dyggða-spor, Í huggun hryggðin breytist; Óttast ei þursum deyð nè dóm, Drottins ef þekkjumst náðarróm, Oss þá hans vingan veitist.

4. Vinur trúfastur vor er hann, Er vill oss hjálpa' og líka kann, Ef hörmúng á vill stríða; Synd-þjáðir flýjum fljótt til hans, Fullkomna meina græðarans, Sem andar svipti' oss kvíða.

5. Oss yfirgefið aldrei fær, Undir hans verið framgaungum vær, Ef hrösum, hann oss styður; Hver honum treystir, sæll er sá; Sífellt hans

gánga vegum á, Um adstod bljúgur bidur.

6. Vor ástvin, Jesú, þakkir þèr Pínir frelsudu gjøldum vèr, Sem von oss veittir blída, Pínum fagnadar-fundi ná, Fullsælum gledjast drottni hjá Í flokki' útvaldra lýda.

No. 334. (4).

Lagid: Heidrum vér gud af huga' og sál.

O hvílik heill, ad þekkjum þann, Þjóda gjørvallra frelsarann, Jesúm, sem lífid lèt á kross Ljúfur til frelsis øllum oss. Ó þá brennheitu elsku hans, Ei vildi' hann dauda syndarans, En til farsældar leiddi lands.

2. Sælar má kalla þjódir þær, Þig sáu' og heyrdu Jesú kær, Medan í heimi hafdir dvøl; Hvers þó oss hèr ei gefist vøl, Þig munum glad-

ir síðar sjá, Samarfar þínir verða þá Í helgra bústað himnum á.

3. Sanna huggun og sælu von Sjálfur hefur oss veitt, guðs son, Endurlífgaðir að hjá þèr Eilífrar gleði njótum vèr. Sú eptirþreyða sæla' og hnoss Sífellt upp lífgi hvern af oss, Þegar að kemur þraut og kross.

4. Til himins fórst á undan oss Eptir út staðinn deyð á kross, Eins munum eptir endíng kífs Endurvakna til betra lífs, Í þínu ríki ødlast þá Æru og dýrð þèr sjálfum hjá; Hvað þá við jafnast huggun má?

5. Á þig trúum og vonum vær, Oss veika styrk þú, Jesú kær, Þèr svo að aldrei føllum frá, Freistíngar þó oss leiti á; Þú heyrir æ vort harma-kvein, Hjálpar og græðir andar-mein; Sú er vor líkn og sælan ein.

III. Sannur kristindómur.

No. 335. (5).

Lagið: Sá frjáls við lögmál fæddur er.

Allt gott kemur frá einum þèr, Ást-ríkur manna faðir, Af þèr hins bezta væntum vèr, Í von loks deyjum glaðir.

2. Helgist þèr æ vort hjarta' og mál, Svo hötum ræðu ljóta, Vísdóms-full orð þín vora sál Veki til yfirbóta.

3. Andar-gagn vort og annara með Orðræður vorar stoði; Þolið og hógvært gef oss geð, Glæpa svo firr-ist voði.

4. Herra, þegar að þúngan kross Þú vilt oss bera láta, Víst hann að góðu verður oss; Von sú oss gjöri káta.

5. Ef að trúlyndir elskum þig, And-armein kunna' ei granda; Voði og neyð þó sýni sig, Senda munt náð þíns anda.

6. Hvað sem oss mætir heims um byggð, Hugglaðir vèr því tøkum; Mýk oss gjørvalla mæðu' og hryggð, Mæddir þá til þín kvøkum.

7. Verði oss, faðir, vild þín á, Vantrú og efa forða, Óþolinmæði' oss flýi frá Fyrir krapt þinna orða.

8. Samvizku-ró og sálar-frið Sæl-um gef oss að halda, Einnig meðbræð-ur vora við Varast tvídrægni kalda.

9. Svo sem að fjøldann synda þrátt Sjálfur oss fyrirgefur, Eins gef framvegis iðkum sátt Við alla, sem skyldan krefur.

10. Auðlegð ef fellur oss í skaut, Elskuríkt veit oss sinni, Að aumra lètt-um undir þraut Eptir tilætlun þinni.

11. Ef fáum neyð og ørbyrgð reynt Eptir ráðstøfun þinni, Trú og þolgæði ljóst og leynt Lát oss votta hvert sinni.

12. Athafnir vorar allar hèr Ætíð gef oss að vanda; Svo iðjum það, sem þóknast þèr, Þinn send oss styrk til handa.

13. Hóf og iðju, sem hentar bezt, Hreinskilni' og dyggðir allar Oss kristnum gef að iðka mest, Uns dauðinn hèðan kallar.

14. Lát oss svo, drottinn, lifað fá Lastvara, meðan þreyjum, Að sæla vís þèr sjálfum hjá Sè oss, þá hèðan deyjum.

No. 336. (6).

Lagið: Kom skapari heilagi andi.

Þú, sem hið góða elskar eitt, En þótt að veikum finnist hjá, Án þín eg megna ekki neitt, Allur minn kraptur þèr er frá.

2. Breyskleik minn, drottinn, þekkir þú, Þín náð og styrkur efli mig; Á

þínum kærleik krøptug trú Kenna skal mèr að elska þig.

3. Lát elsku þá minn hneigja hug, Að helga líf mitt einum þèr; Þín linkind æ mèr lèni dug, Lastvørum hegða mèr sem ber.

4. Gef þú mèr skyn, að dyggð og dáð Dýrmætast hnoss í verøld er, Að sá, sem vandar allt sitt ráð, Ørugg-ur sèrhvern mótgáng ber.

5. Að fullgjørð dyggð ei finnast kann, Føstum grundvelli stofnuð á, Nema skír trú á skaparann Skíni guðrœknu sinni hjá.

6. Þú, sem einn verkar veikum í, Að vilja' og gjøra það, sem ber, Styrk þú minn veika þróttinn, því Frá þèr minn allur kraptur er.

No. 337. (7).

Lagið: Hver sem ljúfan guð lætur ráða.

Eilífi guð, vor allra faðir, Einn

ertu góður, mikill, vís; Af undrum þinnar gæzku glaðir Gjøldum vèr þèr af hjarta prís; Þig að dýrka mjøg inndælt er, Um gæzku þína sýngjum vèr.

2. Hver, sem ástgjafir þínar þekkir, Og þær rètt virða skyn á ber, Hví skyldi hann þig elska ekki, Af elsku leiddur hlýðnast þèr, Á gæzku þinni efalaust Æ grunda sína von og traust?

3. Að Jesúm Krist, þinn son, oss sendir, Sèrlega krefur þøkk af oss; Hann þig, sem føður, þekkja kenndi, Hoídi vor vegna deyð á kross, Lærdómi bæði' og lifnaði' með Ljós og farsæld út breiða rèð.

4. Fyrst guð oss þannig elskar alla, Og eflir heillir sèrhvers manns, Látum oss, bræður, lèttbært falla, Að líkjast dæmi skaparans; Ástsemi, dug og elsku með Ástundum dyggð og frómlynt geð.

5. Kærleiks gud, oss sem kallad hefur Krists ríkis til af þinni náð, Og øllum jafnan gott allt gefur, Æ, gef oss bædi vilja' og dád, Ad lífs til enda þjónum þèr, Sem þínum børnum verdugt er.

No. 338. (8).

Lagid: Allt eins og blómstrid eina.

Hjálpa mèr, herra blídi, Af hjarta gedjast þèr, Eg svo gegn øllu stírdi, Ord þitt sem bannar mèr; Verk rádvønd æ ad idja, Adstoda virztu mig, Med þeim svo ber tilbidja, Og beztan dýrka þig.

2. Gef, fadir, krapt eg kunni Kefja girnd vonda' í mèr, Rádvendni æ svo unni, Og finni náð hjá þèr; Afvega lát ei leida Løst mig nè glæpa her, Ei spott nè ótta neyda, Ótrúr ad reynast þèr.

3. Bod þín mèr blessud vísi Braut rètta lífsins á, Hana mig feta fýsi, Farsæld eilífri ná; Styrk mig ad vilja vinna Verkin skyldu med trú, Og ædsta umbun finna, Er dyggdum heitir þú.

4. Gef þú mèr gódfúst hjarta, Gagnast øllum sem bezt, Aumka þann, kvøl um kvartar, Kætast samheillum mest, Ljúfum svo Jesú líkist Lund kærleiksfullri med; Farsæld þíns fridar-ríkis Fæ eg þá gladur sèd.

5. Gef, ad eg rètt ígrundi, Gódur ad ert og vís, Audna mín allar stundir, Af þèr ad gjørvøll rís. Þó sorg umhverfis hljómi, Hardar ef raunir þjá, Í lífi, deyd og dómi, Drottinn, þig treysti' eg á.

No. 339. (9).

Lagid: Kom skapari heilagi andi.

Drottinn, ástunda dyggdir mèr Dag-

lega gef og boðorð þín; Þú til ens góða þróttinn lèr, Það veri bezta huggun mín.

2. Viki eg þínum vegum frá, Virzt þú í náð að benda mér; Fyrirgef breyskum, faðir, þá, Framvegis gef eg hlýðnist þèr.

3. Ást þín føðurleg ætíð mig Upp ørva skal að stunda dáð; Vongóður kem eg þá fyrir þig, Þegar eg allt mitt vanda ráð.

4. Því ef eg dyggða þræði stig, Þolgóður freistíng yfirvinn, Góð meðvitund þá gleður mig, Guð, hún er sælu-pantur minn.

No. 340. (10).

Lagið: Adams barn, synd þín svo var stór.

O herra guð, þèr heiður ber, Með hjartans gleði' og lotníng vèr Til þín nú þánka rennum; Dásamlegur í øllu

ert, Allt hefur mjøg vel til vor gert, Þakklátir það medkennum; Æ, lof, tilbeidsla, ást og dýrd, Eilífi fadir, sè þèr skýrd Fødurnád fyrir þína, Sem einka reyndist verndin vor, Velferdar til hvert greiddi spor, Því ber oss þøkk audsýna.

2. Fyrir vort lífid þøkk sè þèr, Þín lofsverd nádargjøf sem er, Og það af miskun þinni, Heldur því vid og hjúkrar ad, Herra, en einkum fyrir það Ber oss med bljúgu sinni, Þèr þakka blessad þitt hjálprád, Ad þú hefur af fødur-nád Kristna menn þar til kallad, Þig rèttan fødur þekkja vorn, Þín verda farsæl óska-børn Nú og um eilífd alla.

3. Ó hvílík huggun er oss það, Eiga þvílíkan fødur ad, Voldugan, vísan, gódan; Fáfródir, breyskir, veikir vèr Vinna fátt skynjum, sem oss

ber, Má oss því margt. of bjóða; Svo er og varið vorum hag, Að víst er fjørtjón nótt sem dag, Samt þurfum sízt að kvíða, Ef, eins og hlýðnum børnum ber, Með breytni góðri stundum vèr, Að þóknast þèr og hlýða.

4. Ó faðir, láttu elsku þá, Sem øllum heimi virðist tjá, Upphvatning æ oss vera, Hreinskilni stunda hjartans mest, Og hegðun alla vanda bezt, Í þinni augsýn, herra, Að vèr fram gaungum ætíð hèr, Eins og ráðvøndum kristnum ber, Og stundum mest sem megum, Þinni líking og þóknun ná, Þúsundføld náðar-gæði þá Vís vèr í vonum eigum.

IV. Trúrækni.

No. 341. (11).

Lagið: Allir guðs þjónar, athugið.

Heilagur faðir himnum á, Høfundur trúarinnar, Þitt voldugt orð oss vísar á Veg sáluhjálparinnar, Lát oss trú rètta rækja hèr, Í ríki þínu svo að vèr Þig sælir fáum finna.

2. Vertu, Jesú, vort lífsins ljós, Leið oss á veginn sanna, Unaðsemd vor og æðsta hrós Æ sèrt, hjálparinn manna; Sá traustið á þig setur fast, Sízt mun um eilífð fortapast, Hreppir sæld himinranna.

3. Vor trú sè byggð, sem vera ber, Vísdóms á orðum þínum, Til enda lífsins allir vèr Ávøxt verðugan sýnum; En nær vèr røsum, herra, hèr, Hjálp oss, að ekki føllum vèr, Nè síðar sælu týnum.

4. Brákadan sundur brjót ei reyr, Blys trúar endurnærdu, Idrandi sálna andvørp heyr, Andans þeim huggun færdu; Gef, ad þèr aldrei føllum frá, Freistíng er sækir megn oss á, Send þú líkn hjarta særdu.

5. Ó drottinn, sem ad oss í hjá Upp byrjad trúna hefur, Efl hana, svo ad ødlumst, þá Oss daudi, grøf um vefur, Endalok trúar, eilíst líf, Hvar, eptir heimsins mædu' og kíf, Fagnadar gnótt þú gefur.

No. 342. (12).

Lagid: Hver sem ljúfan gud lætur ráda.

Þín sjást, ó gud, um verøld vída Visdóms, almættis, gæzku spor; Jørd himinn, árin, ótt sem lída, Allt hrópar: mikill gud er vor; Hverful umbreytíng innir bert, Óbreytanlegur gud ad sèrt.

2. Gjørvøll náttúran þannig þylur

Þèr dýrðar-lofsaung ósjálfráð; Mín sála gædd með skynsemd skilur, Þitt skipar øllu vísdóms-ráð, Og með trú, sem þinn andi lèr, Upp til þín, drottinn, lyptir sèr.

3. Hvað er eg þess, að þori' eg senda Til þín, alvaldi, huga minn, Þú, sem ert, verður, varst án enda, Vera heiløg og fullkomin? Þinn helgur andi hjarta í hreinskilnu býr, eg treysti því.

4. Ó, hvað þú mønnum øllum hefur Auðsýnt føðurleg kærleiks-hót, Með anda þínum oss þú gefur Athvarf til þín af hjartans rót. Það sonar-traust vèr feingum fyrst Fyrir þinn son, vorn Jesúm Krist.

5. Ó, hvað veikan það hressir huga, að hefja kløkkva sál til þín; Ekkert mótlæti mig kann buga, Meðan eg veit þú gætir mín; Allt skapað

birtir almátt þinn, Alstaðar eg þinn kærleik finn.

6. Nú sè eg gløggt þín guðdómsmerki, Gæzku, almætti, vísdóm þinn; Hvort eg er einn, í værð eða verki, Veit eg, að þú ert faðir minn. Faðir, í þína føðurhønd Fel eg øruggur líf og ønd.

7. Það er sú trú, sem hèr í heimi Himininn opinn sýnir oss; Það traust ó drottinn, gef eg geymi Guðrækni með sem bezta hnoss; Við enda lífs, mín viss er trú, Við mèr, sem faðir, tekur þú.

V. Elska og traust til guðs.

No. 343. (13).

Lagið: Sólin upprunnin er.

Hvað eru vinir, vøld, Vit, fjør og hreysti? Hvað lífsins heilla fjøld? Hann þeim lítt treysti, Vel sem að

veit: Veifast allt burt sem reykur Mótlætis myrk við el; Mynd skugga' eg horfna tel, Þá ljós um leikur.

2. Hví treystum veikir vèr Völt á heims gæði? Glys stundlegt ekkert er Ánægju-sæði Ókomins lífs, Unaðarblóm sem gefur, Fyrst það hèr böl opt býr, Í beiskju lífi snýr, Gröf yndi grefur.

3. Vor, sem hèr æfast á Í reynslustandi, Skilinn lífs skóla frá Skynsamur andi Fyrir víst veit, Valt er gjörvallt í heimi, En æðri, öruggt hnoss, Ánægju lífs að oss Guð mildur geymir.

4. Sannfæring sífelld mann Sú á skal minna, Lífs yndi hèr að hann Hvíkult mun finna, Honum að er Hèr ætluð stundar-vera, Hann því, nær sorg hèr sá Samferðast gleði, má Rór báðar bera.

5. Ó drottinn, einum þèr Óhult eg treysti; Gef aldrei grandi mèr Glys heims nè freisti; Brøgð vèla vond Velferð ei raski minni, Legg mèr æ likn í neyð, Lètt hryggð, að sæll við deyð Eg føgnuð finni.

No. 344. (14).

Lagið: Herra, þèr skal heiður og lotning greiða.

Guð, sem allri gæfu ræður minni, Gef eg ætíð treysti forsjá þinni; Vilji þinn æ veri minn, og Veit hvert sinni Unun í því finni.

2. Allt þín speki, elska, máttur leiðir, Øllum miskun skepnum þínum greiðir; Hví skal klaga hót um daga? Herrann lagar gæfu lífs um leiðir.

3. Mitt frá eilífð skapað hlutfall hefur, Hvað sem býður þú, mig friði' um vefur; Lán og mæðu mazt

þú bæði, Mèr hjálpræði guð í øllu gefur.

4. Líki þèr svo, lát mèr ekkert granda, Legg ánægju daga mèr til handa; En ef vinna velferð minni Vèl, eg finni hjá þèr huggun anda.

5. Þín náð bauð, oss jarðar gleðji gæði, Gæzkan allt eins skóp oss lífs vankvæði; Sjálfs ef eígi søk mig beygir, Sáttur þreyi' eg; þú lèr þolinmæði.

6. Missi' eg heill, sem mildin þín gaf blíða, Mótgáng þú ef vilt eg skuli líða, Þá eg beiði', úr bøli neyðar Bezt munt greiða, bót ei láta bíða.

7. Mun brátt þrotið má ske fjørið æða; Mildi guð, þitt verði boð, því hræða Sè víst valin viss mèr talin — Sú von er alin — hví má hel mig hræða?

No. 345. (15).

Lagið: O drottinn allsvaldandi.

Einn dagur øðrum tjáir, Allir meg-um vèr sanna það, Hver sem þess gætinn gáir, Og gjørvallri hyggur skøpun að: Mikill er Og mildur drott-inn, Mønnum tèr Gæzku vottinn, Gæða hver Gnótt er þaðan sprottin.

2. Umbreytist allt í heimi, Óbreyt-anlegur hann þó er; Í øllu lífs and-streymi Ætíð honum því treysta ber. Náðargnótt Næga gefur, Nýjan þrótt Veitt oss hefur, Dag og nótt Drott-inn náð um vefur.

3. Honum af hjarta treystum, Hann er vor einka líkn í neyð, Oss sínum endurleystum Eins mun hann verða líf í deyð; Sízt oss má Sækja mæða, Sældir þá Dýrðar hæða Honum hjá Hljótum æðstu gæða.

4. Framvegis faðir blíði, Full-

tíngi þínu treystum mest; Í lukku' og ángurs-stríði Oss þín miskunin líkni bezt; Um ekkert þá Annað hirðum, En þig sjá, Mest það virðum, Og himnum á Hjá þèr búa' í kyrrðum.

5. Trúlyndum heitið hefur Hjálpráð oss mønnum øllum tjá, Farsældar gnóttir gefur, Guð vor, þitt orð ei bregðast má. Sælu þú Þínum geldur Þjóni', er trú Stødugt heldur; Hugsan sú Huggun æðstu veldur.

No. 346. (16).

Lagið: Hver, sem ljúfan guð lætur ráða.

Trúfasti guð, eg til þín kalla, Titrandi birtist fyrir þèr, Og bið um miskun æfi alla, Aldrei að gleyma viljir mèr; Eg veit þú heyrir andvørp mín, Og sendir hjálp af gæzku þín.

2. Øll mín þegjandi andvørp þekkir, Og tár mín sèr þú leyndum í, Mèr

hjálpar bezt, nær aðrir ekki, Og hart um spennir neyðin því; Þegar mèr veiklast von þú sèr, Virzt þá huggun að senda mèr.

3. Þó að eg eigi þekki tíðum Þína alvísu stjórn á mèr, Athvarfs samt leita' í eymdum stríðum Einúngis skal, minn guð, hjá þèr; Veikur lítt stand-ast við eg má, Vel lát mig stríða' og sigur fá.

4. Á þèr trúnaðartraustið festa Tryggvi leiðtogi, veittu mèr, Hvort sældin eða sorgin mesta Frá sjálfum þèr að höndum ber. Dagfar mitt prýða dyggðum gef, Drottinn, á með-an hèr eg tef.

5. Fagnandi þá eg fús meðkenni, Föðurást þína sældum í; Eins, þó mótlæti mig um spenni, Mun eg ró-legur taka því; Gef aldrei skiljist eg við þig; Æ góði faðir, bænheyr mig.

No. 347. (17).

Lagið: Faðir vor, sem á himnum ert.

A, guð, eg treysti einan þig, Ástríkur jafnan leiðir mig; Eg gleðst af føður-umsjón þín, Eg veit, í náð þú sèr til mín, Þvíð minni rósemð eykur það, Ángist og neyð þá þreyngir að.

2. Hver himna-drottinn ástvin á, Ókvíðinn lífs veg geingur sá; Ei sturlast hann, þó eymðin hørð Að honum kreppi hèr á jørð; Senn veit hann reynslan úti er, Endast með henni neyðin hver.

3. Liðsemð veit mèr, minn góði guð, Að geymi' og stundi vel þín boð, Að setja megi trú og traust Til þín hugglaður efalaust, Uns sælan himna fæ eg frið, Og fagna þína miskun við.

4. Forsjónar-vegi fæ eg þá, Faðir, þína með undrun sjá; Þú andar-gagn dýrt mattir mitt, Mikliſt um aldur

nafnið þitt, Því vís og góður æ þú ert, Athvarfið vort í raunum sért.

No. 348. (18).

Lagið: Um dauðann gef þú drottinn mér.

Allt, hvað tilveru af þèr hlaut, Alheims verndarinn góði, Örlætis þíns og nægta naut Af náðar dýrstum sjóði; Oss mønnunum þó allra mest Auglýsir gæzku merkin flest; Því er skylt, þøkk hver bjóði.

2. Vort þú oss daglegt veitir brauð, Vísdóms og gæzku faðir, Aðstoðar bezt í allri nauð, Á þig vèr treystum glaðir, Og þó hjálp frestir enn um hríð, Á þèr geðfelldri munum tíð Frelsinu fagna hraðir.

3. Mest er þó jafnan miskun þín, Menn þegar neyðin særir, Huggun í sorgum, hjálp í pín, Harmþrúngna gleði nærir; Þegar að kemur kaldur

deyð, Kvíða þurfum vèr eingri neyð, Frelsi og líf hann færir.

4. Í lífi, deyð og dómsins tíð, Drottinn, ofs náð þín gleður; Þèr sè um aldir þökkin blíð, Þèr mannkyn lofgjörð kveður, Að þegar hèrvist endast á, Í himna-dýrð þèr sjálfum hjá Sælu eilífri seður.

No. 349. (19).

Lagið: Heimili vort og húsin með.

Guð, þig að elska, góði minn, Gagn er mitt bæði' og skylda, Auð heims mót því og upphefð finn Alls ekkert mega gilda; Sannarleg elskan sjálfur ert, Sèrhver þín skipan vottar bert Miskunar-geð þitt milda.

2. En girndir tíðum ginna mig, Og gjöra skynsemd blinda, Veraldar glys á villustig Vill tæla mig, og binda Hègómann við; en hversu þá,

Heilagi guð, eg líta má Svívirðu minna synda?

3. Örvænta skal eg ekki þó, En þinnar náðar bíða, Flýja til hans sem frið mèr bjó, Fyrir mig deyð nam líða; Hann þá fullvissu veitti mèr, Að væri' eg dýrmætur fyrir þèr, Jesús, lausnarinn lýða.

4. Jeg veit, að komstu, Jesú minn, Á jörð að drottins ráði; Matur og drykkur það var þinn, Að þíns föðurs vilja gáðir; Fús deyðir krossinn festur á; Fæ eg af þessu glaður sjá, Að heitt oss elska náðir.

5. Elsku guðs finn eg allt eins hèr, Að son sinn gaf oss kæra, Elsku til hans því öllum ber Til enda lífs að næra. Að eilífu skal eg elska hann Útvöldum með í dýrðar-rann; Honum ber eilíf æra.

VI. Ráðvendni.

No. 350. (20).

Lagið: O faðir himneski' og eilífi guð.

Tíð og líf gegnum og fagnandi fer, Frjáls skunda vegferð, sem ætluð er mèr; Skerðir ei elli nè áratal þar Auðnu, sem hjartanu skeinkt var.

2. Meðvitund rósöm að rèttvísi, dyggð Rækt þar æ finna og velja sèr byggð; Frið minn og eilífan fögnuð ei ná Forlög að trufla nè tíð má.

3. Þú, sæla rósemd í minni sál, mèr Morgna, þá sól roðar, heilsa blítt fer, Erviðið blessar heill, ánægju með, Og svæfir þreyttan í nátt-beð.

4. Himnanna guðs til því hugur minn rís, Heit vinnur einlæg við bænir og prís, Gæzkunnar boðorð að geyma; mèr lið Guð bið eg senda og tilbið.

5. Sjái eg mæðunnar son líða neyð,

Sorgunum hladinn og þjádan, en greid Hjálp mín hann frelsar, þá inndæl hans er Auga og hjarta glød þøkk mèr.

6. Ó, hversu inndæl minn á-nægja barm Inntekur, hugsi' eg: nú sefa' eg hans harm; Ádur en hjálpa og eptir mig finn Eins og frá sjálf-um mèr numinn.

7. Huggar þad mig vid þá mædu, eg sè, Mildastur fadir ad lætur í tè Skepnum, hvad hagar, hans vísdómur veit Vel øllu skipa um hvern reit.

8. Fridar-gjøf himnesk, er fyllir mitt brjóst, Ad fús er eg skyldum leynt gegna sem ljóst, Bodar mèr, sæl ad á baki vid grøf Búin sè helgud-um lífgjøf.

9. Traust þad og gjørvøll á gudi von fest Gódri med samvizku' er stytt-an mín bezt. Skylda, glatt samvizku

boðorð, þú ber Bjart ljósið efans í nótt mèr.

10. Eg þángað fylgi, sem ávísar mèr, Eingar því festar mèr halda frá þèr, Eingri mig nøgun sker umliðin tíð, Eingan af framtíð eg geig bíð.

11. Rèttan þú leiðir mig ráð-vendnis-stig Raus yfir hègómlegt dáranna', og mig Til manna fremd-ar og fagnaðar ber, Fyrir því heilsa' eg og lýt þèr.

12. Mig þvíngun leysir þú mann-legri frá, Mig huggar fakleysi lífs-ins stig á, Mig styrkir hugprýði fram-gáng að fá, Fullkomnun tignara lífs ná.

No. 351. (21).

Lagið: Faðir vor, sem á himnum ert.

Herra, sem boðað hefur mèr, Hei-lagt líferni' að geðjist þèr, Mitt líf

þèr helga, hjálpa þú, Helgunarkrapti mig út bú, Svo ad rádvendni ljóst og leynt Lýsi jafnan mitt dagfar hreint.

2. Ef þú mèr, drottinn, leggur lid, Løst og ódyggd ad skiljast vid, Eg mun ástunda, eins og ber, Allt, sem eg veit ad líkar þèr, Og trúr, uns þrýtur æfin mín, Med alúd rækja bodord þín.

3. Sá dyggda feta feril ann, Farsældar leid æ geingur hann; Ad sídur skeiki, eg því skal Adgætinn vanda rád og tal; Vor gud, leidtogi vertu mèr, Von-gódur skal eg treysta þèr.

4. Ólukka megnar eingin þá, Ánægju mèr ad ræna frá; Daudann mun eg ei hrædast hót, honum øruggur taka mót, Og hverju sem ad høndum ber; Hjálp og nád þar til veittu mèr.

VII. Rèttlæti. Góðsemd.

No. 352. (22).

Lagið: Heimsins stýrir forsjón fasta.

Gef oss, faðir, tvíllaust trúa, Tíð að lèntir fjør og stètt Oss á jørð að undir búa Eilífð, heill og sælu rètt, Lærdómsskóli lif að er, Leið til himins gaungum hèr, Þar rèttlæti' og gæzku gleður Góðan dyggðar umbun meður.

2. Øll þín stjórnan hèr í heimi Hátign þinni lýsir bert, Eingu mild að gæzkan gleymi, Guð, rèttlátur faðir sèrt. Þín rèttvísi' og gæzka góð Gefur boð og dæmið þjóð, Góðs og rèttar øllum unna, Og sem bezt þèr líkjast kunna.

3. Oss, hvað kjósum, øðrum veita Eins rèttlátur Kristur bauð; Af því vernda eigum leita Annars sæmdir,

rètt og auð, Hefja' upp iðn, en heiðra dyggð, Hata øfund, róg og lygð; Hann, er eftir sèrhvers sóma, Sjálfur øðlast væga dóma.

4. Dóma ber oss velja væga, Virða bræður hèr á storð; Góðum heit um gæfu næga Gaf og miskun drottins orð. Sama føður eigum að; Allir að sælu keppum stað; Allir marga bresti berum; Vágt er að dylja: veikir erum.

5. Rèttvís guð, lát rètt á jørðu Rèttan leiða menn á stig; Ei með bræðra ofur hørðu Áfelli þeir dæmi sig; Allir þurfum vægðar vèr, Veit oss rètt, sem hverjum ber, Virða hèr, að sæld og sómi Sè oss vís að efst=um dómi.

VIII. Þolinmæði.

No. 353. (23).

Lagið: Hver sem ljúfan guð lætur ráða.

Ef vèr í þúngar raunir rötum, Ráðstöfun drottins tökum vel, Og þolinmæði aldrei glötum, Álítum vott um föðurþel, Að mildur typtar, oss því ann, Og til betrunar leiðir hann.

2. Þó mæðu finnum þúngt að bera, Þjáníng ógæfu teljum vott, Hún til betrunar víst má vera Oss valið meðal hent og gott. Það traust, ef aðber þraut og kross, Í þolinmæði styrkir oss.

3. Óþolinmæði öllir meiri Armæðu, skapar mögl og kvein, Þeim, er við reynslu illa eirir, Afmældan skerf og sorga-mein; En þolinmóðum af þeim rís Æðri fullkomnun, huggun vís.

4. Samvizku þegar geymum góða, Gersemi dýrast jørðu á, Mótlæti ekkert mun ofbjóða, Menn bezt rósamir finna þá, Í orðu náttúru allt að sèr, Eðli sambodið hennar er.

5. Fullvissan, vel um stund ef stríðum, Strax eilífð brosir glød oss við, Øllum burtfeykir ángurs hríðum, Ánægju blessar, værð og frið; Sem reyk hún heimsins reiknar glys, Rauna skammvinnan þúnga fis.

6. Oss Jesús kenndi ljúfur líða Lífs og deyjandi krossi á, Og vilja føðurs bezta bíða, Byljum uns lètti sorga frá; Þeim, sem með honum hugrór leið, Heiður við sigur eptir beið.

7. Hvað eru fánýt heimsins gæði? Hvað stundleg þjáníng, bøl og hryggð? Allt fis að reikna eru bæði Mót æðri dýrð í sællra byggð; Þess vegna rór eg þigg og ber, Það faðir ástkær velur mèr.

No. 354. (24).

Lagið: Gæzku guðs vér prísum.

Vor guð á himna-hæðum, Heilagi faðir kær, Í hvers kyns hryggð og mæðum Hjálp þína reynum vær; Um vora æfitíð Ef þig elskum af hjarta, Á oss mun trúføst skarta, Guð vor, þín gæzka blíð.

2. Af elsku oss til bótar Agar þú, faðir, oss, Svo vørumst lesti ljóta, Leggur á raun og kross, Hjálp veitir hirting með; Því er skylt, þessu tækjum Með þøkk, og jafnan rækjum Þér hlýðið, þolugt geð.

3. Ef lætur oss til falla Andstreymi, sorg og neyð, Þína send aðstoð alla Æfinnar skunda leið Trúræknu trausti með, Svo að þolgóðir þreyjum, Þar til burt héðan deyjum, Þitt prísum gæzku-geð.

4. Sízt munu heimsins hryggðir

Hèr mega jafnast við Eilífar yndis-byggðir Og æðstan dýrðar-frið, Sem oss þinn sonur bjó, Viljugur þá hann þoldi Pjáníng á sálu' og holdi, Og kvalinn á krossi dó.

5. Hans þolgeðs dýra dæmið, Dyggð og lífernið hreint, Oss fremur øllu sæmi, Og hvetji ljóst og leynt, Feta hans fótstig í; Vilji þinn á oss verði, Vor guð, þó neyð að herði, Og mótgángs skyggi ský.

6. Ef þolinmóðir þiggjum Það, sem að høndum ber, Og heilla einum byggjum Trugga von á þèr, Sízt mun oss bregðast sú; Veit oss því vel að stríða, Og vilja þínum hlýða, Með þolugri þreyja trú.

IX. Hreinlyndi.

No. 355. (25).

Lagið. Túnga min af hjarta hljóði.

Guð oss hèr í sambúð setti, Svo vèr gleðjumst bræðrum með, Undir hver með øðrum lètti, Efli lán og hressi geð; Ástúð geymi hèr í heimi Hreinlynt þelið øllum tèð.

2. Líkams sama limir erum, Lands innbúa samfèlags; Því til heilla hraðir verum, Hver svo annars leiti hags, Ei með slærðum eyðum værðum Endurgjaldsins minnumst dags.

3. Þeim, í skøpun veit sèr vera Veitta manna tignar stètt, Illa sómir innra bera Úlfa-skap og refa-prett; Kjassi ríkur, kænn er svíkur Krists svikara líkist rètt.

4. Hver einn því af hjarta mæli Hreinan sannleik bræður við; Ei með

flærð eður øsund kæli; Elski dyggð, en stundi frið; Öðrum sóma unni' og blóma, Eigin sæmda rati mið.

5. Hreinlynt, drottinn, hjá oss skapa Hjarta', og minna virztu á Manna varast virðíng tapa, Vèlum af sem leiða má. Sælir einir hjarta hreinir Heilagt fá þitt auglit sjá.

X. Blíðlyndi.

No. 356. (26).

Lagið: Hvar mundi vera hjartað mitt.

Öll er þín ræða elska' og náð, Ástríki guð, til mín, Býður hjálpræðis bezta ráð Oss blessuð gæzkan þín; Hýrust blíða um hvert eitt láð Af hátign þinni skín, Illa því sómir beiskjan bráð Bræðrum á milli sín.

2. Lát oss ástunda' að líkjast þèr, Ljúfmennska sè oss kær, Svo alúð,

blíđu' og hógværđ hèr Hver øđrum tjáum vær; Ósugleg svør og orđin þver Umgeingni þokist fjær, En hinn í þína ætt sig sver, Øllum sem góđsemđ ljær.

3. Frelsarans dyggđa dæmi á Daglega festum sjón, Øllum sem gjørđi elsku tjá, Eingum bauđ styggđartón, Aldrei hóglyndis-blíđu brá, Þó brigzla heyrđi són, Óveitta lèt sèr aldrei frá Aumíngjans fara bón.

4. Þvílíkt blíđlyndis-dæmi dýrt, Drottinn Jesú, eg biđ, Láttu það á mèr skína skýrt, Skaplyndis bæta siđ; Vinsemđ æ gjøri viđmót hýrt, Velunnan sèrhvern viđ, Svo høndlađ fáum hnoss órýrt Hjá þèr í dýrđarfriđ.

No. 357. (27).

Lagiđ: Einn herra eg bezt ætti.

Ó Jesú, oss sem hefur Afrekađ

lausn og grið, Þín guðleg náð oss gefur Gleði og andar-frið, Sjálfan þig lítillægðir, Og leiðst á krossi deyð, Við föðurinn oss friðþægðir, Fær því ei grandað neyð.

2. Auðsýna öllum náðir Ástríki' og hógvært geð, Hlýðinn guðs vilja gáðir Gæzku' og blíðlyndi með, Fjand-mönnum friðar beiddir Föður þinn krossi á, Og vina eymd úr greiddir, Á þegar nokkrum lá.

3. Blíðlyndis-dæmið dýra, Deyj-andi' og lífs er þú Auðsýndir, oss lát stýra; Ástundan vor skal sú, Þinn dyggða feril feta, framast sem kunn-um vèr, Veit oss það vilja' og geta, Vor guð, að líki þèr.

XI. Hóffemi.

No. 358. (28).

Lagið: Hver sem ljúfan guð lætur ráða.

Um daglegt brauð þú drottinn biður, Dugir þèr ei, þó veitist nóg, Olla því mun þinn óhófs-siður, Eyðir meiru en vinnur plóg; Sparseminni sá aldrei ann, Ásaka má ei gjafarann.

2. Láttu þèr nægja það, sem þigg-ur, Þegið stunda þú nota rètt; Mun þá veitast, hvað mest á liggur, Meðal til geingis hóf er sett; En óhóf sendir ørbyrgð þèr, Opt þinni velferð skað-vænt er.

3. Oss fæði' og klæði látum lynda, Þó leggjum hug á sælli kjør; Auð-legð opt dró til óhófs-synda, En við sællísi spilltist fjør; Gjørum því mun á girnd og þørf, Geymd er oss heill við hóf og størf.

4. Ofþýngja hjørtun gef ei gjør- um, Gódi fadir, um lífsins stund Ohófi med, en framar førum Forsjállega med þegid pund; Vellyst syndugri vísum frá, Verdugri gledi lát oss ná.

XII. Øfund.

No. 359. (29).

Lagid: Guds son kallar: komid til mín.

Gud, sem fadir, oss gæfu ann, Gáfum, sæmd, láni skiptir hann, Eins og bezt hverjum hagar; Annara heill hver yfir sá Ossjónum, vesall heita má, Eitrud þann øfund nagar.

2. Vid sig hann adra saman ber, Í sæmd og verdúng telur sèr Ó- jøfnud einatt veittan; Ásakar vís- dóm ædstan hátt, Auga ráng'núnu litur þrátt Sæmd, blessun bródur skreyttan.

3. Øfunda dýr eins mundu mann Mørg þessu líkt, en einglá hann, Allt tignar æðri beiðast; Endanleg vera, sem ei sá Sinn gæfu-skamt bezt henta, má Af øfund illa leiðast.

4. Brennanda líkt við eld því er Øfund, þá menn hún kvelja ser, Ánægju á burt flæmir; En villi-síðum býður byggð, Úr brjósti vísar æru' og dyggð, Og manna-tign ósæmir.

5. Sín eigin svipa øfund er, Aðra hvað tignar, gleðja ber, Hún æ með harmi lítur; Af heipt því nagast, hana sker, Hvað gott og loflegt orð af ser, En rósemd hvergi hlýtur.

6. Ógæfu fagna, olla kann Þeim, yfirburði hvers hún fann Frá heillum eingla felldi; Yfir oss synd og deyð hún dró, Dyggðugum Jesú píslir bjó, Saklausan dauða seldi.

7. Hver fær út málað illt það allt,

Ósund sem verkar þúsundfalt, Oðr-um til böls og baga? Óróa vekur, eymd og stríð, Ánægju hrekur burt frá lýð, og lífsins eitrar daga.

8. Ó, hversu manna er hún stètt, Ákvørðun, skyldu gagnstæð rètt, Og því af øðrum kjósum. Hvort mun þá vizka, heiður, dyggð Í hnjóði fallin, øsund, lygð, Af hverju oss þá hrós-um?

9. Ó, hversu Jesú er hún ást Ólík, hvers dæmið bezt mun sjást, Gott vann og meinin græddi; Hann bræðrum unna, hjálpa' í nauð, Hóg-værð óvinum votta bauð; Svo breytti sem hann fræddi.

10. Ó, hversu drottins er hún ást Ólík, sem hvergi skepnum brást, Hún allan heiminn gleður; Ránglátum upp hans rennur sól, Rèttlátum líkt, og sèr-hvert ból Regn frjóvsamt gæðum gleður.

11. Kenn oss, ó guð, þitt geyma vel Gæzkuríkt boð, hreint bræðra-þel Í ást og alúð sýna, Og manna virða æru' og stètt Ófund frásneyddum stunda rètt, Svo ødlumst þóknun þína.

XIII. Jesú eptirbreytni.

No. 360. (30).

Lagið: Hjartað, þánkar, hugur, sinni.

Góði Jesú, lát mig læra Að líkjast þèr, sem bezt eg má, Vegsemd mín það er og æra, Aðstoð virzt mèr breyskum tjá. Ef lokkar synda lyst-íng mig, Líta, Jesú, gef mèr þig; Dæmi þitt á dyggð mig hvetji, Dýrst-um þèr svo fylgt eg geti.

2. Þú, hvern dýrka andar æðstu, Ofan til vor komst á jørð, Leiðst þolgóður lægíng stærstu, Lemstur, sár og bøndin hørð; Allt eins gef í auð-mýkt hèr Ástundi' eg að líkjast þèr,

Hvort lukkubrest eða lán þú sendir, Ljúft sè mèr af þinni hendi.

3. Elska heitust upp þig hvatti, Erindi framkvæma þitt, Eptirlæti mesta mattir, Að mannkyn yrði' af syndum kvitt; Unn mèr kall mitt rækja rètt Ráðvøndum í minni stètt; Gef mèr þar af gleði hljóta, Að gjøra øðrum mest til bóta.

4. Fyrir líf og ljós að senda, Laun þú hrepptir spott og neyð, Trúr þó reyndist allt til enda, Er þú leiðst hinn stránga deyð; Eins á krossi enn baðst þú: Æ, þeim, faðir, forlát nú; Heimur illt fyrir gott þó gjaldi, Gef eg trú og sigri haldi.

5. Føðurs vild þig fúsu geði Fólst, þá mæddi kvølin sterk, Hans á fund þú fórst með gleði, Fullkomnað við lausnar-verk; Helstríð þá að høndum ber, Herra, gef eg líkist þèr, Svo

ávøxt þínu ødlist þinnar, Ædstu gledi sálar minnar.

No. 361. (31).

Lagid: Nú bid eg, gud, þú nádir mig.

Sæll er sá mann í heimi hèr Hylli drottins sem aflar sèr, Elskar, tilbidur, heidrar hann, Herra sinn, gud og skaparann, Grandvar ad sinni gáir stètt, Gagnsemd medbrædra stundar rètt; Lífsferli Jesú fylgir sá, Farsældar nýtur himnum á.

2. Sæll er sá, hófsemd heldur vid, Hegdun stillta og gódan sid; Því ad alls háttar óhóf kann Andlegum heillum svipta mann; Gódfúst og blítt sá lyndislag Í líferni vottar sèrhvern dag; Rètta leid dyggda heldur hann, Hógværdar-skeid, sem Jesús rann.

3. Trú og þolgædi' ad temja sèr, Til ædri heilla vegur er; Óþolinmædi'

og óró því Eymdirnar fleiri steypir í. En sannleik elska' og una við, Unna hreinskilni' og dyggða sið Af Jesú lífi læra má, Ljós sè það manna vegum á.

4. Kærleikans dyggð sá ætíð ann, Eptir farsældar gøtu rann; Hræsni hvergi nè ágirnd á Nè undirferli rasar sá; Eitri þúngaða øfund hann, Illgirni líka forðast kann; Að Jesú dæmi gjørir gott, Góðan mannelsku sýnir vott.

5. Ástríki faðir, efl hjá mèr Allar dyggðir, sem líka þèr; Lastanna stríða lokkun gegn, Lèna mèr nægan krapt og megn, Þann svo lífs feril feti' eg hèr, Sem frelsarinn Jesús kenndi mèr; Þá mun eg síðan finna' og fá Fullsælu þreyða himnum á.

No. 362. (32).

Lagið: Kristi, vér allir þökkum þér.

Lausnari, dæmið láttu þitt Leiða mig hverju sinni, Að laga gjörvallt lífið mitt Lífs breytni eptir þinni; Líferni þitt og lífsins orð Lýsi mèr ætíð hèr á storð, Svo rèttan feril finni.

2. Sá þín liðþurfi leita vann, Líkn fann og æðstu mildi, Óbænheyrðan lèzt aldrei þann, Andvörp hans heyra vildir, En hversu tíðum erum vèr Ólíkir, góði Jesú, þèr, Að gjöra gott sem skyldi.

3. Föðurnum hlýðinn varstu vel, Vegsama nafn hans gáðir, Og hverjum manni hjarta-þel Hógvært auðsýna náðir; En hrokafullt vort hjarta er, Á höndum oss nær lukkan ber, Vinir opt verða smáðir.

4. Þú girntist föður þínum bezt Þjónkun og hlýðni veita, Allt að kross-

deyð, og øllum mest Elsku þú sýndir heita; En vèr þín blessuð boðorð títt Brotið høfum og syndum hlýtt, Forsómað frelsis leita.

5. Óvina grimmust illska' og slægð Ei vakti reiði þína, Blíður fyrir þeim baðst um vægð, Er beisk þig særði pína; En hjá oss tíðum upp tendrast Illgirni, reiði, hefnd og last, Menn þá oss mótgjørð sýna.

6. Þín dyggða-kenníng klár og hrein, Krapt sinn auglýsti víða, Þitt heilagt líf í hverri grein Hjartans ástsemi blíða; Eins gef oss vilja, afl og magn, Að efla bræðra sanna gagn, Og lifnaði lærdóm prýða.

7. Allir biðjum þig, ó Jesú, Aðstoð oss milda senda, Dyggð að varðveita' og vora trú, Varfærnum lífs til enda; Vèr í þín fótspor setum þá, Fullsælum uns þèr sjálfum hjá Veitist að lokum lenda.

XIV. Utfararsálmur.

No. 363. (33).

1.

Jam mæsta quiesce querela,
    Lacrymas suspendite, matres.
Nullus sua pignora plangat,
    Mors hæc reparatio vitæ est.

2.

Quidnam sibi saxa cavata?
    Quid pulchra volunt monumenta?
Res quod nisi creditur illis,
    Non mortua, sed data somno.

Sami sálmur á íslenzku.

1.

Öll harma-kvein hætti ad sinni,
Haldi náúngar tárunum inni.
    Ei ber sofnadan ástvin ad gráta,
    Lífs endurbót daudann má játa.

2.

Hví skrautbúna legstadi lítum?
leidin á ristar minníngar ýtum?
    Merkja þau, ad mold þar um vefur
    Mann, sem ekki' er daudur, en sefur.

3.

Nam quod requiescere corpus
Vacuum sine mente videmus,
Spatium breve restat, ut alti
Repetant collegia sensus.

4.

Venient cito sæcula, quum jam
Socius calor ossa revisat,
Animataque sanguine vivo
Habitacula pristina gestet.

3.

Því, liggja þó lítum nú auðan
Líkam, fjöri' og mannviti snauðan,
Æðri vit saman aptur hans leita,
Innan skamms honum skilníng að veita.

4.

Hann glaður um skammt fær að finna,
Fornan yl vitja beinanna sinna;
Ummyndaða eldri mun þiggja
Endurlífgaða veru að byggja.

5.

Quæ pigra cadavera pridem
Tumulis putrefacta jacebant,
Volucres rapientur in auras
Animas comitata priores.

6.

Sic semina sicca virescunt,
Jam mortua jamque sepulta,
Quæ, reddita cespite ab imo,
Veteres meditantur aristas.

5.

Líkamir, þeim legstaðir skýla,
Liðnir, þúngfærir, rotnir, sem hvíla,
Fyrri sálum fylgð munu veita,
Flughraðir í hæðir upp leita.

6.

Svo dauð, grafin, fölnuð í foldu,
Frækorn endurlifnuð úr moldu,
Fagurmynduð grös fram koma sjá-
um,
Fyrri seilast af skúfsteingum háum.

7.

Nunc suscipe, terra, fovendum,
Gremioque hunc concipe molli.
Hominis tibi membra sequestro,
Generosa et fragmina credo.

8.

Animæ fuit hic domus olim,
Factoris ab ore creatæ,
Fervens habitavit in illis
Sapientia principe Christo.

7.

Jørd, tak nú vid líkama lidnum,
Legg hann þèr í skaut, vafinn fridnum.
Limi manns þèr til vøktunar vel eg,
Hans veglegar leifarnar sel eg.

8.

Hann var sálar herbergi fordum,
Hver myndud var drottins ad ordum;
Í þeim bádum gudleg hèr gisti
Greindin, lènt af høfundi Kristi.

9.

Tu depositum tege corpus;
Non immemor ille requiret
Sua munera fictor et auctor,
Propriique ænigmata vultus.

10.

Venient cito tempora justa,
Quum spem deus impleat omnem.
Reddas patefacta, necesse est,
Qualem tibi trado figuram.

9.

Hyl, jørð, geymdu látinn líkama;
Lán heimta mun ógleyminn sama,
Og sèr skilaða skaparinn bjóða
Skugga-sjá sinnar ímyndar góða.

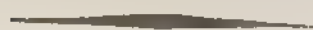
10.

Fljótt líður til fagnaðar-tíða,
Fyllir guð þegar alla von lýða.
Opin þá mynd aptur skalt greiða,
Sem andvana hèr gjørum leiða.

Registur

yfir sálmana eptir stafrófsröd, med nöfnum flestra skáldanna hjá skammstöfudum[1].

[1]) Athugandi vid þetta sálmaregistur er, ad nöfn skáldanna eru hjer skammstöfud út undan hverjum sálmi, þar sem þau med vissu urdu til greind; en vid gamla sálma, er höfundar þeirra þóttu óljósir, stendur einúngis* aptan vid, og þar sem þeim vid sálma-valid til bókarinnar er breytt, er skammstafad nafn þess, er hvad mest ad því vann, aptan vid, eda tveggja, ef tveir unnu ad því.

Skammstafanir

við sálmaroðina merkja nøfn fylgjandi skálda, sem sálmana hafa upprunalega kveðið, útlagt eða lagað, nefnilega:

A. J. tákn. Arnór prófast Jónsson.
D. Sch. — Davíð Scheving, stúdent.
E. J. — Einar prest Jónsson.
E. S. — Einar prófast Sigurðsson.
G. P. — Grím prófast Pálsson.
Grönd. — assessor Benidikt Grøndal.
G. Sn. — Gunnlaug prest Snorrason.
G. T. — Guðmund prest Torfason.
G. V. — Geir biskup Vídalín.
H. J. — Hallgrím Jónsson, djákna.
H. P. — Hallgrím prest Pétursson.
H. R. — Hálfdán prest Rafnsson.
J. Esp. — Jón sýslumann Espólín.
J. H. — Jón prest Hjaltalín.
J. J. — Jón prest Jónsson, til Grundar og Møðruvalla.
J. O. — Jón prófast Ormsson.
J. Þ. — Jón prest Þorláksson.
Kr. J. — Kristján prófast Jóhannsson.

M. St. táku. Dr. Magnús Stephensen.
O. E. — Odd biskup Einarsson.
Ó. I. — Olaf prest Indridason.
Ó. S. — Olaf prófast Sigurdarson.
S. E. — Sæmund prest Einarsson.
S. J. — Sigurd prest Jónsson.
St. J. — Stein biskup Jónsson.
St. Ó. — Stefán prófast Olafsson.
Svb. E. — Sveinbjørn Egilsson, rektor.
Þ. B. — Þorvald prófast Bødvarsson.
Þ. J. — Þórarin prest Jónsson.
Þ. St. — Þorvard prest Stefánsson.
Þ. Svb. — Þorstein prest Sveinbjarnarson.

Registur

yfir lögin í sálmabókinni eptir bragarháttum og kveðskaparstuðlum þeirra.

---

11. Faðir á himnahæð.
4 j. 6. 6. 7. 7.

12. Faðir vor, sem á himnum ert.
6 j. 8. 8. 8. 8. 8. 8.

13. Far heimur, far sæll.
7 d. 5. 11. 11. 11. 11. 5. 5.

14. Frelsarinn er oss fæddur nú.
5 j. 8. 8. 8. 8. 4.

15. Gef þinni kristni góðan frið.
5 j. tr. 8. 7. 8. 7. 8.

16. Gæzku guðs vér prísum.
8 j. 7. 6. :| 6. 7. 7. 6.

17. Gæzkuríkasti græðari minn.
10 j. tr. 8. 8. 7. :| 2. 2. 12. 8.

18. Gjörvöll kristnin skal gleðjast nú.
7 j. 8. 7. :| 8. 8. 7.

19. Gleð þig, guðs sonar brúð.
6 j. 6. 6. 7. 7. 7. 7.

20. Greinir Jesús um græna tréð.
4. j. 8. 8. 8. 8.

21. Guði lof skal önd mín inna.
12 j. 7. 8. :| 7. 6. 7. 6. 7. 6. 7. 6.

22. Guð miskunni nú öllum oss.
9 j. 8. 7. :| 8. 7. 8. 7. 7.

23. Guds son kallar: komid til min.
6 j. 8. 8. 7. 8. 8. 7.

24. Heidrum vér gud af huga' og sál.
7 j. 8. 8. :| 8. 8. 8.

25. Heidur og hálcit æra.
11 j. 7. 6. :| 7. 6. 7. 6. 6. 6. 6.

26. Heidur sé gudi himnum á.
7 j. 8. 7. :| 8. 8. 7.

27. Heimili vort og húsin med.
7 j. 8. 7. :| 8. 8. 7.

28. Herra gud i himnariki.
4 j. 8. 7. 8. 7.

29. Herra, þér skal heidur og lotning greida.
4 tr. 10. 10. 8. 10.*

30. Hjartad, þánkar, hugur, sinni.
8 tr. 8. 7. :| 7. 7. 8. 8.

31. Himna rós, Leid og ljós.
10 tr. 3. 3. 4. 10. 3. 3. 4. 3. 3. 4.

32. Hvar mundi vera hjartad mitt.
8 j. 8. 6. :| 8. 6. 8. 6.

33. { Hver sem ljúfan gud lætur ráda.
Hver veit, hvad fjærri' er æfi endi. }
6 j. 9. 8. :| 8. 8.

34. Hver sér fast heldur.
8 j. 5. 6. :| 8. 5. 6. 6.

35. Hæsti gud, herra mildi.
9 j. 7. 6. :| 7. 6. 7. 7. 6.

36. Hver sem ad reisir hæga byggd.
7 j. 8. 7. :| 8. 8. 7.

37. I dag eitt blessad barnid er.
10 j. 8. 7. :| 8. 8. 7. 8. 8. 7.

38. I dag þá hátid holdum vér.
8 j. 8. 7. :| 8. 8. 7. 8.

39. Jesú Kristi, vér þokkum þér.
14 j. 8. 7. :| 8. 8. 8. 8. :| 8. 8.

40. Jesú Kristi, þig kalla' eg á.
9 j. tr. 8̆. 7̆. :| 8̆. 7̆. 4̄. 6̆. 7̆.

41. Jesús Kristur ad Jórdan kom.
9 j. 8. 7. :| 8. 7. 8. 7. 7.

42. Jesús Kristur á krossi var.
5 j. 8. 8. 7. 8. 7.

43. Jesús Kristur er vor frelsari.
4 j. 9. 9. 8. 8.

44. Jesús, sem ad oss frelsadi.
8 j. 8. 7. :| 8. 7. 8. 7.

45. Jesú, þínar opnu undir.
8 tr. 8. 7. :| 7. 7. 8. 8.

46. Jesú þín, minning mjog sæt er.
4 j. 8. 8. 8. 8.

47. I Jesú nafni upp stá.
8 tr. 7. 8. 8. 7. 8. 7. 8. 7.

48. Kær Jesú Kristi.
12 j. tr. 5. 5. :| 6. 5. 6. 5. 7. 7. 7. 5.

49. Kom andi heilagi.
4 j. 6. 5. 6. 5.

50. Kom hér min sál og kynntu þér.
7 j. 8. 6. :| 8. 8. 6.

51. Kom, skapari heilagi andi.
4 j. 8. 8. 8. 8.

52. Konúng David sem kenndi.
8 j. 7. 6. :| 6. 7. 7. 6.

53. Kristi, vér allir þökkum þér.
7 j. 8. 7. :| 8. 8. 7.

54. Krists er koma fyrir höndum.
8 j. 7. 6. :| 7. 6. 7. 6.

55. Kristur reis upp frá daudum.
5 j. 7. 7. 8. 8. 4.

56. Lángar mig i lifs höll.
7 tr. 6. 6. 6. 6. 6. 6. 5.

57. Lofid gud, Lofid hann hver, sem kann.
10 tr. 9. 9. 12. 12. 8. 8. 8. 7. 12. 12.*

58. Lofi gud i hans helgidóm.
7 j. 8. 7. :| 8. 7. 7.

59. Má eg ólukku' ei móti stá.
11 j. 8. 4. 7. :| 4. 4. 4. 4. 7.

60. Margt er manna bolid.
9 tr. 6. 6. 5. :| 7. 8. 6.

72. O gud, vor fadir, sem i himnariki ert.
12 j. 12. 8. 7. :| 8. 7. 8. 7. 8. 7.

73. Oss lát þinn anda styrkja.
7 j. 7. 6. :| 8. 7. 6.

74. Ovinnanleg borg er vor gud.
9 j. 8. 7. :| 6. 6. 6. 6. 7.

75. O þú gøfuglega þrenning.
13 j. tr. $\overline{8}$. :| $\breve{9}$. $\breve{7}$. :| $\overline{9}$. $\overline{3}$. $\overline{10}$. :| $\overline{12}$.

76. Ris upp, min sál, ad nýju nú.
5 j. 8. 8. 7. 8. 7.

77. Ris upp min sál og bregd nú blundi.
sjá No. 33.

78. Sá frjáls vid løgmál fæddur er.
4 j. 8. 7. 8. 7.

79. Sá ljósi dagur lidinn er.
5 j. tr. $\breve{8}$. $\breve{6}$. $\breve{8}$. $\breve{6}$. $\overline{8}$.

80. Sá vitnisburdurinn valdi.
7 j. 7. 6. :| 7. 7. 6.

81. Skapari stjarna, herra hreinn.
4 j. 8. 8. 8. 8.

82. Sólin upprunnin er.
8 j. 6. 5. :| 11. 6. 6. 5.

83. Svo elskadi gud auman heim.
4 j. 8. 8. 8. 8.

84. Syrgjum vér ei sáluga bræður.
4 an. 9. 9. 9. 9.
85. Sælir eru, þeim sjálfur guð.
8 j. 8. 7. :| 8. 7. 8. 7.
86. Sæll dagur sá, er sé eg nú upp renna.
6 j. 11. 11. 10. 11. 11. 4.
87. Sæti Jesú, sjá oss hér.
6 tr. 7. 8. :| 8. 8.
88. Til þín, heilagi herra guð.
7 j. 8. 7. :| 8. 8. 7.
89. Túnga mín af hjarta hljóði.
6 tr. 8. 7. 8. 7. 8. 7.
90. Um dauðann gef þú drottinn mér.
7 j. 8. 7. :| 8. 8. 7.
91. Upp á fjallið Jesús vendi.
6 tr. 8. 7. 8. 7. 8. 7.*
92. Upp hef eg augun mín.
8 j. 6. 6. 6. 6.:|
93. Upp, uppstatt í nafni Jesú.
6 j. 8. 10. :| 10. 10.
94. Vér trúum allir á einn guð.
10 j. tr. 8. 8. 8. 8. 8. 8. S. 8. 8. 8.
95. Væri nú guð oss ekki hjá.
7 j. 8. 7. :| 8. 8. 7.
96. Þann heilaga kross vor herra bar.
4 j. 8. 8. 9. 9.

97. Þann signaða dag vér sjáum nú einn.
6 j. 8. 7. 8. 7. 8. 7.

98. Þér þakkir gjörum.
⏑ ⏑ — — ⏑ ⏑ ⏑
7 j. tr. 5. 5. 6. 6. 5. 5. 5.

99. Þökk sé þér góð gjörð.
7 sapph. 5. 6. 5. 6. 5. 6. 5.

100. Oldúngar Júda annars dags.
5 j. 8. 8. 8. 4. 8.

Skammstafanir í þessu registri.

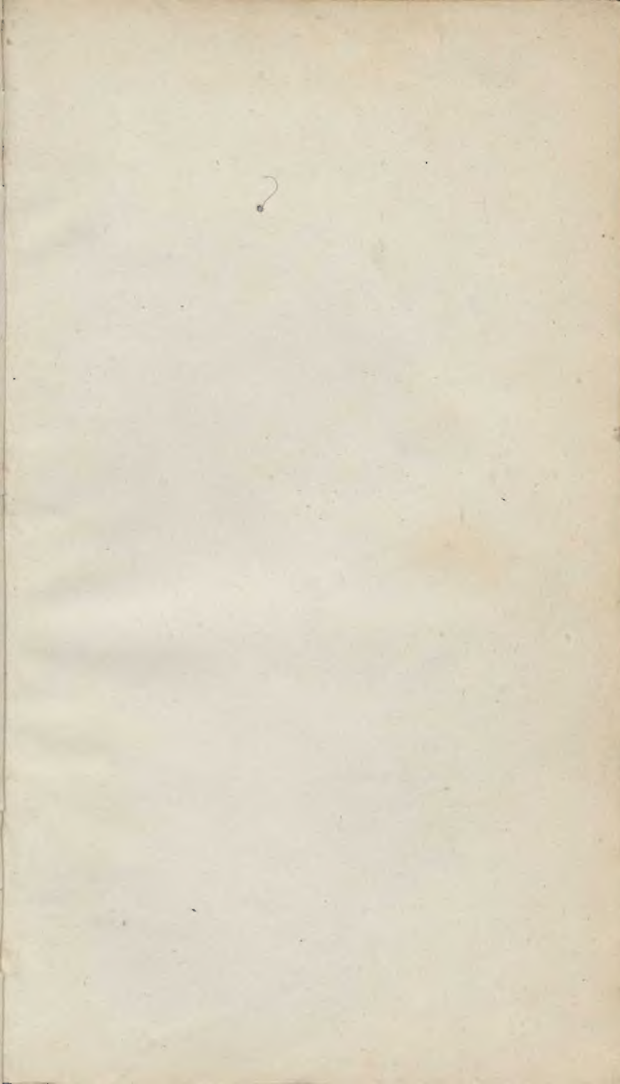
j. = jambisk. tr. = trochæisk. j. tr. = jambisk trochæisk. d. = dactylisk. an. = anapæstisk. sapph. = sapphisk.

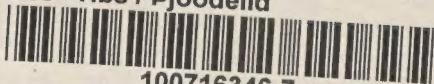
Þar sem bragarhátturinn er j. tr., er það táknað með ⏑ yfir hinum jambisku og — yfir hinum trochæisku hendingum, t. d. í No. 40 eru allar hendingarnar jambiskar, nema hin 7., sem á að vera trochæisk.

* þýðir, að þeir bragarhættir, sem hún stendur við, án efa eiga að vera svo, sem hér er sýnt, þó þeir séu ekki svo hafðir nú á tímum.

Prentvillur.

Bls. 9[15] vønd; fyrir vønd,
— 25[2] fagurſmidur f. fagurſmidur
— 47[4] a. n. þáſar f. þáar
— 49[1] máttugur f. máttkur
— 78[2] ſarſæls f. farſæls
— 91[13] lidinn f. lýdinn
— 105[2] a. n. ſjálſum f. ſjálfum
— 129[6] lcyſta f. leyſta
— 151[11] veiti f. veitti
— 151[3] a. n. ſrelsi f. frelsi
— 158[6] a. n. lvſid f. loſid
— 158[2] a. n. Vor f. Vor
— 219[5] Pú f. þú
— 235[12] þukka f. þakka
— 421[4] a. n. 396 f. 296
— 443[14] Rádugi f. Nádugi

1865.